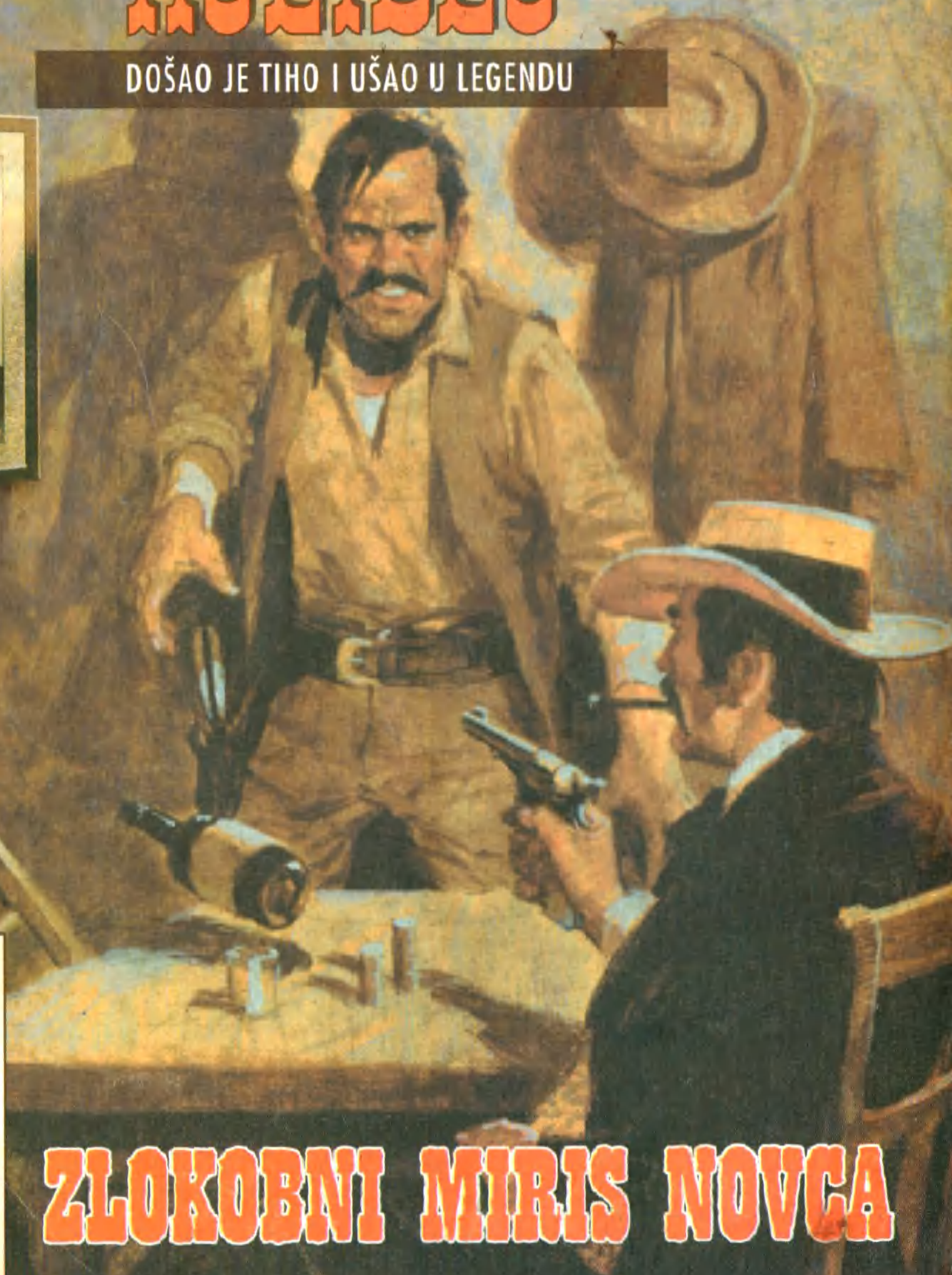


FRENK LARAMI

DOŠ HOLIDEJ

BROJ 337 • CENA 41,00 DIN.

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU



Nemačka 1,55 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,38 €
BIH 1,50 KM
R. Srpska 1,50 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,67 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 250 SIT
6. jul 2002.

ZLOKOBNI MIRIS NOVCA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

337

Frenk Larami

**ZLOKOBNI
MIRIS NOVCA**



MARKETPRINT

EDICIJA WESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 337

Glavni i odgovorni urednik

Slavko DRAGINČIĆ

Urednik

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala

Frank Laramy

THE HUNT AND THE KILL

Recenzija i adaptacija

Tomislav KETIG

Lektor

Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik

Franjo VARGA

Korektor

Vilma BEKER-GAČEŠA

Štampa: 28. VI 2002.

Tržište: 6. VII 2002.

Izdaje: MARKETPRINT, 21102 Novi Sad, p. fah 20

Štampa: DOO DNEVNIK-ŠTAMPARIJA, Novi Sad

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. **Urednik:** Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Naslov originala: Frank Laramy – THE HUNT AND THE KILL

Copyright: MAP. **Recenzija i adaptacija:** Tomislav KETIG

Sva prava se zadržavaju, uključujući pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji drugi način.

Dok Holidej je bio u sedlu već desetak sati, ali još nije osećao umor. Izjahao je jutros rano, da dnevnu žegu provede u brdima u hladu nekog stoletnog hrasta i da se uveče vrati u grad sa dva-tri ulovljena fazana kao dokazom svoje lovačke veštine. Pokušaj nije krunisao uspehom jer se sunce već bližilo smiraju a on je iznajmljenu lovačku pušku, skoro je i ne upotrebivši, držao prebačenu preko sedla. Tokom celog dana samo mu je dva puta iz žbunja pred njim prhnuo fazan, ali oba puta je Dok promašio. Njegova specijalnost očit su bili koltovi a ne lovačka puška.

Već skoro mesec dana boravio je u Brod Kriku i nije se mogao požaliti na taj grad. Niko ga, na primer, nije izazvao na dvojboj, što je za njegovo dotadašnje iskustvo bilo neuobičajeno. U nekoliko partija pokera s rančerima iz okoline zaradio je više od četiri stotine dolara, ali je isto toliko i potrošio za hotel, hranu, cigare, piće i smeštaj svog konja u gradskoj štali. Bio je, dakle, u finansijskom smislu na nuli, ali je mesec dana mirnog života bio za njega dobitak koji se nije mogao iskazati novcem.

Pogledao je predeo oko sebe i zaključio da se nalazi na imanju gradonačelnika Listona. O njemu je znao samo da je krut, uzdržan i pomalo lukav, dakle čovek koji ne ohrabruje bližnjeg da s njim sklapa pri-

jateljstvo, jer je nepoverljiv prema drugima. Doka se to nije ticalo, jer će, kada krene dalje u svojim lutanjima, Liston, zajedno sa svojim gradom, postati prošlost.

Prešao je preko blagog uzvišenja, koje je delilo gradonačelnikovo od imanja mladog Luka Deninga i zašao u travnatu valovitu preriju. Zналаčkim pogledom zaključio je da Luk zaista imao dobru zemlju, možda najbolju u celoj pokrajini i bilo mu je to drago.

Setio se prvog susreta s tim mladićem. Bilo je to nekoliko dana po zapadnjakovom dolasku u Brod Krik kada se tokom popodnevnog jahanja kroz preriju Dokovom konju rasklimala potkovica. Konj je počeo da hramlje i Dok je morao da sjaše i produži pešice, iako je bio daleko od grada. Srećom, naišao je na Lukov ranč. Plavokosi mladić ga je dočekaо naslonjen na dršku sekire i s osmehom na usnama upitao:

— Nezgoda?

— Tako nekako — potvrdio je Dok sumorno.

— Nemojte očajavati, gospodine — počeo je Luk, ocenjujući po Dokovom odelu da ima posla sa spetljanim varošaninom. — Sad ću ja to videti. Konjsko kopito za mene je šala.

Ispostavilo se da je zaista tako. Dobročudni mladić je za petnaestak minuta pri-

čvrstio rasklimatanu potkovicu, pričajući sve vreme kako će ove godine kupiti pedesetak goveda, kojih će iduće godine biti osamdeset, sledeće sto dvadeset, pa sto osamdeset... i tako dalje. Govorio je s optimizmom o budućnosti i to se Holideju svidelo. U pogledu na život bio je sušta suprotnost od njega.

Odbio je Holidejevu ponudu da plati za učinjenu uslugu:

– Ni govora, mister! Nisam utrošio nikakav materijal.... a malo rada je sitnica kad treba pomoći čoveku u nevolji. I vi biste meni pomogli da smo u obrnutoj situaciji, zar ne?

Da, osmehivao se zapadnjak. Luk je dokaz da će svet i dalje postojati. Docnije je više puta svraćao na njegov ranč i uvek je nalazio nove razloge za simpatije prema Luku.

Bio je zanet u misli kad je njegov Mig iznenada stao. Pred njim, na kraju blage padine, ležala je kuća od grubo tesanih dasaka. Luk ju je obojio u belo i mada se videlo da to nije rad stručnjaka, ukazivalo je na vlasnikovu sklonost lepoti i urednosti. Luk se trudio da svetu oko sebe utisne svoj pečat i prilagodi ga sebi. Bio je to znak da će u životu uspeti.

Dok potera konja kroz šumu, tražeći neki znak prisustva mladog rančera, ali je stigao i do čistine ispred brvnare s koralom na desnoj strani a da ga nije opazio. Još uvek bez loših slutnji, stigao je i do ulaznih vrata. Iako je bilo normalno za očekivati da posle jednog od najtoplijih ovogodišnjih dana vrata budu otvorena kako bi u kuću propustila večernju svežinu, ona su bnila zatvorena, a i kapci na prozorima zaklopljeni. Okrenuvši se ka koralu, Dok je konstatovao da ni Lukova

omiljena kobilica Sesili nije na svom mestu. To je moglo da znači samo da je Luk negde odjahao, verovatno u obilazak stoke, ali silazeći niz padinu nije ga opazio iako se sa brdskog prevoja video skoro ceo Lukov ranč.

Sjahao je i proverio sva vrata. Bila su zaključana. Prešavši preko dvorišta došao je do mesta pored koralala za stoku, gde je neko stajao sedlajući konja, a posle se, pojahavši i prošavši pored kuće, uputio ka putu koji je vodio prema Brod Kriku. To je morao biti Luk jer druge osobe na ranču nije bilo. Trag po Dokovom računu nije mogao biti stariji od tri-četiri časa.

Šta li je moglo naterati mladića da se po najvećoj žegi uputi u grad, kad je mogao sačekati predvečerje? Dok ponovo pojaha konja i potera ga lakim kasom...

...

Zaokružen i zaklonjen sa tri strane niskim brdima, gradić je, u senci predvečerja, ležao zaštićen od vetrova. Iako mali u poređenju s gradovima Severa, Brod Krik je po svojim privrednim potencijalima i svom položaju bio grad s velikim šansama za razvoj. U njega su se slivali putevi sa sve četiri strane sveta. Put kojim mu se zapadnjak približavao dolazio je s juga i prelazio preko dosta široke rečice, koja je u proleće bila žustra i brza. Dok je prešao gaz milju uzvodno od mosta načinjenog od tesanih balvana i uputio se kroz preriju pravo prema početku glavne ulice. Tu je zaustavio konje da bi zagladio kosu rukom i namestio šešir, a onda je, žmirnuvši od sjaja sunca na za-

lasku, poterao konja koristeći hladovinu kuća sa zapadne strane ulice.

Rešivši da konja kasnije smesti u štalu, Holidej je zategao vodice pred salunom, sjahao i proteglio ukočene noge. Opazio je Dada Bestona, građevinskog preduzimača, koji se približavao ulicom po suprotnom trotoaru. Izgledao je namrgođen i loše raspoložen. Ali Dok ga nikad i nije video nasmejanog jer su mu poslovi s gradnjom kuća pošli naopako. Brod Krik je napredovao i širio se, ali iz nekog neobjašnjivog razloga Beston nije napredovao s njim. Pre nekoliko godina on je gradio dosta kuća u predgrađu, ali onda su ljudi odjednom prestali da traže njegove usluge. Holidej je čuo priče o tome kako su neke od tih kuća imale krovove što su procurili s prvom kišom, o vratima koja se loše zatvaraju, o trulim daskama na verandama. To ga se nije ticalo, ali ga je zanimalo nešto drugo, bolje reći neko: Lusi Kar, žena na koju je Beston bacio oko. Lusi je bila lepa žena, skladno građena, dugačkih nogu, koje su se ocrtavale pod tesno skrojenom suknjom. Dok je nekoliko puta uhvatio sebe kako je pozorno posmatra.

Lusi Kar nije bila koketa, ali je, kao i svaka druga žena, uživala u pogledima muškaraca, bar onih koje je i sama smatrala zanimljivim. Ali iz njegovog zanimanja za Lusi mogle su se izroditi neprilike s preduzimačem i Dok je odlučio da se radi mira u gradu odrekne svoje pritajene želje.

Zapadnjak je privezao konja i ispod oka osmotrio Bestona koji se uputio preko ulice. Mada visok i snažan, kretao se dosta lako i brzo. Došavši na par metara od za-

padnjaka, ugledao ga je i namrštio se još više:

– Mislio sam da vas ovaj grad više neće videti, Holideje – rekao je turobno.

– Žalim, ali prevarili ste se. Samo sam malo jahao po okolini jer je u gradu postalo zagušljivo. A kako ste vi?

Beston liznu usne. – To se vas ne tiče – odgovorio je i produžio, ali se posle nekoliko koraka okrenuo i zburado dobacio: – To pitanje bi trebalo da uputite vašem balavom prijatelju Luku Deningu. Jeste li, možda, pohitali natrag u grad da ga izvučete?

Holidej upitno nabra čelo.

– Šta bi to trebalo da znači, Bestone?

– Potražite šerifa Skinera pa njega pitajte, Holideje. Verujem da ćete se jako obradovati kad vam bude rekao šta se desilo.

Smeškajući se, Beston uđe u salun. Ispraćajući preduzimača pogledom Dok začu njegov dodatni komentar: „Srodne duše se uvek nađu“. Onda skrenu pogled ka zatvorskoj zgradi. Tamo je opazio okupljenu manju grupu ljudi, većinom starijih građana, koji su razgovarali i pušili. Krupnim koracima uputio se ka njima. Kada je već bio na par metara od zgrade i okupljenih ljudi, na vratima šerifske kancelarije pojavio se šerif Stad Skinner. Neraspoloženo se obratio ljudima pred zgradom:

– Hajde, razidite se. Niko ovde nema nikakvog posla sem mene, jeste li čuli?

Okupljeni su ga ravnodušno pogledali ali su ga poslušali i udaljili se. Samo je jedan glas promrmljao da je Brod Krik slobodan grad i da svako može stajati gde hoće. Skinner namrgođeno pogledom potraži drskog govornika, ali se njegov po-

gled sukobio sa zadimljenim lulama i bez-izraznim licima.

Zapadnjak prođe kroz krug radoznalaca i stade pred Skinera.

– Je li Luk Dening u neprilici, mister Skinere? – upita šerifa čije se lice opazivši zapadnjaka, sledilo u neprozirnu masku.

– Gde ste vi bili do sada, mister Holideje? – upita.

– Napolju, u brdima.

– Sad ste se vratili?

– Da. Svratio sam do saluna, ali sam čuo da se Luk u nešto uvalio.

Šerif potvrdno klimnu glavom, a onda koraknu u stranu kako bi Holideju napravio mesta za prolaz.

– Udite, pa ćete i sami čuti ono što treba da čujete, Holideje. Mislim da vi na to imate više prava nego bilo ko drugi.

Zbunjen i zabrinut zbog toga što je čuo, jer Skinner nije bio brzoplet, a još manje sklon improvizovanom donošenju zaključaka, Dok uđe u zatvorsku zgradu. Luk Dening je stajao kraj rešetaka u prvoj ćeliji, lica izduženog i izmučenog, a šake su mu pobebele od stiskanja gvozdениh rešetki. Onda su se zatvorska vrata zatvorila i Dok se obrati Skinneru:

– Šta ovo, dođavola, znači, šerife? Luk nije kriminalac i vi to dobro znate. Zbog čega ste ga onda pritvorili?

Skinner ćutke prođe pored Doka i pride pisaćem stolu. Uzeo je otuda knjigu u kojoj su beleženi delikti i pružio je zapadnjaku:

– Pročitajte samo. A možete i njega da pitate ako hoćete. Ali ono što sam ja na osnovu izvedenih dokaza zapisao i ono što će vam on reći dve su sasvim različite priče.

Dok uze delovodnik i počeo da čita. Kada je završio, zvučno je zaklopio knjigu i bacio je nazad na sto. Prešao je preko odaje do Lukove ćelije i nekoliko trenutaka pažljivo gledao mladog zatvorenika u oči. Videvši na mladićevom licu izraz teške brige, osmehnuo se i rekao:

– Pa, Luk, moram reći kako nisam očekivao da ću te zateći u ovoj rupi. Ali ne brini: niko te neće obesiti dok sam ja živ! I zbog čega je sva ova zbrka? Ispričaj mi sve polako i pribrano, kako bih pohvatao konce. Ništa nemoj izostaviti ma koliko ti se činilo nevažnim.

– Pritvoren je pod optužbom da je ubio gradonačelnika Listona – umešao se Skinner i kada se Dok, mršteći se, okrenuo prema njemu, ponovo je otvorio delovodnik na stolu.

– To je presna laže, Skinere – doviknu Luk kroz rešetke.

– Laž, je li? – odvrati šerif lenjo. – Pa, možda, ali ti si zatečen u gradonačelnikovoj sobi, a pored tebe na podu Liston je ležao nepomičan kao stena. Imao je rupu na sred čela a ti si u ruci držao njegov revolver u kome je nedostajao jedan metak. U drugoj ruci držao si njegov novčanik. Jedan čovek koji je tuda prolazio čuo je pucanj i utrčavši unutra zatekao te u tom položaju. U sobi sem tebe nije bilo nikoga. Je li i to laž?

– Nije. Ali pre toga je već neko bio unutra, to sam vam već rekao – planu Luk. – Čekao sam u predsoblju da me Liston primi i već sam postao nestrpljiv kada sam začuo pucanj. Upao sam u njegovu kancelariju i tamo zatekao jednog čoveka koji je upravo vadio novčanik iz gradonačelnikovog džepa. Kada me je video ispustio je novčanik i revolver koji je

držao u ruci. Ispostavilo se docnije da je to gradonačelnikov revolver. Ja nisam imao revolver, jer da jesam ja bih tog čoveka sprečio da pobjegne. Dok sam ja prišao i podigao Listonov revolver on je već bio nestao tako da mi je preostalo samo da utvrdim da li mogu pomoći Listonu. Nažalost, on je već bio mrtav, pa sam verovatno uzeo i novčanik u ruku, a onda je naišao Partridž i viknuo na mene da se ne mičem. Posle toga ste vi došli, ali kada sam vam ispričao šta se desilo niste mi poverovali ni reč.

Holidej se pogladio šakom po vrhu brade. Umor od celodnevnog jahanja ga je pritiskao, ali još više ga je pritiskala briga za mladog Luka. Verovao je da je mladić nevin, ali su dokazi protiv njega bili čvrsti. Poznavao je Klema Partridža, razloznog i časnog čoveka, koji nikada ni prema kome nije gajio osećaj mržnje. A njegovo svedočenje teško je teretilo Luka Deninga. Okrenuvši se ka zatvoreniku, Dok ga upita:

– Ko je bio čovek koji je pobjegao kad si naišao?

– Jedan zlikovac, čiju sam sliku pre nekoliko meseci video na poternici. Znao one poternice koje šerif prikuca svuda po gradu i kasnije ih ukloni kada građani dobro upamte lik na slici. Ovog lika se dobro sećam jer je imao ožiljak od noža na desnom obrazu i usne tako tanke da su se jedva videle.

Zapadnjak se namrgodio:

– Taj čovek mora imati ime. Sećaš li ga se, Luk?

– Naravno. Bio je to Bid Bejli, mister Holideje. Rekao sam to Skinneru ali on mi se samo glasno nasmejao.

– Ne verujte u to, Holideje – umeša se šerif. – Poslednje što smo čuli o Bidu Bejliju bilo je da pravi dar-mar dole oko Crvene reke. To je bilo pre samo pet sedmica. Nije mnogo verovatno da je odmah doleteo ovamo čak i kada bi bio lastavica. Vaš prijatelj je video njegovu sliku i posle svega što se desilo smislio je da sebi osigura alibi. Šta bi mogao bolje da izmisli od nekoga ko ne može da tvrdi suprotno? Mislio je da ćemo nasesti na njegovu priču i poći u poteru za fantomom! – Skinner odmahnu glavom i žalosno se osmehnu. – Ne, to ne ide zbog toga što Bejli nije u ovoj pokrajini, a sem toga, Klem Partridž je u svojoj izjavi vrlo kategoričan. Sem toga, tu je i izjava štalskog momka Kolijera koji tvrdi kako mu je vaš prijatelj rekao da je došao u grad da bi se sa gradonačelnikom raspravio zbog njegovog neprijateljskog ponašanja.

– To je istina, mister Holideje – potvrdi Luk. – Liston je svuda stavio table s upozorenjem da svima zabranjuje da koriste njegovu vodu. Došao sam da o tome razgovaram s njim pošto je moje pojilo presušilo. Nisam mogao dopustiti da moju stoku odbije sa pojila i da mi sva grla pokrepaju od žeđi.

– Što je – umeša se Skinner – dobar motiv za ubistvo. Očigledno su se raspravljali i moguće je da je gradonačelnik, koji je umeo da bude vrlo tvrdoglav, rekao ovoj mladoj usiljanoj glavi šta je odlučio. Verovatno se mladić nije s tim pomirio, posle čega je došlo do svađe i Luk je ubio Listona. Partridž je bio samo nekoliko metara daleko od gradonačelnikove kancelarije kada je odjeknuo pucanj i u tren oka našao se unutra.

– Ali ipak ne dovoljno brzo – odbijao je Luk ljutito. – Bejli je trčeći pobegao na zadnja vrata i stigao na drugi kraj grada kada se Partridž obreo na mestu događaja. Imao sam dovoljno vremena da proverim je li Liston mrtav i da s poda podignem njegov revolver i novčanik pre nego što je Partridž ušao.

– To što si uzeo revolver i novčanik zapечатilo ti je sudbinu, momče. – Skinner slegnu ramenima i okrenu se. Zapadnjak je sada s više pažnje pogledao Luka. Tražeći u izrazu njegovog lica neki znak da ovaj laže. Ali nije u tome uspeo.

– Je li to što kažeš istina? – upita zatvorenika.

Luk nabra obrve:

– Zar mislite da nije, mister Holideje? Zar mislite da sam zaista ja ubio gradonačelnika? Mislite li da bih uopšte mogao nekoga da ubijem?

Zapadnjak ozbiljno zavrte glavom:

– Ne, Luk, ne verujem da bi ti to mogao. Problem je u tome kako da i druge nateramo da u to poveruju.

– To će biti teško – reče Skinner. – Kroz četrnaest dana imamo zakazano suđenje jer je to dan kada terenski sudija Herikot dolazi na redovni obilazak. Do tada će Dening živeti udobno i imaće sve što mu treba. I bilo bi bolje, mister Holideje, da sada pođete. Gradonačelnik će biti sahranjen sutra ujutro, odmah po izlasku sunca i mislim da ne bi bilo loše ako biste i vi prisustvovali.

Kakav neprijatan obrt posle lepog sunčanog dana, pomisli zapadnjak. Ali šta je tu je. – Idem da potražim Partridža – obrati se Luku. – A ti budi miran i nemoj slučajno da šerifu zadaješ glavobolju. Naći ću načina da te izvučem iz ovoga.

– Sve je ovo potpuno ludilo, mister Holideje – uzdahnu mladić. – Hteo sam samo da razgovaram s Listonom, a nisam imao prilike da mu kažem ni reč.

Holidej opazi kako je Skinner digao obrve. I on je, kao i Dok, pomislio da Luk govori istinu, jer su mu reči potekle spontano, bez razmišljanja. Holidej blagonaklono dodirnu svog mladog prijatelja po ruci i klimnu mu glavom, dajući mu time ohrabrenje i podršku, a onda se okrete Skinneru. Izvadio je iz novčanika četiri novčanice od po deset dolara, ali je šerif žustro digao ruku u znak odbijanja.

– Ne, ne, to ne dolazi u obzir! Biće tretiran kao svaki drugi uhapšenik, mister Holideje. On će sledećih četrnaest dana biti na teretu gradskog budžeta.

Holidej vrati novac u novčanik i osmehnu se još jednom Luku Deningu, te se polako udalji. Klema Partridža našao je u njegovoj trgovini na kraju ulice. Kada je ugledao zapadnjaka trgovac pokaza krajnju uznemirenost i stisnutih usana i bled u licu pođe mu u susret.

– Došao sam zbog Luka – reče mu Dok.

– Pretpostavljao sam da je to razlog – Partridž ozbiljno klimnu glavom. – Do vruga, kakva strašna nevolja. Ko bi se tome nadao od Luka!

– Vi ste dali iskaz koji ga tereti i ne sumnjam da je istina to što ste rekli. Ali zar se nije moglo desiti da donesete pogrešan zaključak?

Partridž se ispravi i duboko uzdahnu.

– Ne, mister Holideje, ništa nisam pogrešio. Čuo sam pucanj, pohitao sam unutra i ugledao Luka kako stoji pored mrtvaca s revolverom u jednoj i novčanikom u drugoj ruci.

– Luk veli da je neposredno pre vašeg dolaska u prostoriji bio jedan čovek koji je opalio hitac iz pištolje i usmrtio Listona.

Partridž odrečno zavrte glavom:

– Ja nikoga nisam video.

– A da li je moguće da je neko ipak bio u odaji pre vašeg dolaska, a da ga vi niste videli?

Trgovac obori pogled i zagleda se u svoje šake, a onda naglo podiže glavu i otkri duboko urezanu boru između obrva.

– Verujem da ću na suđenju morati da odgovorim na mnoga pitanja, pa i na to i zato vam kažem da se ne nadate mnogo u pozitivan odgovor. Mislim da sam u Listonovu kancelariju ušao minut ili najdalje minut i po posle pucnja. Ako je neko ubio Listona, prošao pored Luka i pobe-gao, onda je to najbrži čovek na koga sam dosad naišao.

Dok se zamišljeno osvrnu po trgovini.

– Hvala, mister Partridže – reče tiho, pa se okrenu i uputi ka vratima.

Trgovac krenu da ga isprati i na vratima reče:

– Mister Holideje, jako bih voleo da sam bio hiljadu milja daleko od te proklete kancelarije. Meni je Luk drag. Oduvek sam smatrao da je on momak koji će nešto stvoriti i postati neko. Verujte da nemam ništa protiv njega.

– Znam to, Partridže. – Gledao je nekoliko trenutaka netremice trgovca, a onda ga potapša po ramenu. – Naći ću rešenje tog problema na neki drugi način i svestan sam da biste pomogli ako bi to bilo u vašoj moći. Ali siguran sam da Luk ne bi učinio tako nešto. Nema on u sebi te zlobe i nije tako sazdan. – Rekavši to, zamišljeno se uputio u pravcu saluna. Ali

pre nego što je stigao dotle, ugledao je Lusi Kar koja je izašla iz jedne prodavnice i krenula u njegovom pravcu. Zastala je kad ga je ugledala, počela micati usnama kao da je htela nešto da kaže, a onda je stisnula usne. Doku se učinilo da u njenim plavim očima vidi i simpatiju i razočaranje, a onda je devojkica oborila glavu i bez reči prošla pokraj njega.

Isprativši je pogledom, on uđe u salun i krenu ka šanku. Spusti metalni novčić na pult i krčmar mu natoči brendi, a onda, pogledavši ga upola mrgodno, a upola potuljeno, ode da služi druge goste.

Zapadnjak je primetio da je, čim je on ušao, svaki razgovor u salunu prestao. Prisustvo čoveka koji je bio prisan sa osumnjičenim za ubistvo gradonačelnika u gradu kao što je Brod Krik nije bilo poželjno, tim pre ako je on pritom i došljak. Ispio je piće, pružio krčmaru čašicu da mu natoči još jedno, ispio i to i prošao kroz salun u dvorište, a preko dvorišta do gradske štale. Štalar Tom Kolijer upravo je timario jednu oznojenu dorastu kobilu. Ugledavši zapadnjaka, promrmljao je: – Težak posao je ovo.

Holidej se složi s tom konstatacijom, klimajući glavom.

– Je li Luk Dening nešto razgovarao s vama kada je danas dojahao u grad, Tome? – upita.

Kolijer širokim pokretom ruke pogladi kobilu češagijom po leđima, a onda je udarcem šakom po sapima potera u ograđeni prostor. Izašavši iz korala, zatvori vratnice i stade pred Doka.

– Da, razgovarali smo malo – potvrdio je.

– Čuo sam da ste posvedočili kako je taj mladić bio rdavo raspoložen i kako je

očekivao da će s Listonom imati neprilike.

Kolijer je zamišljeno napucao usne, ne prestajući netremice da gleda zapadnjaka.

– Ne sećam se da sam reč rekao o rdavom raspoloženju, mister Holideje. Mislim da sam rekao i pri tome ću i ostati kako je Luk pomenuo da ima teškoće s napajanjem stoke i da je Liston taj koji ga sprečava da stoku dotera na pojilo. Otišao je odavde prilično ljut.

Dok se nasloni na ogradu korala i okrete glavu ka konjima koji su unutra poigrali, odmorni i uhranjeni.

– Je li neko danas izjahao iz grada, recimo u vreme kada je Liston ubijen, Tome?

– Nikoga nisam video.

– Niko nije došao da uzme konja, kojeg je ranije ostavio, a zatim odjahao?

Kolijer odmahnu glavom.

– Mislim da znam na šta ciljate, mister Holideje, ali ne mogu vam pomoći. Luk kaže da je u gradonačelnikovoj kancelariji zatekao Bida Bejlja. Možda. Niko ne može reći ni da ni ne. Ja ga nisam video, a i da jesam, ne bih ga prepoznao.

Holidej već krenu kad Kolijer pođe za njim i dodade žustro, setivši se:

– Ali ima nešto drugo. Palo mi je na um da mi je nekako u to vreme nestao jedan konj. Nije ukraden, ali je zamenjen. Izgubio sam odličnog trkača a dobio jedno obangavelo kljuse.

– Kako to? – Doku zainteresovano sinuše oči.

– Pa, kako rekoh, nestao mi je odličan trkač, ali sam sa zadnje strane štale zatekao konja koji je hramao. Nisam video nevaljalca koji je tu zamenu izvršio, ali

računam da se to moglo desiti baš u vreme kada je Liston ubijen.

– Onda postoji šansa da je Bid Bejli ipak bio u gradu – razvedrio se zapadnjak. – Jeste li o tome nešto rekli Skinneru?

– Razume se da jesam. Ne verujem da je Luk Dening čovek koji bi pojahao konja i pošao od kuće da nekoga ubije, ali sam bio obavezan da kažem kako je izgledao i šta je rekao pre nego što je pošao da razgovara s Listonom. Skinner me je, naravno, pitao jesam li video tog što je zamenio konja, a ja sam mu rekao da nisam. Onda je on napomenuo da svakog dana prođe kroz grad pedesetak i više kaubojja, pa se među njima može naći bar nekoliko koji ne žele da produže put na kljuse tu koje hramlje.

Holideju kao da splasnu optimizam i on promrmlja nešto sebi u bradu.

– U svakom slučaju to je podatak koji bi vredelo proveriti – nastavi Kolijer. – Ako je Luk rekao istinu, onda je moguće da je Bejli naišao odnekud u grad, uzeo jednog od mojih konja i odjahao. Trag je vodio prema severu, mister Holideje. Prema Liliputu.

Budući da je sada imao neki trag, Dok se zahvali Kolijeru i krenu nazad u zatvor. Skinner je bio odsutan i o Luku se stario njegov povremeni pomoćnik Ejb Postl, jedan stariji čovek. Dok ispriča Luku šta je čuo o zameni konja i mladić se, kao i Dok, odmah razvedrio. Počutavši malo, zapadnjak doda:

– Čuj, Luk odavde ne mogu mnogo da ti pomognem. Jedini način da utvrdim istinu jeste da pođem Bejljevom tragom. Krenuću dakle za čovekom koji je zamenio konja pod pretpostavkom da je to bio

Bejli, dakle u Liliput. Ne bojiš se da ostaneš sam?

Luk odmahnu glavom:

– Ne. Ne verujem da će mi se desiti nešto loše.

– Imaj vere u Skinera. On je iskusan i pošten šerif.

A ja ću, ako ne pre, na suđenju sigurno biti prisutan.

...

Sledećeg jutra, kada je grad oživeo i ulice se ispunile vrevom, Dok uze svog konja iz gradske štale i izjaha iz sporedne u glavnu ulicu. Kada je skretao prema severu ugledao je Lusi Kar i Dada Bestona. Beston se osmehnuo i demonstrativno uzeo Lusi pod ruku. Holidej je primetio da ona nije obratila pažnju na taj njegov gest već je i ovaj put gledala zapadnjaka istim onim iščekujućim i razočaranim pogledom.

Dok potera konja u trk, dižući za sobom oblak prašine i uputi se u Liliput.

*

Kada je svanulo Holidej je zategao vodičice kod jednog potoka i pustio konja da se napije. Sjahao je, seo na rub obale i izuvši se, zaronio bosa noge u hladnu vodu. Sedeo je tako, nagnut napred, opuštenih ramena, ogledajući se na mirnoj površini potoka. U njega je gledalo sopstveno umorno lice. Ipak, osećao je u sebi dovoljno snage da posle nekog vremena ustane, navuče čarape i čizme i proveriti da li su mu revolveri puni i da li se lako vade iz futrole. Ostavivši konja da pase, prošetao je obalom uzvodno i nizvodno, sve dok nije naišao na konjski trag. Vrativši se do svog konja vinuo se u sedlo.

Po tragovima je znao da je čovek koga je pokušavao da sledi imao pred njim prednost od dva do tri časa i da putuje veoma brzo. Za poslednjih dvadeset četiri časa, uspeo je ipak da rastojanje nešto smanji, ali to nije bilo dovoljno.

Zašto je taj čovek žurio? Da li se bojao da će ga neko goniti zbog krađe konja? Ili zbog ubistva gradonačelnika? Holidej je znao samo da je taj čovek u bekstvu, jer je s vremena na vreme pokušavao da izbriše trag. Mada se više trudio da odmakne što dalje od Brod Krika.

Zapadnjak je nastavio da jaše preko ogolele zemlje ka Liliputu. Pre dosta godina bio je u tom gradu, ali tada je stigao iz drugog smera i nije produžio ka Brod Kriku, jer je Brod Krik tada bio još malo, nezanimljivo naselje. Zadržao se u Liliputu nekoliko dana, upoznao jedan broj stanovnika, uglavnom za kockarskim stolom, ali su drugi građani ostali rezervisani. Ljudi u ovim krajevima i inače su izbegavali prenagljene odluke, stajali po strani i odmeravali ono što bi zapazili, pa tek posle dužeg vremena i ozbiljnog razmišljanje zauzimali stav o onome što su smatrali važnim.

Doku to nije smetalo, jer je i on bio takav. Pogledavši u smeru suprotnom od izašlog sunca, pojahao je kroz travnatu preriju. Topao vetar sušio mu je trenutno znoj koji bi mu orosio kožu. Koncentrisao je misli na čoveka koga je gonio. Bid Bejli je bio široko poznat kao lopov i ubica, koji je povremeno jahao i s ponekom bandom, ali je veći deo vremena operisao sam. Pojavljivao se i nestajao naglo i brzo

i svugde je za sobom ostavljao neko zlo-delo. Zapadnjak se ljutio na samog sebe što nije poneo poternicu i da bi tačno znao kako ta protuva izgleda i da bi od svakoga uz put mogao doznati je li taj bandit tuda prošao. Jedino je znao za ožiljak na obrazu.

Misli mu skrenuše na Lusi Kar. Način na koji ga je prošlih dana pogledala govorio mu je da devojka nije ni najmanje neprijateljski raspoložena prema njemu.

Znao je o njoj vrlo malo. Čuo je da je neko vreme radila u gradskoj većnici kod gradonačelnika, a da se docnije posvetila poslu krojačice i modiskinje u lokalu koji je Beston za nju izgradio. Ali to joj nije donosilo mnogo novca. U Brod Kriku uštedeni novac se ulagao u zemljište a ne u nove haljine. Zatim je neko vreme podučavala đake u školi jer je učitelj iznena-da otišao iz grada, a zamena za njega nije blagovremeno nađena. Svi su očekivali da će Lusi dobiti stalan posao učiteljice, ali je Liston angažovao nekog drugog. Devojka je sigurno bila razočarana, ali je to osećanje vešto prikrila.

Nekako u to vreme počelo je njeno redovno druženje s Dadom Bestonom. Ljudi su ih svuda viđali zajedno, na igrankama, na ulici, u vožnji dvokolicama kroz preriju, te na raznim zabavama koje su stari priređivali. Po svemu se činilo da se Lusi Kar i Dad Beston sigurnim korakom približavaju tihoj bračnoj luci. A onda je odjednom došlo do zahlađenja i udaljavanja, koje sem njih dvoje možda niko drugi nije primetio. Da li je tome bio uzrok niz Bestonovih poslovnih neuspeha, koji su ga učinili razdražljivim i grubim ili pojava drugog muškarca, lepog došljaka džentlmenskog ponašanja, koj je više

privlačilo njeno srce, to bi samo ona mogla reći. No Holidej je shvatio da Lusi nije devojka za kratku zabavu i da bi bio nečovečan kad bi njene želje ohrabrivao lažnim nadama.

Nastavio je da jaše kroz pitomu, ravnu preriju, stalno proveravajući trag konja pred sobom. Ma koliko žurio rastojanje se nije smanjivalo. Ako je to Bejli i ako nije negde pobrkao tragove. Činjenica da je Luk na podu našao Listonovu lisnicu govorila je da je gradonačelnik ubijen pri pokušaju pljačke. Ali druga činjenica da je Liston ubijen sopstvenim revolverom, unosila je u ceo događaj priličnu dozu zabune.

Oko osam uveče zapadnjak se ulogorio za noć. Bio je veoma umoran, ali morao je izdržati.

Sledeći dan bio je isti kao i prethodni. Nastavio je da prevaljuje beskrajni prostor, katkad golu pustaru, ponekad travnatu preriju, visoravni i nizije. I sve vreme pred njim se pružao trag jednog jedinog konja, koji je begunac s vremena na vreme pokušao da izbriše, što mu je dosta dobro polazilo za rukom, ali ne i za iskusno oko Doka Holideja. Po njegovim postupcima Dok je zaključio da i dalje prati isti trag. Možda je begunac i slutio da ga neko prati i ne bi bilo iznenađujuće ako bi negde sačekao gonioca u zasedi.

Dok zbog toga postade oprezniji. Zbog pažljivog osmatranja predela pred sobom usporio je kretanje, ali to mu nije mnogo smetalo jer je umorna životinja ionako kaskala kraćim korakom.

A onda, četvrtog dana od polaska iz Brod Krika, dok je izlazio iz proplanka, uokvirenog oniskim stenama, kuršum ispaljen iz puške odbio se od stene na sa-

mo pedalj od njegove glave. Dok skoči na zemlju i kotrljajući se izvuče revolver iz futrole. Ostao je tako da leži, očekujući napad, svestan svog lošeg položaja pri jasnoj jutarnjoj vidljivosti. Osluškivao je ne bi li čuo topot kopita, ali do njega nije dopiralo ništa sem šuštanja lišća, zanjihanog vetrom. Hitac je bio ispaljen s nešto višeg terena – to je ocenio po uglu pod kojim se hitac odbio od stene. Pogledao je tamo, ali nije ništa video.

Sačekao je desetak minuta pre nego što se usudio da se pomeri. No njegov pokret nije izazvao reakciju napadača. Došao je neometano do svog konja i pojahao ga, a onda se vratio u zaklon i ponovo oslušnuo. Ništa. Prošlo je još pet minuta, a onda je, stopu po stopu izašao iz zaklona stena, držeći revolver u ruci. Ništa.

Uputio se uz padinu koja je vodila do oboda prevoja. Stigavši do vrha, nastavio je duž njega, umoran ali budnoga oka, neprekidno pretražujući teren pred sobom. Trud mu je bio nagrađen, jer je u jednom trenutku, daleko na ravnoj preriji pred sobom ugledao tačku koja se gubila u daljini, u izmaglici. A tamo, samo nešto dalje, ležao je grad Liliput, čiji su limeni obodi krovova svetlucali na jutarnjem suncu.

Zapadnjak odloži revolver. Pitao se zbog čega je konjanik sve do sada čekao da se obračuna s goniocem. Da nije pucao samo zato da bi ga zadržao kako bi on sam došao do Liliputa, a da mu niko ne jaši neposredno za vratom? Ili je namerao da ga ubije? Hitac je proleteo sasvim blizu. Da je išao malo ulevo Dok bi bio mrtav.

Holidej je sada pustio konja da ide laganim korakom. Nije znao da li će ga begunac sačekati u Liliputu. Znao je samo toliko da taj grad nije velik i da je za poslednjih nekoliko godina vrlo malo napredovao. Ali i takav bio je dovoljno velik da se u njemu čovek mogao sakriti bez velike muke.

Ušavši u glavnu ulicu zategao je vodice pred gradskim zatvorom. Ulica je bila tiha i njom se kretalo samo nekoliko prolaznika. Sjahao je baš u trenutku kada je neki stariji čovek protrčao pored njega i utrčao u šerifsku kancelariju. Zapazivši izraz njegovog lica, Dok veza konja za prečku i pogleda kroz otvorena vrata. Ugledao je starog čoveka kako žurno lista veliku hrpu starih i novih poternica. Prišao je bliže i naslonivši se na dovratnik opazio kako je starčevo lice zasjalo kad je iz gomile izdvojio jednu poternicu i počeo njome pobedonosno da maše.

– To je on! To je sigurno on! – povikao je oduševljeno i potrčao prema izlazu. U pokušaju da obide zapadnjaka zakačio je ramenom dovratnik i posrnuvši od sudara ispustio poternicu. I ne pokušavši da podigne papir sa tla nastavio je da trči niz ulicu kao da ima krila.

Holidej uze poternicu i zagleda se u ožiljkom obeleženo lice Bida Bejlja. Okrenuo se na petama i kao vetar pojurio za starcem. Ugledao ga je kako je zastao pred sedlarevom radnjom. Kada je starac, upirući prstom preko ulice u nekom neodređenom smeru glasno povikao: „Maločas sam video Bida Bejlja. Ušao je na zadnja vrata kod Vajtheda. Držao je pušku u ruci i gledao mrgodno kao da će u svakom trenutku početi da puca!“ – dva čoveka se pojaviše na vratima.

– Ko je, dovraga taj, Bejli? – upita jedan.

Starac se iznenađeno trgao kao da se čudi što ima ljudi koji nisu čuli za Bida Bejlja. Pogledao je niz ulicu prema zatvoru i ugledao Holideja kako trči s poternicom u ruci. Kao da je u tom nepoznatom čoveku video ubedljiv odgovor na pitanje dvojice neznalica, pođe nekoliko koraka prema njemu pa zastada. Dok mu pruži poternicu i ovaj je poturi pod nos sugrađanima, kuckajući kažiprstom druge ruke po papiru.

– Evo ovo je Bid Bejli, zločinac tražen zbog ubistva u desetak gradova i ucenjen visokom nagradom. Upravo sam ga video kako je na zadnja vrata ušao kod Vajtheda. Jeste li videli negde Vizemana?

– Šerif ne ustaje tako rano – reče jedan od dvojice.

– Onda pođite do njegove kuće i probudite ga! Recite mu da Džoš Mahon nikad ne greši kada treba nekog prepoznati, a najmanje kada je u pitanju hulja kakva je Bejli. Vizeman to zna. Samo mu recite da dođe. Pruža mu se prilika da postane heroj.

Holidej dodirnu Hamona po ramenu i ovaj okrenu prema njemu svoje sitno, od starosti naborano, lisičje lice.

– Ko ste vi? – upita ga.

– U svakom slučaju nisam Bejljev prijatelj, mister. Jeste li sigurni da je baš on ušao u Vajthedovu trgovinu?

– Jesam li siguran? Naravno da sam siguran! Video sam ga jasno. U početku se šunjao dok nije došao do vrata, a onda je na silu ušao. Provalio je, ali vrlo tiho. Sve vreme držao je pušku u ruci i to je privuklo moju pažnju. Da me je video, verovatno bih dobio metak.

Zapadnjak pogleda na drugu stranu ulice gde je na jednoj velikoj zgradi pisalo „Vajthedova trgovina“. Bila je to najveća zgrada u tom delu ulice, odvojena od drugih radnji uzanim sporednim uličicama s obe strane. Holidej raskopča sako kako bi mu revolveri bili pristupačniji i pođe prema zgradi.

– Kuda ste se, dovraga, uputili, mister? – upita Mahon, ali Holidej ne obrati pažnju na njegovo pitanje. Prešavši preko ulice, stupi na trotoar ispred trgovine. Prišao je prozoru i kroz prašnjavo okno pogledao unutra. Prizor koji je ugledao nije ga iznenadio. Jedan krupan i snažan čovek stajao je pored tezge s rukama podignutim uvis i bleđ u licu kao da je naprašen puderom. Nedaleko od njega stajao je Bid Bejli s uperenom puškom. Bandit je pogledom zverao po prostoriji, ali je držao trgovca na oku.

Holidej oseti kako napetost u njemu raste. Nije znao koliko će vremena proći pre nego što šerif stigne. A onda može doći i do pucnjave, pa se može desiti da Bejli u puškaranju i pogine, a on je zapadnjaku bio potreban živ zbog Luka Deninga.

– Hej, vi tamo, vratite se! – povika Mahon.

Dok ni sada ne obrati pažnju na Mahonovo dozivanje. Ležerno, kao da šeta, prišao je ulaznim vratima, odmerio ih do dirom ramena, a onda se odmakao dva koraka, napeo mišiće i jurnuo. Grunuo je na vrata, izvalio bravu i uz prasak i lomljivu uleteo unutra. Pao je na sanduk s brašnom, prevrnuo ga i napravio od belog praha zavesu između sebe i dva čoveka u trgovini. Pucanj je odjeknuo i metak je prošišao nedaleko od Dokove ruke. Dok, sav beo od brašna, potrčao je preko pros-

torije. U trku je pratio Bejlja pogledom i video kako je bandit zamahnuo puškom i kako se zatim trgovac srušio na pod. Za trenutak je Bejli bio pogodna meta i Holidej opali, nišaneći što je mogao bolje. Čuo je tup udar metka u telo i krik iz Bejljevog grla.

Udar kuršuma bacio je bandita na tezgju. Oštar rub tezge pogodio je Bejlja u kičmu i on pade kao paralisani. Puška mu ispade iz ruke i on posrćući krenu napred, pa u stranu, mašući rukama kako bi povratio ravnotežu.

– Ne teraj me da ponovo pucam, Bejli!
– povika Dok.

Ovaj ga besno pogleda:

– Ko si ti?

– Nije važno ko sam.

– Ti si sigurno, prokletniče, onaj koji me je pratio. Zašto me goniš?

– Tražim te zbog ubistva, Bejli.

Držeći se za desno, ranjeno rame levom rukom, niz koju mu se slivao tanak mlaz krvi, Bejli podiže glavu:

– Pratiš me od Brod Krika?

Holidej klimnu glavom.

– Zbog ubistva gradonačelnika?

Holidej ponovo klimnu potvrdno.

Bejli iskrivi usne u kiseo osmeh:

– Zašto me onda nisi ubio, mister, bez obzira ko si?

– To je moja stvar. I nemoj pokušati da me iznenada napadneš, jer ću morati da te ubijem. A cilj mi je da te živog odvedem u Brod Krik.

Bejli zažmiri kao mačka koja vreba plen. U međuvremenu je trgovac stenjući ustao na noge. Kretanje pred trgovinom nagovestilo je zapadnjaku da su građani Liliputa konačno ozbiljno shvatili Mahonove reči i da se okupljaju na ulici. Malo

zatim prislonjena vrata su se širom otvorila i kroz njih je žurno ušao čovek s metalnom zvezdom na prsima košulje.

Šerif je prvo ugledao Vajtheda, a onda se namrštio na Holideja. Tek onda je ugledao bandita, koji je stajao s jednom rukom uzdignutom uvis dok je iz rane na ramenu curila krv.

– Ti si Bejli? – bila je to više konstatacija nego pitanje.

Bejli umesto odgovora pljunu šerifu pred noge.

– On je moj, šerife – umeša se zapadnjak.

Šerif se na petama okrete k njemu:

– Šta hoćete time da kažete? Jeste li vi neki smrdljivi lovac učenjenih, mister?

– Mislite što god hoćete, šerife, ali njega traže u Brod Kriku i ja nameravam da ga tamo živog dovedem. On neće biti obešen u ovom gradu i neće uopšte biti obešen dok oni u čije ime sam ovde ne budu odlučili kako je došlo vreme da visi.

Šerif mu priđe krutim korakom bliže:

– Za koga vi radite, mister?

– Za građane Brod Krika. Oni žele da Bejlju sude za ubistvo gradonačelnika Listona.

– Zar je Liston mrtav?

Holidej klimnu glavom.

Šerif se počesa po vrhu brade i zagleda Doku u oči. Dotle je gomila ljudi iza njega postajala sve veća. Onda se kroz nju probi Mahon i upirući prstom u bandita, reče:

– Jesam li vam kazao? To je Bejli sigurno kao što sam ja Džoš Mahon. Poslednji put kada je učenjen suma je iznosila dve hiljade dolara... za živog ili mrtvog. Možda je sada suma još veća. Od danas će neko biti mnogo bogatiji nego juče.

– Zaveži, Džoše – obrati mu se šerif. – Dosta smo slušali priče o ucenama i lovci-
ma na njih. – Obišao je oko zapadnjaka,
mršteći se na revolver u njegovoj ruci. –
A sada mi recite ko ste vi i čime se ba-
vite? Video sam vas kad ste upali ovamo
ne obazirući se na upozorenja da ne ula-
zite u trgovinu. Izgledali ste kao čovek
kome je sasvim svejedno hoće li poginu-
ti ili ne. Zar vam je toliko stalo do tog
prljavog novca? Čak i po cenu života?

– Stalo mi je da uhvatim Bejlja –
odvrati Dok.

Za to vreme trgovac Vil Vajthed ustao
je s poda lica koje je krvarilo iz posekoti-
ne od udarca. – Monk – obratio se šeri-
fu – hoću da ovaj čovek bude zadržan u
gradu. Upao je nasilno u moju kuću, pre-
tio mi, tražeći da mu dam hranu, municij-
u i revolver i na kraju me udario. Želim
da mu mi ovde sudimo. Važno je za gra-
đane, a naročito nas, poslovne ljude, da
hulje kao što je on shvate kako ih poku-
šaj pljačke i nasilja u ovom gradu niku-
da neće dovesti sem u zatvor. – Okrenuo
se i oštro pogledao zapadnjaka. – Zah-
valjujem vam, mister. Mnogo vam zahva-
ljujem. Da vi niste došli i u pravi čas ga
onesposobili, verovatno bi sa mnom bilo
svršeno.

Šerif Monk Vizeman je prošao između
Vajtheda i Bejlja sve vreme pažljivo mo-
treći bandita. Posao da ga drži na nišanu
prepustio je Holideju. Pogledao je pose-
kotinu na trgovčevom licu i nezadovoljno
šmrknuo:

– Ti bi, Vile, prvo morao da odeš kod
lekara da ti pregleda i previje povredu.
Posle ćemo govoriti o tome ko će zadržati
Bejlja, a ko neće.

– To moramo biti mi, Monk. Nije važno
gde ćemo obesiti Bejlja, važno je da nit-
kov visi. Ovaj čovek će svakako dobiti
svoj novac, je li tako?

– On ima pravo na nagradu, to je tačno
– potvrdi šerif. – Ali pusti mene da ja to
sredim. Sada je najvažnije da ga stavi-
mo iza rešetaka.

Vizeman uperi revolver u Bejlja i mah-
nu mu da pođe napred. Holidej je krenuo
pored razbojnika, opominjući ga:

– Nemoj me prinuditi da te ubijem,
Bejli! Nameravam da te u Brod Krik
dopremim živog.

Još uvek držeći ruku pritisnutu na
ranu, Bejli se slabo osmehnu, obraćajući
se zapadnjaku:

– Ma ko da si, mister, ja sam na tvo-
joj strani. Želim da se odavde vratim u
Brod Krik.

– Računaš da protiv ovog čoveka imaš
više šanse nego protiv nas, Bejli? – pro-
mumla Vizeman.

Bandit sleže ramenima:

– Tamo gde ima vremena, šerifčiču,
uvek postoje mogućnosti da se nešto de-
si. – Ponovo je odmerio Holideja i nasme-
jao se, zabacivši pritom glavu: – Čoveče,
u životu sam sreo dosta luckastih ljudi,
ali ti nesumnjivo zauzimaš prvo mesto na
toj listi. Uzećemo, dakle, naše konja i
smesta poći u Brod Krik, važi?

Vizeman mu prisloni revolver na čelo
i lice mu se pretvori u kamenu masku:

– Zaveži, Bejli. Pisni još jednom i do-
bićeš odmah ono što si odavno zaslužio.

Bandit krenu napred, posmatrajući go-
milu koja se razmakla da ga propusti.
Mahon je išao prvi, krčeći put pred uha-
pšenikom, a Dok je, koračajući pored Bej-

lija poveo uhapšenika kroz kordon posmatrača na ulici.

Stigavši u šerifsku kancelariju, Vizeman je ušao prvi, prišao stolu, uzeo svežanj ključeva, dobacio ga Mahonu i pokazao na srednju ćeliju. Kada su se rešetkasta vrata s treskom zatvorila iza Bejlja, Holidej vrati revolvere u futrole i obriša znoj s čela.

– Do sada je sve išlo kako treba – reče Vizeman, vrativši se do pisaćeg stola. – Smestili smo ga u zatvor i niko nije ozbiljno povređen, sem što se Vajthed malo iznervirao. Ispao si jako vešt, Džoš, što si ga prepoznao i u tišini me obavestio.

– Znao sam da moram da te upozorim, Monk – odvrati Mahon i iskosa neprijateljski pogleda zapadnjaka. – Ali nisam očekivao da će se ovaj došljak umešati. A vreme je da se u gradu obavi neko vešanje, Monk. To bi ti mnogo koristilo, jer se približavaju izbori. Vest da si uhvatio Bida Bejlja i obesio ga u Liliputu pročula bi se po celoj pokrajini i tvoj ugled bi silno porastao.

Vizeman ga ljutito pogleda:

– Nisu u pitanju izbori, Džoš, i zato mi to nemoj više pominjati! Ja nosim ovu značku zato što to volim i svoju dužnost ću uvek obavljati kako najbolje umem. – Naslonio se na sto i pored Holideja pogledao kroz otvorena vrata. Pred zatvorom je stajala povećá gomila u kojoj su se pojedinci gurali da bi uhvatili mesto odakle bi mogli videti Bejlja u ćeliji. – Zatvori vrata, Džoš – dodao je – i sačekaj napolju. Nemoj nikoga puštati unutra sem ako ja to ne kažem.

Mahon pohita da posluša Vizemana, ali pre nego što je stigao do vrata na njima se pojavio onizak, zdepast i grub stariji

čovek, bez šešira, progrušane sede kose i pramenovima dlaka što su mu virile iz nosa i ušiju. Pored njega su stala dva mlada čoveka snažnih, širokih ramena, s pečatom života u divljini na licu. Obojica su držali puške i zurili pored zapadnjaka prema ćeliji u kojoj je bio Bejli, mršteći lice na pridošlice.

Stari Hedon mahnu rukom Mahonu u znak pozdrava.

– Čuo sam da ste uhvatili nekog opasnog zločinca – promumlao je.

– Možda jesmo, Hedone, ali to se tebe nimalo ne tiče, a ne tiče se ni tvojih sinova. Prema tome, udaljite se odavde što brže možete.

Pred iznenadnom navalom ljutine Hedonovo lice se stvrdnulo u zlokobnu masku:

– Mahone, da mi to više nikada nisi rekao! Nikada! I sada zaveži! Nisam došao ovamo da mi ti daješ savete nego da razgovaram sa šerifom.

Vizeman nije pokazivao da ga je dolazak neobičnih posetilaca uzbudio. – Šta želiš, Džime? – upitao je mirno.

– Hoću da pogledam uhapšenog razbojnika.

– Možeš ga videti odatle gde stojiš.

Hedon pogleda ka Bejlju u ćeliji, a onda pokretom glave, turobno se osmehnuvši, pokaza na zapadnjaka: – Ovo je taj lovac ucenjenih?

– To je čovek koji je uhvatio Bejlja – odgovori Vizeman.

Džim Hedon odmeri Holideja od glave do pete i usiljeno se osmehnu: – Koliko sam čuo, vi ste dosta hrabri, mister. Čuo sam takođe kako nameravate da ovog bandita sprovedete nazad u Brod Krik.

– Tako je – potvrdi zapadnjak.

– Pod uslovom da ga ja pustim – doda Vizeman brzo.

Ni Dok ni Hedon nisu hajali za njega. Hedon se i dalje usiljeno smeškao i nastavio: – Ako ste stvarno naumili da to izvedete, onda ste na sebe preuzeli vrlo težak zadatak, mister. Koliko mislite da ćete dobiti za njegovu kožu?

– Nagrada je dve hiljade dolara – umeša se Vizeman.

Stari Hedon podiže obrve i brzo pogleda najpre jednog pa drugog sina: – Jeste li čuli, Kele i Vese? Dve hiljade slatkih zelembaća. I to sve za samo četiri dana jahanja do Brod Krika, kroz lepu preriju s mnogo divnih mesta za zasedu.

Viši od dvojice njegovih sinova, Kel, razvuče lice u širok osmeh, pokazujući požutele zube:

– Biće šteta, tata, da čovek koji sebi uhvati jednog finog, malog razbojnika i već skoro ima u rukama takvu lepu sumu, ipak ne uspe da je se dočepa. Biće zaista žalosno!

– Da se čovek zaplače – podrugnu se i stari Hedon. Pomeri Mahona u stranu i zakorači dublje u prostoriju. Još jednom pogleda Bejlja, pa se obrati Holideju: – Mister, hoću da vam saopštim da smo i mi upali u taj posao. Nemojte da skaćete i zapamtite da je vaša sreća to što smo mi ionako hteli da idemo u Brod Krik, pa vam nećemo uzeti veliki deo nagrade. Recimo, dve stotine dolara za mene i po stotinu za svakog od mojih mladića. Vama će ipak ostati celih hiljadu i šest stotina s kojima možete kupiti lepu količinu viskija. Šta kažete na taj predlog?

Holidej odmahnu glavom:

– Nije mi potrebna pomoć, Hedone. Ja svoj posao obavljam sam.

Na stvrdnutom licu Džima Hedona nije se moglo pročitati šta oseća dok je govorio: – Možda vi iskreno mislite da vam nije potrebna ničija pomoć, mister, ali ja mislim drugačije. Lovci ucenjenih nisu popularni u ovim krajevima i dobar su mamac za svakoga.

Holidej odvrati:

– Ja sam ga uhvatio i ja ću ga odvesti u Brod Krik. Za taj posao pomoć mi nije potrebna. Ako neko bude pokušao da me u tome spreči, utoliko gore po njega.

– Utoliko gore po vas, mister, naročito ako to budemo ja i moji sinovi, mada nisam tvrdio kako tako nešto imam na umu. Zato još jednom razmislite. A ni šerif nije rekao nijednu reč protiv mene i mojih dečaka. On zna da smo nas trojica miroljubivi. Dakle, vi samo recite da se slažete i ja ću odmah narediti dečacima da sedlaju konje.

Holidej samo odmahnu glavom i pride stolu na koji je šerif bio naslonjen, pa mu se obrati ozbiljnim glasom:

– Hoću da krenem oko zalaska sunca. Do tada očekujem da Bejlja zadržite u zatvoru i pod stražom.

S vrata se začulo gundanje nalik mumlanju medveda, ali kada se Dok okrenuo Džim Hedon i njegovi sinovi već su bili otišli. Vizeman reče Mahonu da zatvori vrata i nikoga ne pušta. Onda kratko pogleda zapadnjaka i sede.

– Moram da smislim kako to da izvedem – reče. – Ja imam odgovornost prema ovom gradu.

– Ne interesuje me kako ćete to izvesti, ali ja vodim uhapšenika. Postarajte se da on bude ovde kada večeras dođem po njega, šerife.

Otvorio je vrata i izašao. Prolazeći pored Mahona ugledao je Hedona i njegove sinove, koji su se, ne osvrćući se, krupnim koracima udaljavali sredinom ulice. Zatim je ugledao još dvojicu opasnog izgleda koji su sišli s pločnika i sučelili se s Džimom Hedonom. Zapodeo se kratak razgovor, koji se u jednom trenutku pretvorio u raspravljajanje, a onda je Džim Hedon zabacio glavu i njegov glasan smeh razlegao se ulicom. Energičnim pokretom odgurnuo je jednog od onih što su ih presreli i produžio put. Njegovi sinovi su s puškama na gotovs ostali na svojim mestima, dok je njihov otac pošao ka sporednoj ulici u kojoj je nad vratima jedne zgrade visio natpis „Gradska štala“.

Holidej se zamišljeno ugrizao za usnu i pošao svojim putem. Odvezao je konja, odveo ga do pojilišta i pustio ga da se napije. Sve vreme je bio svestan kako ga ljudi u prolazu pažljivo posmatraju, ali mu se niko nije obratio nijednom reči niti je pokušao da mu priđe. Napojivši konja, pošao je niz glavnu ulicu s namerom da konju omogući nekoliko časova odmora, a onda da pokupi Bejlja... ne uveče, kao što je namerno glasno rekao, već u podne. Nadao se da će u zalazak sunca već biti mnogo bliže Brod Kriku.

*

Nije mu trebalo mnogo vremena da zaključi kako Liliput nije grad po njegovom ukusu, jer je svugde gde bi zašao, čak i u salunu, bio predmet opšte radoznalosti.

Izašavši iz saluna, pošao je korakom dokoličara trotoarom, zverajući levo—desno, kao da je pošao u razgledanje grada.

Kada je ostavljao konja rekao je štalskom momku da ga istimari, nahrani i napoji i da ga neosedlanog smesti u dvorištu. Sada je, došavši do štale, uzeo svoje sedlo od debelog štalskog momka Vajta i ne odgovarajući mu na zapitkivanja, osedlao svog konja i vinuo se u sedlo. Dobacio je Vajtu dolar, a onda izjahao dok je štalar potrčao preko ulice i nestao s vidika.

Do zatvorske zgrade Dok je došao sporednom ulicom i prišao joj sa zadnje strane, gde je našao Bejljevog konja. Osedlao ga je i umirio tapšanjem po vratu, a onda uz stepenice popeo se do ulaznih vrata. Kada ih je otvorio, Monk Vizeman se naglo okrenuo i mahinalno izvukao revolver, a onda glasno opsova:

— Dodavola, Holideje, mogao sam vam probušiti kožu!

Zapadnjak samo odmahnu rukom, pogleda Bejlja, pa priđe prozoru s ulice i proverio koga ima na ulici. Video je Mahona, koji je sedeo u stolici za ljuljanje s puškom prebačenom preko krila. Videvši da je ulica pusta, Dok se okrete i pogleda Vizemana:

— Ja odlazim, šerife. Izaći ću na zadnja vrata i biću vam mnogo zahvalan ako staroga još neko vreme ostavite napolju kao da čuva uhapšenika.

Vizeman se namršti:

— Nisam vam rekao da ga možete uzeti i odvesti.

— A šta bi me moglo zadržati?

— Građani vrše pritisak na mene da zadržim Bejlja, kako bi bio obešen ovde.

Bandit je za to vreme ustao, prišao rešetkama i netremice posmatrao Doka.

— Hoću da vam nešto objasnim, šerife — reče Dok. — Ja nisam lovac ucenjenih. Ja sam prijatelj jednog mladog čoveka,

koga šerif Stad Skinner drži u zatvoru u Brod Kriku pod optužbom da je ubio gradonačelnika. Taj mladi čovek je izjavio da je ubica Bejli, ali njegovoj izjavi se neće verovati ukoliko ne pokažem Brod Kriku da je Bejli tu, u blizini. To je razlog što mi je Bejli potreban i što ću ga uzeti od vas i odvesti ga u Brod Krik. Dovešću ga tamo za tri-četiri dana, makar rizikovao život.

Vizeman ga pažljivo pogleda:

– Zašto mi to niste odmah rekli?

– Jer to nije bilo važno i ticalo se samo mene. A ako me ovdašnji građani ne vole, misleći da sam lovac ucenjenih, slobodni su da me mrze.

– Šta ste vi? Pustolov? Avanturista?

– Ne bih sebe tako opisao. Istina je da se dosta krećem i da mi se tokom tih putovanja svašta događa, kao sada. Ali ne jurim za avanturama. U ovo sam se uvalio zbog momka koji je otišao do Listona da s njim nešto raspravi, ali kada je ušao u njegovu kancelariju zatekao ga je mrtvog i Bejlja koji ga je upravo pljačkao. Bejli je pobegao, ostavivši Listonov novčanik i revolver.

Šerif pogleda bandita, koji nije izgledao ni najmanje zabrinut zbog hapšenja. – Vi, dakle, smatrate da je Bejli surovi, bezobzirni ubica, kako piše na poternici?

– Mislim, šerife. Možda je i više od toga. Ako ga malo pažljivije pogledate, videćete ogrebotine i ožiljke na njegovim rukama, što me navodi na pomisao da je neposredno pre napada na gradonačelnika bio u nekoj gadnoj gužvi. Možda je te ožiljke zadobio u nekom okršaju u koji je upao pošto ga je neko prepoznao. U Listonovu kancelariju je ušao nenaoružan, jer je od oružja imao samo pušku,

a vi znate da puška privlači pažnju, pogotovo ako je čovek nosi gradom u po bela dana.

– Slažem se – potvrdi Vizeman. – Ali otkud vi sve to znate, Holideje?

– Nagađam, šerife, trudeći se da logički razmišljam. Kada je izišao iz Listonove kancelarije, pošto ga je moj prijatelj Luk Dening iznenadio, ukrao je konja, a svog hromog ostavio pred štalom. Čim sam čuo da je neko zamenio konja posumnjao sam da je taj neko ubica i krenuo sam za njim. Na putu ovamo on je na jednom mestu zastao i pokušao da me ubije. Promašio me je i došao ovamo, a njegovi postupci u ovom gradu potvrđuju da sam u jednoj stvari bio u pravu. On je očajnik. Morao je da se na bilo koji način dokopa novca, hrane i revolvera. Zbog toga je napao Vajtheda. Da Mahon nije strastveni skupljač poternica možda bi Bejli dobio ono što je hteo.

Vizeman opet odmahnu glavom i oštro pogleda bandita:

– To objašnjava neke pojedinosti koje su i mene zabrinjavale, Holideje. Hvala vam na pomoći. Ali šta ćemo sada?

– Sada ga ja vodim u Brod Krik.

– Sami samcati?

– Sam samcit.

– Mislite da će vam to poći za rukom?

– Vizeman ga je uporno gledao.

– Moraću da uspem. Inače će obesiti mog prijatelja.

Šerif klimnu glavom, stavljajući time do znanja da ga razume. – Dve hiljade dolara su strašno velika suma novca – primetio je.

– Nisam zainteresovan za novac od ucene, šerife. To sam vam već rekao.

– Ima ih koji jesu – primeti Vizeman.

Holidej je dugo ćutao a onda upitao:

– Otac i sinovi Hedon?

Vizeman ustade i obiđe oko pisaćeg stola.

– Stari Džim je nevaljalac najgore vrste. Veći deo života je proveo na rubu sukoba sa zakonom. Svoje sinove je vaspitao da budu isti kao on i oni su spremni da za njim krenu i u sam pakao. Oni su surova, čvrsto povezana sorta koju niko neće zaustaviti da se dokopa onoga što hoće. A stari Džim voli dolare.

– Ja ih nisam pozvao da pođu sa mnom.

Vizeman se osmehnu:

– Stari Džim ne čeka da ga neko pozove. On je nanjušio taj novac i to je dovoljno.

– Mislite da će me pratiti?

Šerif slegnu ramenima:

– Ko zna? Mislim da hoće.

Dok duboko uzdahnu i poče da korača odajom. Mada se nije plašio ljudi, hvatao ga je nemir pri pomisli na trojicu Hedona u preriji. Onda je zastao kraj stola i obratio se Vizemanu:

– Nameravam da Bejlja vežem za sedlo. Uz put ću zanoćiti tri ili četiri puta i na prenoćištima će biti vezan za neko drvo ili oboreno stablo. Ne nameravam ništa da prepustim slučaju i zato sam siguran da ću uspeti. Zato recite Hedonu i njegovim sinovima da ću pucati na njih ako mi dođu na dohvat kuršuma.

– Oni su naviknuti na okršaje, Holideje – opomenu ga Vizeman. – Oni samo za to i žive.

– Onda ih držite podalje od mene.

Vizeman se ispravi:

– Kako, dodavola? Kad napustite ovaj grad s Bejljem, taj slučaj više neće biti u mojoj nadležnosti. Ja ovde moram vodi-

ti brigu o redu i miru. Nema načina da sprečim Hedona i njegove sinove da pođu za vama. Ograničen sam poslom na ovaj grad i ne tiče me se šta se događa u preriji.

– Ako me ubiju, ticaće vas se. Sve što se desi u gradskom ataru vaša je briga – podseti ga Dok.

Vizeman slaže ramenima:

– S obzirom kako stari Džim obavlja svoje poslove, sumnjam da će neko ikada čuti šta se desilo s vama. On je lukav, zapamtite moje reči! I ništa neće prepustiti slučaju, kao ni vi. Jedne noći, možda prve i možda druge, on će vam se privući sa svojim sinovima i dočepaće se Bejlja. Ako pokušate da ga silom odbijete, ubiće vas da i ne trepne. Zatim će naplatiti uцену za Bejlja, živog, ili verovatnije mrtvog. Šta je, dakle, mogu da učinim?

– Dajte mi vremena – reče Dok.

Vizeman upitno nabra čelo:

– Kako?

– Nađite ih i zagovarajte ih. Recite im da ću krenuti posle zalaska sunca, ili još kasnije. Recite im i da je moj konj umoran i da mu treba vremena da se odmori. Recite im bilo šta, ali ih zadržite i omogućite mi da uhvatim nekoliko časova prednosti. To je sve što tražim od vas.

Vizeman se nasmeja glasno:

– Pa vi nemate pojma o ljudima njihovog kova, zaista, Holideje! Gde ste ostavili svog konja dok ste ručali i dok ste u trgovini uzimali namirnice za put?

– U gradskoj štali. Gde bih drugde?

– Jeste li videli onog trbušastog čoveka koji tamo radi?

Holidej klimnu glavom.

– On se zove Tjub Vajt. Zna li s kim on najviše pijanči? S Kelom i Vesom He-

donom. E, pa, čim ste vi uzeli vašeg konja Vajt je verovatno otperjao da potraži starog Džima Hedona. Taj lisac već zna ono što biste vi hteli da sakrijete.

Zapadnjak stisnu usne. Sada mu je sinulo kud je debeljko otrčao kada je istrčao iz štalskog dvorišta.

– Ako već znate da će poći za mnom, nije li vaša dužnost da ih u tome sprečite, šerife?

Vizeman odmahnu glavom:

– Ne mogu nikoga da sprečavam da ode iz grada. Niti mogu da pođem iz njega kako bih vas neko vreme pratio i pružao vam zaštitu zakona. Uostalom, oni bi vas napali čim se ja udaljim. Vi ste uhvatili Bejlja i tražili ste da ga prepustim vašoj brizi. Na taj način ste mi vezali ruke i ja sam sada nemoćan.

Zapadnjak lagano izvadi revolver iz futrole i proveri da li je pun. Gledao ga je nekoliko dugih trenutaka pre nego što je naglo digao glavu i uhvatio zamišljen Vizemanov pogled. To mu je govorilo da je bez obzira na odbijanje pomoći, šerif Liliputa ipak na njegovoj strani. Naravno, samo u duši, ali i to je nešto značilo.

– Dobro – rekao je. – Sada ga mogu preuzeti?

Vizeman klimnu glavom. – Možete. Neću vas više odvrćati niti vam se isprečiti na putu. Ali daću vam jedan savet: pohitajte. Jašite i samo jašite. Džim Hedon i njegovi sinovi poznaju svaku stopu u ovom kraju u prečniku od stotinu milja oko grada. Nećete moći da prikrijete svoj trag i zato ne gubite vreme u uzaludim pokušajima. Jednostavno jašite bez odmora sve dok vi ili vaš konj ne padnete i molite Boga da se to ne desi pre nego što

stignete u Brod Krik. – Vizeman mu pruži ruku. – Neka vam je sa srećom.

Zapadnjak se osmehnu krajičkom usana i zahvali mu, a Vizeman se okrenu i otvori vrata ćelije. Kada je Bid Bejli izašao, stručno previjenog ramena, ali još uvek krvave košulje, Dok uperi revolver u njega:

– Naši konji su sa zadnje strane zgrade, Bejli. Popni se na svoga, pa ću ti onda svezati ruke. Zatim ćemo pojahati sporednom ulicom i poći ćemo prema jugu. Ako mi budeš pričinjavao teškoće srediću te tako da ćeš požaliti što si se rodio.

Šerif je pošao do zadnjih vrata, otvorio ih i ostao pokraj njih dok su Dok i Bejli pojahali. Onda je mahnulo rukom, zatvorio vrata i, prošavši kroz zatvor, izašao na drugu stranu na glavnu ulicu.

Džoš Mahon je digao glavu i radoznalo ga pogledao.

– Oni su na putu iz grada – reče mu šerif. Ali mi ćemo se ponašati tako da izgleda kao da je Bejli još uvek u ćeliji, Džoše. Ne puštaj nikoga unutra.

Mahon zabrinuto nabra obrve:

– To ćemo lako, ali šta ćeš reći Vajthedu?

– Kazaću mu da bude pažljiviji kada je sam u dućanu. Jer moglo bi mu se desiti da bude ubijen.

Rekavši to, Vizeman se uputi trotoarom prema salunu. Odgurnuvši ramenima leptirasta vrata, ušao je i prišao šanku.

– Je li neko video Džima Hedona? – upitao je.

Krčmar potvrdno klimnu glavom.

– Bio je ovde. On i njegovi sinovi kupili su svaki po bocu viskija, a zatim su izašli na zadnja vrata.

– Pre koliko vremena?

– Pre možda pola časa. Zar nešto nije u redu, Monk?

Vizeman slegnu ramenima i promrmlja nešto neodređeno, opazivši Tjuba Vajta kako pije viski direktno iz boce. Zatim je prošao kroz salun do dvorišta. Tu je zastao i obasjan podnevnim sunčevim zracima zagledao se u smeru kojim je vodio put za Brod Krik. Na vidiku nije bilo ni traga od Holideja i njegovog zarobljenika, niti od Džima Hedona i njegovih sinova. Ali on nije ni očekivao da će videti ikoga od njih. Obrisao je znoj s čela i sporednom ulicom izbio na glavnu. Neko vreme stajao je zamišljen na trotoaru ispred saluna, a onda prešao preko ulice i poslao telegrafsku poruku šerifu Stadu Skinneru u Brod Krik. Nije znao da li će Skinner pokloniti neku pažnju telegramu, ali ako bude uzeo ozbiljno ono što u telegramu piše Holidej će možda moći da računa na neku pomoć bar na drugoj polovini svog teškog putovanja.

...

Odmah po izlasku iz grada zapadnjak se uputio preko visoravni, terajući Bejlja da jaše ispred njega. Sunce je nemilosrdno pržilo i prošlo je samo nekoliko časova pre nego što je njegov konj počeo da skraćuje korak. Bejli je jahao pogleda usmerenog pravo napred, ne govoreći ni reč. No zapadnjak je iz tog njegovog ćutanja zaključio kako njegov uhapšenik duboko razmišlja i kuje planove kako da se oslobodi. On sam je bio odlučan da mu to ne dopusti.

Popodne je sporo odmicalo i dvojicu konjanika opkoljavala je tišina. Jednu za

drugom, prelazili su s naporom milje kroz prvi lanac brežuljaka, posle čega ih je dočekala gola pustinja. Zatim su prešli preko nizije, ispresecane vododerinama i zašli u drugi lanac brežuljaka. Kod jednog izvora, ugnježdenog među stenama Dok se zadržao da se konji napiju i tek tom prilikom Bejli je prvi put progovorio.

– O meni se priča gomila laži, Holideje – rekao je prigušeno.

– Ne želim da znam ništa o tome – odvrati Dok.

– Ne poričem da sam uradio ponešto suprotno zakonu – nastavi uporno Bejli. – Opljačkao sam nekoliko poštanskih kola, s jednom sam u jednom gradu opljačkao i banku. Pretpostavljam da sam ranio nekolicinu budala koji su mi se našli na putu, ali mene su ucenili zbog silovanja i ubistva, a tako nešto ja nikada nisam uradio.

Zapadnjak je u međuvremenu bio sjahao i dok je Bejli govorio, pio je vode iz izdani izdubljene u kamenu. Voda je bila bistra i hladna. Pošto je završio, ispravio se i dao Bejlju znak da se i on napije.

Smeškajući se, bandit je sjahao i zagnjurio lice u bistru vodu. Pio je žudno. Onda je digao glavu i otresao vodu s kose. Desno rame ga je još uvek bolelo, ali on je i pre toga imao rane od metaka i znao je da će bol kad-tad uminuti. Kada se to dogodi i on bude mogao slobodnije micati ramenom nameravo je da ubije Holideja jer i Holidej je bio samo običan čovek čija izdržljivost i opreznost imaju granice.

Učinivši napor da se uz zapadnjakovu pomoć popne nazad u sedlo, Bejli se udobnije namestio, a onda rekao:

– Verujem da nisi pošao za mnom zbog nagrade, Holideje. Sreo sam dosta lova-

ca ucenjenih i ti mi ne ličiš na njih. Nešto mi govori da je ona budala koja me je omela da olakšam gradonačelnika neki tvoj rođak ili prijatelj i da je optužen za to ubistvo. Znajući situaciju, spreman sam da se nagodim s tobom.

– Nemam ništa za pogađanje, Bejli.

– Nemoj to dvaput da kažeš, mister. Uvek se ima o čemu pregovarati.

– U ovom slučaju ne. Sve karte su u mojim rukama.

– Ipak je jedna u mojim: moj iskaz. Ako me odvedeš u Brod Krik varaš se ako misliš da ću nešto reći kako bih spasao život tvom čoveku. U stvari, mogu smisliti priču koja će ga odvesti ravno na vešala. S druge strane, kada bih imao papira i olovku, mogao bih napisati izjavu u kojoj priznajem da sam ubio Listona. Ti bi dobio izjavu, a zauzvrat pustio bi me da slobodno odjašem.

Zapadnjak odmahnu glavom:

– Govorićeš, Bejli, govorićeš!

– Misliš? Tvoj čovek će visiti ako ne budeš igrao igru koju ja hoću.

Holidej pritera konja tik pokraj Bejljevog i ošinu ga pogledom ledenijim od same smrti. Bandit se nehotice izmiče u sedlu i petama je pritisnuo svog konja, koji je počeo uzmicati. No Holidej pruži ruku, dohvati uzde i zaustavi ga.

– Govorićeš, Bejli, kažem ti! Ti možeš da mi napakostiš i napakuješ jednom nevinom čoveku smrtnu presudu, ali ne zaboravi da i od smrti na vešalima ima nešto gore. Mislim da sam te uverio da ne prezam ni od čega i znaj da ću te, ukoliko ne budeš govorio istinu, tući dotle dok ne pomisliš da je vešanje dar božji! Neće me u tome sprečiti niko, ni šerif ni bilo ko drugi! Jesi li me čuo, huljo?

Bejli liznu suve usne i lice mu se pretvori u kamenu masku na kojoj su sjaktele oči mržnjom. Ali zapadnjak je bio odlučan da sprovede ono što je rekao i znao je da je bandit toga svestan. Karte su ipak bile u njegovim rukama. Osmotrio je put pred sobom i iza sebe i rešio da požuri, što pre pređe brdo i umakne eventualnoj zasedi. Znao je da će u otvorenoj preriji imati bolje uslove za brzo jahanje, a nameravao je da za to iskoristi dolazeću noć! Kao što mu je Vizeman savetovao, jahao je bez odmora, jer je i sam znao da je to jedini izlaz. Neka đavo nosi Hedona i njegove sinove. Neće ga stići!

...

Tjub Vajt se teturajući vratio u štalu tek kasno popodne, mutne glave ali zadovoljan sobom. Boca viskija koju je toga dana zaradio dajući Džimu Hedonu dragoceno obaveštenje, bila je pravi božji dar, jer je do isplate nedeljne zarade trebalo da čeka još tri dana, a u džepu nije imao ni sitniš za čašu piva. Njegove krive noge konačno su ga dovele do ulaza u štalu, gde je nameravao da sedne u hlad i malo odrema. Kasnije će opet malo procunjati ne bi li se domogao nekog novca, a možda će u međuvremenu neko i naići i častiti ga malom napojnicom. Stari Vilis, za koga je radio, imao je više novca nego što je mogao da potroši za celi život. Pri pomisli da će tokom popodneva još nešto gucnuti, Tjub se oseti bolje raspoloženim i skoro srećan ušao je kroz vrata.

Pred njim su se u polutami ukazale nejasne siluete dva visoka čoveka. Tjub je zatreptao i krenuo da se vrati, pružajući

istovremeno ruku ka revolveru. Ali začuo je glas koji je odmah prepoznao:

– Ne čini budalaštine, Vajte, nego dođi unutra. Želimo samo da porazgovaramo s tobom o jednoj važnoj stvari.

Tjub je osetio kako mu se telo hladi i ledeni žmarci mile mu niz kičmu. Nije olako uzimao posetu Zika Torpa. To je bio zloćudan tip žustre i surove naravi koji se po Tjubovom mišljenju držao suviše visoko za svoju vrednost. Njegov stalni pratilac Ken Džems nije bio ništa bolji.

– Da porazgovaramo? A o čemu to, Torpe? Umoran sam, do đavola. Dan je vruć, a raditi u štali nije lako.

– Biće ti još teže ako ne razvežeš jezik, debeljko – umešao se Džems, zgrabivši Tjuba za rame i gurnuvši ga na najbližu pregradu za konje.

– Šta ... šta hoćete od mene? – promuća Tjub.

– Hoćemo da nam kažeš kada je otišao onaj lovac ucenjenih, koji je ovde ostavio konja!

Tjub nervozno liznu suve usne i odmahnu glavom:

– Ja... ja nisam bio ovde. Nisam video kada je otišao.

Džems ga snažno udari pesnicom u stomak i Tjub se presamiti i povрати deo pića. Onda mu siledžija diže glavu dodirom revolverске cevi po vilici.

– Ne vidim ovde ni konje Hedonovih, Vajte – zareža. – Prema tome, za tebe bi bilo bolje da se malo pribereš i aktiviraš mozak, zar ne? Kada je ona hulja od lovca odjahala i kada su Džim Hedon i njegovi sinovi napustili grad?

Torp je prišao Tjubu i prslonio mu revolver uz potiljak. Znoj je potekao niz štalarovo masno lice. Znao je da će ga, ako

ne progovori ova dvojica oderati na kajiševe. A ako kaže ono što zna i ovi se popnu Hedonu na grbaču, biće u nevolji s druge strane. Nikako mu se nije pisalo dobro.

Kolutao je očima i u jednom trenutku kao da mu je zastao dah. Krupne graške znoja slivale su mu se s lica. – Tačno u podne – uspeo je da prevali preko usana, mada su mu reči zastajale u grlu.

– Ko je pošao u podne?

– Džim i njegovi sinovi. Nešto pre nego što je Holidej odjahao.

– Holidej? – Ken Džems podiže vrhom cevi revolvera Tjubovu glavu. – Holidej?

– Tako se zove lovac ucena koji je uhvatio Bejlja.

Džems načini grimasu kao da mu se ne sviđa to što je čuo. – Ako je to onaj Holidej za koga sam čuo, to onda malo komplikuje stvar. A šta je s Bejljem? Je li ga Holidej poveo sa sobom?

Tjub očajnički zavrte glavom:

– To ne znam. Nisam video. Holidej je došao po svog konja, a onda sam ja otišao da obavestim Džima Hedona.

Torp i Džems izmenjaše brze, značajne poglede, a onda Torp, vraćajući revolver u futrolu, klimnu glavom.

– Mislim da je to prava istina. Holidej je otišao s Bejljem, a onaj stari lešinar Hedon je sa sinovima otišao da ga negde sačeka. Sada znam na čemu smo i šta nam valja činiti, zar ne?

Džems klimnu glavom i okrene se od Vajta. Ali kad je štalar već hteo s olakšanjem da odahne, Džems se naglo okrenu nazad i zamahnu rukom u kojoj je držao revolver, koji se spusti na glavu Tjuba Vajta i sve sanjarije o predstojećem dodatnom uživanju u piću iščezle su iz nje-

gove svesti. Noge mu klecnuše i on se svom težinom sruči na tle.

Zik Torp pogleda svog kompanjona.

– Je li to bilo neophodno? – upita.

Džems sleže ramenima.

– U poslednje vreme stekao je naviku da izbrblja sve što zna i da obaveštava ljude. Ovako će izvesno vreme mirovati. Do tada mi ćemo biti daleko odavde.

– Hedonu se to neće dopasti – reče Torp.

Džems se osmehnu:

– Naravno da mu se neće dopasti ono što će ga snaći. Ali takav je život. Hajdemo, Zik.

Izašli su iz štale i uputili se svojim konjima, vezanim malo dalje u ulici. Mada su birali sporedne, puste ulice, njihov odlazak nije ostao neprimećen od strane šerifa Monka Vizemana. Izašavši na sporedan ulaz iz zatvorske zgrade i zastavši na stepenicama, on se počeo po potiljku i zagledao se niz put prema Brod Kriku. Negde na tom putu jahao je jedan avanturista s vezanim uhapšenikom, a pratili su ga Džim Hedon i njegovi sinovi. To nije bilo u njegovoj nadležnosti i nije ga se ticalo. Ali sada su se još dvojica nevaljalaca uputila istim putem. To mu se već nije sviđalo, jer nikada nije mirisao Tropa i Džemsa.

Duboko se zamislio. Rezultat tog razmišljanja bio je da se okrenuo i zaključao vrata zatvora. Našavši Džošu Mahona, koji je još uvek sedeo pred šerifskom kancelarijom s puškom preko krila, šerif mu se obrati:

– Možda ću poći na kratko jahanje, Džošo. Pripazi za to vreme na zatvor i kancelariju, hoćeš li?

Mahon nabra obrve i upilji pogled u šerifa:

– Nekada nisi baš mnogo uživao u jahanju po vrućini, Monk. Otkud ti sad odjednom ta želja?

Vizeman se osvrnu oko sebe. – Ti samo pazi šta se ovde radi – rekao je i udaljio se do ugla gde je skrenuo u ulicu koja je vodila do štale. Približavajući joj se opazio je Tjuba Vajta koji se dizao sa zemlje. Kada je Vizeman stigao do njega, on se već povratio iz nesvestice, pljuskajući lice vodom iz korita za napajanje stoke... Kada je ugledao šerifa, psovka mu zastade u grlu.

– Šta ti se to desilo? Tjube? – upita ga šerif.

– Torp i Džems – odgovori Tjub kratko.

– Zašto? – iznenadi se Vizeman.

Štalar mu ispriča. Šerif ga je pažljivo saslušao, a onda mu naložio da mu osedla konja. Malo kasnije, kad je već bio u sedlu, on se bludeći zagleda niz put ka Brod Kriku. Nije mu se jako dopadala pomisao na ono što se pred njim nalazilo, ali nije video kako bi izbegao da pođe tamo. Na koncu, bio je, kako je sam sebi rekao, dužan da zaštiti nedužne ljude. Dok Holidej nije bio običan nedužan građanin, nije bio ni građanin Liliputa, ali nije li šerifova dužnost bila da mu pomogne koliko je to u njegovoj moći?

Donevši odluku, Monk Vizeman se uputi pravcem kojim su pre njega pošli Holidej i njegovi progonitelji. Jahao je polako, mučen vrućinom i suvim vetrom, koje nije voleo, ali je u ovom trenutku bio spreman da to istrpi.

*

Šerif Stad Skinner ravnodušno je pogledao službenika telegrafa koji je skoro trčeći ušao u njegovu kancelariju. Već skoro pola časa igrao je „dame“ s Lukom Deningom i bio je rdavo raspoložen jer je obe odigrane partije izgubio. A on je mrzeo da gubi u bilo čemu.

– Telegram za tebe, Stade! Iz Liliputa.

Šerif se namršti na mršavog službenika telegrafa i mrzovoljno uze telegram iz njegovih ruku. Počeo je da čita, ne menjaajući izraz lica.

– Pominje Bida Bejlja – reče mu službenik, pogledavši prema Luku Deningu.

– Umem da čitam – odbrusi Skinner razdraženo, još uvek žmireći da bi se koncentrisao na ono što čita.

– Piše takođe da ga je Dok Holidej uhvatio. Prema tome Bejli je bio ovde i Holidej ga je ščepao.

Skinner naglo diže glavu i prostreli pogledom službenika. Telegrafista ustuknu korak, a onda se okrenu i prolazeći pored rešetaka ćelije dobaci brzo:

– Izgleda da će ga Holidej živog dovesti ovamo.

– Gubi se! – zaurla Skinner i telegrafista žurno izade, ne osvrćući se. Šerif lagano ustade, još uvek čitajući telegram. Kada ga je po drugi put pročitao, namršti se na Deninga koji je naivno upitao:

– Je li to istina, Stade?

– Naravno da je istina. Ali ostavi se tog oslovljavanja po imenu! Dok sam ovde ja sam šerif Skinner i nemoj to da zaboraviš.

– Želim da znam, šerife. Radi se o mojoj koži! Uhapšen sam zbog nečega što ni-

sam uradio i niko mi ne veruje da sam nevin. Ako je Holidej zaista uspeo ono što je Tim Bel maločas rekao, onda za mene ipak ima nade da budem oslobođen.

– Pre svega moramo Bejlja a dovesti ovamo živog i izvući od njega njegovu verziju događaja – podseti ga šerif. – Inače sve ostaje onako kako je Partridž izjavio, zar ne?

Luk odmahnu glavom:

– Ja ne gledam tako na to, šerife. Tvrđio sam da je Bejli bio u gradu i u Listonovoj kancelariji, a to mi niko nije verovao. Rekao sam da je pobjegao kad me je video, a ni to mi niko nije verovao. E sad je dokazano da je bio u ovom gradu i Holidej će ga dovesti da to potvrdi.

Skinner priđe do rešetaka i doda Luku telegram. Onda okrenu leđa uhapšeniku i zagleda se zamišljeno u suncem sprženu ulicu. Bilo je kasno popodne i uskoro će početi da duva svež večernji povetarac. A onda će postati ugodnije i moći će s Lukom da odigra još koju partiju „dame“ i možda ovaj put i da je dobije.

Luk je pročitao poruku i vratio je šerifu. U poruci se pominjalo hvatanje Bida Bejlja i dopuštenje šerifa Monka Vizemana da Dok Holidej može odvesti uhapšenika u Brod Krik radi svedočenja. Naglasak u poruci, bar kako ju je Luk shvatio, bio je u tome da podseti Skinera na njegovu obavezu jer je slučaj već bio van domašaja i nadležnosti Vizemana. – Razmišljao sam o onim trenucima kada sam zatekao Bejlja u Listonovoj kancelariji, šerife. Sećam se da nije imao revolver. Tek što je bio uzeo novčanik iz gradonačelnikovog džepa i počeo da ga pregleda. Moj upad ga je trgao. Ispustio je novčanik i pružio ruku da dohvati revolver s poda,

ali kako se zagledao u mene nije ga napipao i sigurnije mu je bilo da pobegne na polje. Nije mogao znati da ja ne nosim revolver, zar ne?

– Sve neki čudni postupci – promrmlja Skinner sebi u bradu i vrati se do pisaćeg stola, oslonivši se na njega. Liliput je bio na četiri dana jahanja odavde i čak ako bi iz ovih stopa pojahao i krenuo nije video šansu da se sretne s Holidejem pre isteka dva dana napornog jahanja koje Vizeman iz Liliputa nije bio spreman da preduzme. Zašto bi se onda on maltretirao? Sutra ujutru će možda naći nekoga ko bi Ejbu Postlu pomogao u čuvanju zatvorenika, pa bi onda bez žurbe mogao poći Holideju u susret. U tom slučaju ne bi morao da jaše suviše daleko i Holidej bi morao da veći deo posla obavi sam. – Čini mi se da je tvoj prijatelj dobro nanoštrio mamuze – dodao je. – I trebaće mu.

Od početka sam verovao da me Dok Holidej neće izneveriti, šerife – odvrati Luk. – Mislim da ste i vi to znali.

Skinner sleže ramenima.

– Ostavio je na mene utisak čoveka koji zna šta hoće i ima snage to i da ostvari, ali nemoj umišljati da je sve završeno i da si već slobodan, momče. Bejli još nije ovde, a i kada bude neće biti lako slomiti ga. Zato sedi mirno gde si i čekaj dok ja odem da porazgovaram s nekim ljudima.

Luk ne odgovori. Skinner izađe na trotoar pred zgradu zatvora. Kada mu se izgubio iz vidokruga, Luk se vrati do svog ležaja. Osećao se mnogo lakše i bio je zahvalan sudbini što je imao prijatelja kakav je Holidej. Činilo mu se da se ovaj pojavio u njegovom životu samo da bi mu pomogao. Prošlo je dosta vremena, a on-

da je u zatvorsku zgradu, vukući noge, ušao Ejb Postl. Odmah je ugledao kutiju s tablom i figurama na njoj. Pomerio je jednu figuru i namignuvši rekao:

– Bolje bi za tebe bilo da ne tučeš Stada suviše često, mladiću. Upamti ovaj moj savet.

Mladić nije bio raspoložen za još jednu partiju, ali je imao previše vremena koje je trebalo nečim ispuniti, možda još puna četiri dana, a igra dama ga je bar zamajavala da ne misli o svom položaju i neizvesnoj sudbini. Zato je zaigrao s Ejbom.

...

Dad Beston se baš udaljavao od šanka kada je u salun ušao šerif Skinner. Preduzimač nije voleo da se s njim sreće i nije se ustezao da to i pokaže. A i Skinner mu je uzvraćao istom merom jer ga nije mirisao. Prolazeći pored šerifa čuo je kad je ovaj kao uzgred rekao:

– Dok Holidej je uhvatio Bejlja.

Dad zastade u pola koraka i preko ramena zagleda se Skinneru u potiljak. Krčmar i nekoliko gostiju zainteresovano se okupiše oko šerifa. – Zaista, Stade? – upita krčmar.

– Upravo sam primio telegram iz Liliputa. Holidej se dočepao Bejlja i vraća se ovamo. Moguće je, dakle, da je priča Luka Deninga ipak istinita. Ako je Holidej pratio Bejlja do Liliputa i uhvatio ga, onda ima osnova za verovanje kako je Luk stvarno video Bejlja u našem gradu. Ne bi, naravno, trebalo brzati sa zaključcima, ali ne treba ni odbaciti takvu mogućnost.

Trojica slušalaca promrmljaše kako se slažu. Želeći da i on čuje nešto, Dad Beston je zauzeo mesto za šankom, dovoljno blizu da čuje sve što Skinner bude rekao. A ono što je čuo kao da ga je ubolo u želudac.

— Prema tome — saopšti šerif — mladi Luk možda neće visiti, a Holidej će zaraditi dve hiljade dolara.

Beston obliza suve usne i pred očima mu je zaigrala slika gomile zelenih novčanica. Dve hiljade dolara! Prokleo je u sebi zapadnjaka. Godinama je on radio kao mazga, besneo je u sebi, više od bilo koga drugog u gradu. Ali bez obzira koliko je želja, napora i znoja ulagao u svoje poduhvate, uvek bi nešto ispalo pogrešno. Ili bi ga dobavljači prevarili i isporučili mu lošu građu, ili bi banka izneverila prethodno sklopljeni dogovor o produženju kredita. U ovom trenutku on nije mogao dobiti zajam ni od bednih pedeset dolara!

Holidej je imao sreću koja je njemu nedostajala! Uživao je ugled u gradu u kome je bio došljak, u kocki nikada nije gubio, pa čak ni u ljubavi nije trpeo neuspehe. Nije jednom opazio kako ga Lusi Kar gleda, iako je on Lusi smatrao svojom devojkom. I sada je taj srećković još zaradio ogroman novac hvatanjem jednog zločinca. Novac i slavu!

Dad srknu svoje piće i zapita se šta bi Lusi na to rekla. Znao je da nije ravnodušna prema zapadnjaku i da bi mu vrlo rado poklonila svoje srce kada bi ovaj samo pokazao na bilo koji način da to želi. Morao je, dakle, da joj posveti mnogo više pažnje, što je opet značilo da će zbog toga morati zanemariti neke svoje poslove, a neke potpuno izgubiti. No, to nije bila ve-

lika šteta, tešio je Dad sebe, jer je Lusi Kar bila najlepša mlada žena u gradu. Kako su stvari sada stojale, njemu je zavide-lo bar dvesta neoženjenih mladih muškaraca, koji bi se prevrtali preko glave samo da iz njenih usta čuju makar reč simpatije za sebe. Iako Lusi u poslednje vreme nije bila baš presrećna što ga ima pored sebe, Dad je znao da je to samo zato što joj je kao pravi glupak otkrio do kraja svoju lošu finansijsku situaciju. Trebalo je da je prvo nagovori da se uda za njega, pa da joj se tek posle toga ispovedi, ostavljajući je i dalje u uverenju kako on dobro radi i kako će u kratkom roku sve popraviti.

Dok je on tako razmišljao, Skinner je govorio dalje:

— Da, tu treba nešto preduzeti! I znate šta? Palo mi je na um da odem do Partridža ne bi li smogao hrabrosti da pođe Holideju u susret... razume se, zajedno sa mnom. A ne bi prošlo nezapaženo s moje strane ako bi i neko od vas pošao da nam pravi društvo. Bejli još nije ovde i mada Holidej smatra sebe dovoljno sposobnim da bez ičije pomoći privede Bejliju, mislim da ne bi škodilo ako bi mu nekolicina nas pošlo u susret. Mogli bismo da pođemo sutra ujutru.

Beston se ukrutio i mišići na stomaku su mu se refleksno zgrčili. Holidej se vraćao sam! Kada dovede Bejliju u grad može postaviti zahtev da mu se isplati dve hiljade dolara. Ali ako bi neko drugi doveo Bejliju, ne bi li taj imao pravo prvenstva na taj novac? Dad Beston oseti kako mu se grlo suši. Ispio je piće do kraja i izišao. Trebalo mu je vremena da razmisli. Morao je naći pravo rešenje. Sem toga, morao je smesta da nađe Lusi i da od nje

pozajmi nešto novca za konja, municiju i hranu za put. Morao je takođe da smisli neki dobar razlog, koji će joj reći, kao na primer da treba da ode u Liliput i tamo pokupi neki novac koji je uložio.

Smeškajući se u sebi, obrisa znoj s čela. Dovraga, kako je dan vruć! A na putu će biti još toplije uz obavezni dodatak prašine! No dve hiljade dolara vrede malo znoja i gutanja prašine, rekao je sebi. Produžio je da korača trotoarom sve dok nije stigao do male radnje, ušao unutra i zatekao Lusi Kar koja je probala haljinu jednoj ženi. Digla je glavu i videvši ko je došao, u njenim plavim očima planu iskra nezadovoljstva.

On je međutim još s vrata rekao:

– Kada to završiš, Lusi, želeo bih da porazgovaram s tobom. Imaš li nešto protiv da te sačekam u zadnjoj sobi?

Devojka ga kritički odmeri. Beston je znao da se oseća na viski i da bi mogao urednije da izgleda. Ali sada nije bio trenutak da razmišlja o tome.

– U redu, Dade – rekla je. – Neće potrajati dugo.

Beston klimnu glavom i udalji se u drugu odaju, koja je bila manja od prednje i imala je samo jedan prozor. Prišao mu je i pokušao da ga otvori, ali prozorsko krilo nije htelo ni da se pomeri. Uzeo je iz fioke u komodi nož za pisma i pokušao da ga ugura ispod krila i tako ga pomeri, ali je jedino uspeo da otkine komadić drveta. Mrmljajući nezadovoljno pokušao je ponovo da silom podigne prozorsko okno, ali ni drugi put nije uspeo. Odloživši nož, opsovao je u sebi i okrenuo se, ugleđavši Lusi koja je u tom trenutku ušla u sobu. Pogledala je pokraj njega kroz pro-

zor i izraz njenog lica ostao je nepromenjen, zatvoren.

– Pakleno je vruće unutra – primeti Beston.

– Da, Dad, vruće je. Ni taj prozor, kao ni vrata ne mogu da se otvore.

Beston se namrštio. Napravio je tu kuću jevtino i za kratko vreme, nameravajući da kasnije izvrši potrebne popravke. Ali kao i u drugim slučajevima, ni za Lusin lokal nije našao vremena.

Devojka je prišla maloj peći, ulila vodu u posudu za kuvanje kafe, dodala kafu, ražarila vatru i stavila posudu na ploču, a onda uzela dve šoljice s police.

– O čemu si to hteo da razgovaramo, Dade? – upitala je.

Iako je sve vreme od saluna do Lusine radnje smišljao način kako da joj izloži svoj problem, Beston je stao pred devojku zavezanog jezika. Uvek je tako bilo kada bi se našao s njom licem u lice, izložen direktnom pogledu njenih plavih očiju, koje nisu odavale nikakva osećanja. Izgledalo mu je kao da se u tom času između njih navlači prepreka iza koje je stajala ona, sigurna, otporna na svaki uticaj ili pritisak koji bi se iz spoljnog sveta vršio na nju.

Moram da idem do Liliputa, Lusi. Obilazio sam više od dve sedmice ovaj grad i zaključio sam da za mene ovde nema posla. Niko nema novca, a i ako ga ima, boji se da taj novac ispusti iz ruku. Bilo šta da je tome razlog, posla nema i to me ubija. Ne mogu ceo dan da visim u salunu i ispijam viski.

– Ne, Dade, ne možeš.

Beston je lagano digao glavu i njegov pogled se sukobio s njenim. Ali izraz Lusinog lica i dalje je ostao ravnodušan i ne-

proziran. Iza nje vatra u peći bila se rasplamsala i uprkos vrućini koja je u sobi vladala, devojka je izgledala hladna kao potok u rano proleće. Pao je u iskušenje da joj priđe i oseti dodir njenog tela, ali je odmah odbacio tu pomisao. Ovo nije bio trenutak za uzbudivanje, a intimniji dodir s njom uvek bi kod njega izazivao brže strujanje krvotoka. Gospode Bože, kako je bila lepa! Nije nikako smeo da dozvoli da je izgubi!

– Pre nekih godinu dana – počeo je, nastojeći da svom glasu da potrebnu uverljivost – pošto sam predvideo da će ovde početi da zatežu kaiš, poslao sam nešto novca u Liliput. Tražio sam od tamošnjeg bankara da ispita mogućnosti za biznis i danas sam od njega dobio poruku da dođem da porazgovaramo. Mislim da bih tamo mogao početi od početka, samo što ovaj put neću propustiti priliku da se obogatim.

Lusi ga pogleda s nepoverenjem.

– Nikada mi dosad nisi ništa pominjao o tome, Dade.

– Nisam mislio da je važno, Lusi. Do vraga, čovek ne misli stalno o poslu!

– Nisi mislio da je važno, Dade? Šta mi to govoriš? Pa već mesecima si bolestan od uzaludnog razmišljanja kako da dođeš do novca! Ja sam ti pomogla koliko sam mogla i nadam se da nisi došao za neku novu pozajmicu?

Beston oseti da mu se usta suše. Voda u loncu je počela da vri i Lusi se okrenula da pripremi kafu. On je s olakšanjem odahnuo jer više nije mogao da izdrži njen pogled. Dobio je malo u vremenu da se pribere i spremi za napad. Znao je da će biti teško, ali morao je uspeti, jer su mu presušili svi izvori za pozajmicu u gradu.

Prošle noći uvalio se u tuču baš zbog novca koji nije na vreme vratio i mnogo ljudi čulo je raspravljanje između njega i poverioca, pre nego što su pesnice počele da sevaju. A u gradu kao što je Brod Krik novosti se šire brzo.

– Mi zajednički učestvujemo u svemu, Lusi – rekao je prilazeći joj. Ona se energično okrenula licem prema njemu i oči joj dobiše hladan izraz. Beston se napravio kao da to nije primetio, mada je odjednom poželeo da ima u ruci kao oslonac čašu žestokog pića, koje ga je umirivalo isto kao i rad ruku.

– Zajednički učestvujemo u svemu? – upita Lusi.

– U ovome... u svemu. Ja te volim i venčaćemo se čim budem ponovo stao na noge. U poslednje vreme tukla me nesreća, ali to ne može trajati večno. Videćeš... poslovi će krenuti nabolje i sve će biti bolje. Uspećemo nas dvoje, videćeš.

– Znači, u pitanju je ipak novac, Dade – reče Lusi, a lice joj se zateglo.

– Naravno da je u pitanju novac, ali ne novac za pijančenje. Moram da odem u Liliput. Za taj put su mi potrebni konj, hrana i oružje. Trebaće mi četiri ili pet dana da stignem do tamo, a onda još nekoliko da se s bankarom dogovorim šta da se radi s mojim novcem. No najvažnije je da je poruka koju sam dobio ohrabrujuća.

– Mogu li videti tu poruku, Dade? – upita devojka tiho, nalivajući kafu u dve pripremljene šolje. Za to vreme nije ga ni pogledala, ali Beston je opazio da su joj usne čvrsto stisnute, kao i uvek kada je tvrdoglavo išla za nekim određenim tokom svojih misli.

– Dodavola, pocepao sam je odmah kada sam je dobio, Lusi. Nije bilo razloga da čuvam papir jer sam ga pažljivo pročitao i znam sve šta je na njemu pisalo. Uostalom, za put će mi biti potrebno samo dvadesetak dolara.

Lusi je spustila lonac za kafu i praznim pogledom zagledala se u zid. Beston je čekao, znajući da je pre samo dva dana Lusi naplatila izradu dve haljine za ženu nekog rančera. Na tim haljinama bilo je dovoljno čipki i mašnica da je za njih mogla dobiti dosta dolara. Te haljine Lusi je radila pune dve sedmice.

Ne skidajući pogled sa zida, devojka reče:

– Ja vrlo naporno radim, tako reći skapavam na poslu, Dade. Činim sve što je u mojoj moći da zaradim nešto novca i omogućim sebi pristojan život. U početku sam mislila da ćeš mi ti pomoći u tome, da ćemo stvarati zajedničkim snagama. Ali ti si me duboko razočarao, Dade.

Bestonovo lice obli rumenilo.

– Osuđuješ me zato što su ljudi stegli kese i ne upuštaju se u gradnju kuće kao da sam ja za to kriv? Očekuješ od mene da ih uhvatim za gušu i silom iscedim novac iz njih. Ja bih, dodavola, želeo da radim, ali mi ne pružaju mogućnost.

Lusi mu se okrenula licem.

– Dade, hoću da znaš da mi ne smeta tvoj poslovni neuspeh, već tvoje laži. Peče me što sam se prevarila u tebi.

– Laži?

Devojka potvrdno klimnu glavom.

– Već si pozajmio od mene dvadeset dolara pod izgovorom da želiš da zaključiš ugovor s Valterom Bišopom. Taj posao se nikad nije ostvario, Dade, baš kao što se nisu ostvarila ni mnoga druga lepa obe-

ćanja koja si mi dao. Mislim da Valter Bišop nikada nije ni pomišljao da ti poveri izgradnju svoje kuće u gradu. Mislim da si me tom prilikom slagao, a novac koji sam ti dala više nikada nisam videla.

– Bišop je budala i prokleti lažljivac – prasnu Beston. – On me je prevario, gadno prevario.

Lusi je odmahнула glavom: – Ne, Dade, Valter Bišop nije lažljivac. On je vrlo fini i častan čovek. Ti si izneverio sam sebe. – Devojka uze svoju šolju s kafom i prođe pored njega. Pogledala je kroz prozor i bez okolišanja dodala: – Ali to više nije važno, Dade, jer je sve završeno.

Beston je pošao za njom i već je bio pružio ruku da je dohvati oko struka i okrene ka sebi. Čuvši njene reči, zastao je naglo, kao da mu je opalila šamar posred lica. Pogledao je njenu raskošnu crnu kosu. Do nozdrva mu je dopirao miris borovine. Stajao je tako nekoliko trenutaka zbunjen, dok mu je u ušima i dalje odzvanjalo: „Svršeno je...”

Kao sumanut, grubo ju je zgrabio za mišicu i okrenuo prema sebi tako da je Lusi prosula malo kafe na pod. Pokušala je da mu se otme, ali ju je Beston čvrsto držao.

– Nemoj mi to više nikada reći, Lusi! Ti si moja buduća žena i moraš mi pomoći. Na kocki su dve hiljade dolara. S tim novcem možemo otići nekud daleko od ovog grada i ponovo početi život. Otići ćemo tamo gde nas niko ne poznaje.

Lusi spusti šolju s kafom i izvijajući se vitkim telom, izmigolji mu se iz ruku. – Ne, Dade, sve je svršeno. Već dosta dugo razmišljam o tome. Ako sam nešto osećala za tebe to je sada mrtvo. Nećemo uspeti u tome što govoriš jer sam ja ono

što jesam, a ti si ono što si ti. Nijedno od nas dvoje ne može se promeniti.

Bestonovo lice se ljutito smračilo.

– Je li u pitanju neki drugi muškarac?
– procedio je.

Lusi odrečno odmahnu glavom.

– Ne, Dade, nije u pitanju nijedan drugi muškarac. Ne mogu to da ti objasnim, ali u ovom trenutku ne želim nikoga pored sebe. Hoću samo da budem nezavisna, da radim ono što moram i što mi je sudbina odredila i da zaštedim nešto novca. Sve to nije moguće ako moram da brinem o tebi.

– Da brineš o meni? – Beston se ogorčeno nasmejavao. – Ko ti je, dođavola, rekao da moraš da vodiš brigu o meni? Bio sam malerozan neko vreme, ali to ne može trajati daveka. Kažem ti da je novac tu. Treba samo da pružim ruku i da ga uzmem.

Lusi pređe preko odaje do komode i uze svoju kesu s novcem. Otvorila ju je i uzela dvadeset dolara, koje je bez reči pružila Bestonu.

– Ovo je poslednji put, Dade. Očekujem da mi vratiš novac, jer sam vrlo naporno radila da bih ga zaradila. Ostajala sam s iglom i koncem do duboko u noć dok si ti provodio vreme u salunu, smejući se, pijujući, zabavljajući se. Najzad mi je sinulo da sam bila obična budala i da ti nisi čovek na koga vredi traćiti život.

Beston uze novac i ćušnu ga u džep košulje. Svest da ima para za izvođenje svog plana vratila mu je samopouzdanje. Osmehnulo se zaverenički i s blagim prekom u glasu rekao:

– Zar tako, Lusi? Raskid preko noći?

– Ne, Dade, nije preko noći. Ovo što sam rekla dugo se kuvalo u meni. Već du-

že vreme među nama nema topline, što si i sam mogao da primetiš. Ja ti želim sve najbolje, Dade, ali da bi tako i bilo moraćeš napregnuti leđa i mišiće, moraćeš da radiš kao i drugi ljudi. Ovo je nov grad, koji se razvija i svakome obećava lepu budućnost. Oni koji budu radili i razvijali se zajedno s njim izgradiće za sebe lep život.

Beston se nasmejavao i uzeo svoju šolju s kafom. Sada je mogao unajmiti konja u gradskoj štali, kupiti namirnice, municiju i revolver. U roku od nedelju dana imaće u rukama dve hiljade dolara i onda svi mogu ići dođavola. Ipak, ne baš svi. Vratice se nazad po Lusi i oboriće je s nogu. Znao je čime se osvaja žena kao što je ona. Kada im pođe dobro i kada im se želje ostvaruju, one zatvore oči pred onim što je bilo i što više ne znači ništa.

– Vratću se, Lusi – rekao je. – Onda ćemo ponovo razgovarati.

– Jedino mi vrati novac koji mi duguješ, Dade. Činim ovo zato što smo nekad bili bliski i što je među nama bilo topline, a i zato što znam da sam ti u ovom trenutku poslednja nada. Zbogom i sa srećom!

Beston oseti kako se u njemu ponovo kupi gnev. Od vrućine počeo se jako znojiti. Požele da se što pre nađe napolju i udahne svež vazduh.

– Holidej – rekao je iznenada. – Dok Holidej. – Zapucketao je pobedonosno prstima ispred njenog lica.

Rumenilo obli Lusine obraze i ona ustuknu s izrazom zaprepašćenja na licu.

– Šta ti to govoriš, Dade?

– Kažem da je Dok Holidej krivac, eto šta! Zar misliš da nisam primetio kako ti je lice zasijalo kada smo ga pre neki dan sreli na ulici? Zar misliš da ne znam

šta osećaš za njega? Samo slepac to ne bi primetio.

– Šta osećam za Doka Holideja – prasnula devojka, jer joj je odjednom prekipelo. – ti si lud! Jedva da ga poznajem. Sreli smo se tek nekoliko puta i pritom nismo progovorili ni reč. Dok Holidej mi ne znači ništa i nikada mi ništa neće značiti.

– Hteo bih da znam ko sada laže – tresnu joj Beston u lice. – Dobro, nije važno. Holidej neće nikada dobiti što meni pripada. Nikakav kockarčić i skitnica neće praviti budalu od mene, to da znaš!

– Dade, strašno grešiš – povika Lusi, ali Beston je više nije slušao. Požurio je prema vratima i uhvativši se za kvaku, zastao: – Ne, neće mi to Holidej učiniti, Lusi... to ti se kunem. Sačekaj malo pa ćeš videti. Razgovaraćemo kad se vratim.

Rekavši to, čvrstim korakom izašao je iz Lusine radnje. Otišao je do gradske štale i uz mnogo muke uspeo da ubedi štalskog momka da mu pozajmi jednog konja za poslepodne. Odjahao je na njemu do trgovine i tamo kupio namirnice i revolver. Zatim je sporednim ulicama izašao iz grada i uputio se prema brdima, zaokupljen prijatnim mislima, koje su mu bile naknada za doživljeno maltretiranje.

*

Prve noći po odlasku iz Liliputa Holidej nije zastao da se ulogori. Uprkos saznanju da bi trebalo da više poštedi konja, nastavio je da jaše, goneći pred sobom Bida Bejlja. Prošli su kroz lanac brežuljaka i zašli u predeo pun vulkanskih stena. Jahanje kroz noć bez mesečine bilo je opasno i zato je ponovo skrenuo ka ravni-

ci. U prvo praskozorje naišao je na skupinu stena u jednoj maloj dolji i tu sjahao.

Oči su mu se sklapale od umora i celo telo ga je bolelo od napornog jahanja. No jedan pogled na Bejlja uverio ga je da bandit pati još više. Mada je bio naviknut da beži, jer je ceo život proveo u bežanju, Bejli nije bio u stanju da s ranom na ramenu jaše ceo dan.

Dao je Bejlju znak rukom da sjaši i ovaj poslušao. Zatim ga je gurnuo ka jednom kamenu i s jabuke sedla skinuo konopac. Vezao je konopcem Bejlju noge i obavio ga nekoliko puta oko kamena. Odmaknuvši se korak obrisao je znoj s čela. Čak i u tim ranim jutarnjim časovima bilo je dosta toplo i budući da je iza sebe ostavio samo jedan dan, a da su mu predstojala još tri, shvatio je da će ga to iscrpsti do krajnjih granica.

Zapalio je malu vatru bez dima, zagrejao jednu konzervu pasulja s mesom i pripravio kafu. Oslobodio je Bejlju ruke da bi se ovaj mogao sam hraniti, ali čim je večera bila završena, ponovo ga je svezao. Potom je razgrnuo vatru i iz svoje putne torbe izvadio nož pa ga gurnuo u žar. Zatim je prišao banditu i skinuo mu závoj s ramena. Bejli ga je sve vreme gledao s mržnjom, ali mada je glasno i ubrzano disao, nije izgovorio ni reč. Sedeo je i zurio u zapadnjaka i Dok je skoro fizički mogao da oseti banditove opake misli.

Rana je bila otvorena i Dok ju je očistio i obrisao komadom čiste krpe, zatim je uzeo nož iz žara i pritisnuo ga pljoštice na otvor rane. Bejli je zaurao od bola i glava mu klonu na prsa. Kada mu je Dok rukom podigao glavu otkrio je da je Bid Bejli, odmetnik, ubica, pljačkaš

banaka i vozova, mogući silovatelj i ko zna šta još, u nesvesti, jer mu je bol pro-uzrokovao dodirnom usijanog noža odneo poslednju iskru snage.

Dok je oprao zavoj što je bolje mogao i ponovo ga privio banditu na ranu. Zatim mu je navukao košulju i zakopčao je skoro do grla, a onda izašao stotinak metara iz dolje i obrisao trgove. Vrativši se u logor, klonuo je umorno pored jednog kamena i naslonio se leđima na njegovu mlaku površinu. Stavivši ruku s revolverom u krilo, zatvorio je oči i predao se odmoru.

...

– Vidiš li, momče, šta si propustio da zapaziš? – Džim Hedon pokaza mali kamenčić koji se crneo na crvenkastoj zemlji oko njega.

Kel Hedon, bliži svom ocu, pogledao je u smeru u kom je stari pokazao ali nije video ništa sem zemlje.

– Ako to ne vidiš, dečko, onda znaj da ništa od mene nisi naučio. Kamen je prevrnut i to ne tako davno jer se donji deo još nije osušio. Taj kamenčić, koji vidiš, prevrnut je konjskim kopitom pre samo nekoliko časova. Znaš li šta to znači?

Kel je sa strahopoštovanjem pogledao oca. Nije voleo kad mu se stari tako obraćao. U takvim trenucima podsećao ga je na jedinog učitelja koga je Kel imao, a koji je imao naviku da šeta između drvenih školskih klupa sa štapićem od bambusa u ruci, koji bi povremeno uperio u Kela tražeći od njega da objasni šta je pre toga govorio. Kel to nikada nije bio u stanju da ponovi jer, pre svega, nikada

nije slušao šta učitelj govori. Njegove misli su uvek bile negde daleko, s druge strane prozora učionice, obuzete stvarima daleko zanimljivijim od onoga što je učitelj govorio.

Sada je odrečno odmahnuo glavom na očev upit. Stari Džim dunu kroz nos i obrati se drugom sinu. Ves, vitak i visok u sedlu, odmah je odgovorio:

– To znači da su Holidej i Bejli samo tri-četiri časa ispred nas, tata.

– Dabome, a to opet znači da je Holidej jahao celu noć, baš kao i mi. To znači da je pametan. Održao je prednost pred nama. Tim postupkom, međutim, otkrio mi je kako zna da smo mu na tragu. I šta sada, Kele?

Kel se uzvrpoljio u sedlu. Nije želeo da odgovara na pitanja. Želeo je da mu se kaže šta treba da radi i on će to uraditi.

– Dodavola, tata, ne znam. Ja ne pravim planove za akciju i ti to dobro znaš.

– Nikada nisi imao ono što je potrebno za pravljenje planove, dečko i ja to znam. Ali računam da se može desiti da me u nekoj prilici prijatno iznenadiš.

Stari Hedon je obišao konjem oko svojih sinova i onda se protegnuo u sedlu. Pošto se ponovo udobnije namestio provukao je prstima kroz sedu bradu i žmireći pogledao u jutarnje sunce.

– Ovde ćemo se odmoriti, momci. Nije mudro prilaziti mu bliže, bar zasada. Njihovi konji su već dosta umorni, a pred nama su još tri dana putovanja. Sutra ujutru biće naš.

Kel se namrštio na Vesa, koji je slegnuo ramenima. – Ako smo već blizu, tata – usudio se konačno da kaže – zašto ga onda odmah ne sredimo?

Njegov otac se namrgodi:

– Već vidim da ti nikada ništa nećeš naučiti, sine. Gajio sam lude nade da će, kada odrastu, bar jedan od mojih sinova biti dovoljno bistar da mi pomogne u razmišljanju. Ali nade su mi se izjalovile. Vi ste obojica telom odrasli ljudi, ali ste pameću ostali na nivou deteta.

Još je jednom obišao konjem oko njih pre nego što je konačno sjahao. Rekao je sinovima da zapale vatru, a onda se približio rubu visoravni i zagledao se u pravcu nizije. Ne, on nije sreo nijednog lovca učenjenih za koga bi se moglo reći da je budala. Pogotovo ne za Holideja. To su bili ljudi gladni novca, kao i on, uz to dosta hrabri, vrlo tvrdoglavi i uporni. Svaki od njih bio je spreman da istraje do krajnjih granica snage samo da bi svoj plen doveo ili doneo tamo gde će ga moći naplatiti – na tržište.

Džim se osmehnuo na tu pomisao. Prodati telo učenjenog i videti ga kako visi. Bilo bi da pukneš od smeha ako bi mogao to da učini. Uzeti novac i posle toga stati ispod leša, koji se njiše na konopcu. Zabacio je glavu i glasno se nasmejavao, a svež jutarnji vazduh preneo je dalje njegov smeh. Kel i Ves su prestali s loženjem vatre i radoznalo ga pogledali, odmah i sami bolje raspoloženi. Dopadalo im se kad se njihov otac smejavao. Kad bi samo to činio češće!

– Šta je smešno, tata? – doviknu Kel.

Džim se okrenuo da ih pogleda i namrštio se. Nije ništa rekao, ali se po njegovom licu videlo da je nezadovoljan. Hodaćući u krug, šutnuo je nestrpljivo jedan busen zemlje, a onda se spustio pored vatre i rekao:

– Holidej je jahao celu noć. U početku je krenuo preko visoravni, ali kada je put

postao teži, a opasnost od napada veća skrenuo je u ravnicu. Pošto smo, kako rekoh, tri do četiri časa iza njega razumno je pomisliti da nas sada od njega deli tri do četiri časa jahanja po ravnici a to bi ga moglo navesti da nas sačeka u zasedi.

– Mi ćemo ga srediti, tata – uveravao ga je Kel.

Džim se kiselo osmehnuo:

– Nas trojica protiv jednog čoveka, Kelle? Misliš li ti da je to dovoljna prednost?

Kel se zbunio:

– Dovraga, tata, mogli bismo srediti trojicu, pa čak i četvoricu bilo kojih, a ne jednog.

– Čak i lovca učenjenih?

– Bez obzira.

– Nije bez obzira – ozbiljno odverati Džim. – Vrlo je važno s kim čovek ima posla. Ovaj pred nama je naoružan i podgreva ga pomisao na dve hiljade dolara. Njega će biti teško saterati u ćošak, a još teže ubiti, upamtite šta vam kažem! Lukav je, izdržljiv i tvrdoglav. – Džim pogleda sinove i pljunu u vatru. – U stvari, ovo je nadmetanje mene i njega i moraću da se što više priberem. Sve vreme ću morati da vodim računa o njegovom lukavstvu, a kada ga stignemo moraću brzo da ga likvidiram. Čoveku njegovog kova nikada ne treba pružiti šansu, jer će te on ubiti dok trepneš.

Udlajio se od vatre i počeo da šeta. Kel je sačekao dok se otac odmakao do kraja malog proplanka a onda se sagnuo ka bratu i rekao:

– Tata je mudar čovek, je li, Vese?

Njegov brat klimnu glavom.

– Ko bi pomislio da će Holidej usred noći skrenuti u ravnicu zbog toga što je suviše opasno ići kroz brda? Kad bih ja

umeo da razmišljam tako kao tata, ja bih tražio da budem guverner države.

Ves je podjario vatru i primakao lonac za kafu bliže plamenu. Kel je nožem otvorio jednu konzervu pasulja, izručio ga u plitku posudu i počeo da ga meša da bi ga zagrejao. Džim Hedon je nastavio da šeta obodom proplanka, daleko od svojih sinova. Po izrazu njegovog lica videlo se da nije raspoložen za razgovor s njima.

Mladići su to opazili i prihvatili su njegov odnos jer su znali da njihovo vreme dolazi. Kada im otac bude rekao da napadnu, oni će napasti kao gladni vuci. Nisu li, uostalom, za to bili rođeni?

Na logor se spustila tišina. Pred njima, na nekoliko časova jahanja, u toplom jutru, Dok Holidej je spavao snom umornog čoveka.

...

Iza njih stvar je stajala sasvim drugačije.

Zik Torp i Ken Džems pratili su ih ubrzanim tempom, pošto su na početku svog lova na ljude izgubili skoro tri časa. U želji da nadoknade taj gubitak jahali su cele noći. Sada su se nalazili na brdskom prevoju i posmatrali široki prostor koji se pružao pod njima. Videli su trag tri konja, koji se između stena spuštao u ravnicu. Ti tragovi su im govorili da Džim Hedon i njegova dva sina nisu te noći podigli logor.

Terajući konja istim smerom, Torp reče:

– Ne bih hteo da se Hedonovima približim suviše brzo. Bez obzira šta one bu-

dale u Liliputu kažu, Džim Hedon je star čovek i ne može izdržati ovim tempom.

– Video sam ga kada je potpuno sam rasturio jedan salun, a onda s revolverom u ruci učutkao Vizemana kada je ovaj zatražio da plati pričinjenu štetu – primeti Ken Džems. – Stari lešinar se udaljio od šerifa ne hajući ni najmanje da li će mu ovaj pucati u leđa ili neće. Niko drugi takođe nije pokušao da ga zaustavi, što takođe nije bez razloga. Tu scenu nisam zaboravio.

– Ipak ja kažem da je star – promumlala na to Torp. – Umoriće se. Mi treba da motrimo na njih i da ih prestignemo kako bismo stigli do Holideja.

– Da, ali kada to da učinimo? Hedonovi poznaju ova brda bolje od ikoga drugog. Oni su toliko drugo lovili i krali stoku u ovim krajevima da mapu celog predela imaju u glavi.

– Pitaš kada? – Zik Torp se zamislio, a onda maramom obrisao pocrneli vrat. Ovako, u sedlu, podsećao je na lešinara koji čuči na grani i budnoga oka čeka da njegova žrtva izdahne. – Pretpostavljam da će Hedon noćas malo usporiti. Pre nego što padne mrak mi ćemo preseći preko onog dela s jarugama i nešto niže dole preći reku. Ako budemo dobro jahali, do sutra ujutru mi ćemo ih preteći i prvi ćemo moći da stavimo šapu na Holideja.

Džems zamišljeno napući usne. Ni za trenutak mu iz glave nije izbijala pomisao na dve hiljade dolara kojih su se želeli dočepati. Ali on nije bio ni brzoplet ni glup čovek. Kukavica, to da, što se nije ustručavao da prizna. Ali u ovoj oblasti bilo je dovoljno mesta i za kukavice, pod uslovom da se čovek ne libi od toga da katkad

opali nekome metak u leđa. A Ken Džems se od toga nije ni najmanje ustručavao.

– Moramo najpre preći onaj deo s jarugama – podsetio je Torpa.

Njegov kompanjon klimnu glavom i pokaza prstom napred:

– Trag vodi tamo. Hedona i njegove sinove videćemo kada se pojave na čistini. Ti gledaj napred i motri kada ćeš primetiti da predeo počinje da se spušta. Ova brda pružiće nam dosta zaklona. U najgorem slučaju u sumrak ćemo biti najviše dva-tri časa iza njih. To rastojanje možemo lako prevaliti tokom noći.

Džems nije bio tako siguran u to, ali nije ništa rekao. Uputili su se niz blagu padinu, obilazeći stene ispucale od sunca i mraza. Teren je bio kamenit i težak, mestimično s gustišima suvog žbunja, što je još pojačavalo utisak o neprohodnosti terena. Ali oni su nastavili da jašu pod vrelim suncem i toplim vetrom koji im je duvao u lice. Svaki od njih bio je zanet u svoje misli.

...

Šerif Stad Skinner sedeo je u svojoj kancelariji i zamišljeno zurio kroz otvorena vrata na glavnu ulicu Brod Krika. U tom položaju i zamišljen sedeo je već više od jednog časa iščekujući da Klem Partridž zatvori svoju trgovinu i dođe na razgovor s njim. Nameravao je da privoli trgovca da ga podupre i na taj način posredno pribavi podršku i nekih Partridžovih prijatelja. S obzirom da je ovaj svedočio protiv Luka Deninga i na osnovu tog svedočenja Skinner je mladića i uhapsio, smatrao je da Partridž Deningu nešto duguje

i red bi bio da taj dug bar delimično izravna.

I zaista, malo kasnije u okviru otvorenih vrata pojavila se jedna silueta i Stad Skinner se trže, podiže glavu i zagleda se u večernju tamu. Njegov običaj je bio da u to doba sedi u svojoj kancelariji u mraku i osluškuje zamiruće šumove sve usporenijih životnih kretanja u gradu, uveren da bi, ako bi se neko rešen da pravi nered ili nepravilike, pojavio i ušao na vrata, on još uvek u toj situaciji bio u povoljnijem položaju, jer bi iza sebe, kao zaštitu, imao tamu odaje, dok bi eventualni uljez bio jasno vidljiv u otvoru vrata, ocrtavajući se pri svetlosti s ulice.

– Kleme...? – izusti.

– Jeste, ja sam. Dobio sam tvoju poruku, Stade, a ostalo sam čuo u gradu. Izgleda mi da sam, kao i obično, i ovaj put poslednji saznao šta se u Brod Kriku događa.

– Uzmi stolicu i sedi, Kleme – pozva ga Skinner, gurnuvši nogom stolicu prema trgovcu. Partridž polako pređe preko odaje, bacivši par puta kradomice pogled u pravcu ćelije u kojoj se nalazio Luk Dening. Video je mladića kako stoji pored rešetaka, visok i dosta snažan za svoje godine, ali senka nesreće lebdela je nad njim. A on je zaista bio u velikoj nevolji. Partridž ga je poznavao i žalio ga i nadao se da mladi čovek ipak neće biti obešen.

– Šta želiš od mene, Stade?

Skinner se udobnije zavalio u svojoj stolici.

– Telegram koji sam primio, Kleme, nalaže da pođem u susret Doku Holideju i kada ga sretnem da dojašem nazad s njim i njegovim uhapšenikom.

– To bi mu bila velika pomoć – složi se Partridž.

– I ja mislim tako, Kleme. Samo, stvar je u tome što ne želim da jašem sam kroz ta đavolja brda. Neću da logorujem pod vedrim nebom, da jašem šiban vetrom, da gutam prašinu a da nemam nikoga pored sebe kome bih se mogao požaliti.

Partridž se ispravi na stolici.

– Kad kažem nekoga pored sebe, mislio sam na tebe, Kleme.

Trgovac odrečno zavrte glavom:

– Ja imam svoju trgovinu o kojoj moram da vodim brigu, Stade. Kako se poslovi razvijaju, ne mogu sebi dopustiti ni minut odsustvovanja. Posao cveta, prijatelju. Svakoga dana dođe po neko novo lice, po neki nov kupac koji želi da nešto kupi ili poruči, a ono što nema, moram i ja da poručim i utvrdim datum isporuke. Ne, zaista... ne vidim kako bih mogao...

– Kleme, ti si bio razlog zbog kojeg sam morao da uhapsim ovog mladića. Tvoj iskaz da nisi video Bida Bejlja naveo me je, kao i sve druge u ovom gradu, da pomislim da je Luk Dening lagao kad je tvrdio da ga je video. E, pa, vidiš, ako je Dok Holidej uhvatio Bejlja, to dokazuje da je Bejli zaista bio u ovom gradu i da ga je Luk mogao videti.

Klem Partridž ustade, skoro siv u licu pri slaboj svetlosti sumraka.

– Stade, ja sam ti upravo lepo rekao...

Šerif takođe ustade:

– A ja tebi upravo hoću da kažem, Kleme kako bi bilo bolje da odeš i osedlaš konja. Ljudi žele da znaju ko će sa mnom poći Holideju u susret. Vidiš, ja sam im već rekao da ćeš ti poći zato što osećaš kako je to tvoja dužnost prema gradu u kome živiš i prema čoveku kome

treba da se sudi za ubistvo gradonačelnika koje on možda uopšte nije izvršio. Polazimo sutra ujutro u izlazak sunca, Kleme.

Trgovac se počeo dvoumiti i nedoumica se jasno videla na njegovom licu. Onda reče:

– U redu, Stade. Ali da znaš da mi se to ne dopada. Ja nisam u takvoj fizičkoj kondiciji da jurcam po planinama kako bih hvatao ili štitio bandite kojima treba suditi.

– Malo ljudi je za to fizički spremno – odvrati Skinner hladnokrvno i pogledom isprati trgovca koji se udaljio ljut. Okrenuvši se ka unutrašnjosti zatvara, Skinner je upalio svetiljku i odneo je do ćelije Luka Deninga. Otvorio je vrata ćelije i dodao svetiljku uhapšeniku, rekavši: – Pazi da ne zapališ zgradu, momče.

Rekavši to, zatvorio je ponovo vrata ćelije i zadnja vrata zatvora, a onda namestio nekoliko papira na stolu. Onda je dlanom pogladio zvezdu na košulji i na glavna vrata izašao na ulicu. Luk ga je čuo kad je Ejbu Postlu rekao da ostane na straži, a onda je šum šerifovih koraka počeo da zamire u noćnoj tišini.

...

Lusi Kar je nabrala čelo gledajući u ženu koja je pokušavala da namesti šešir pred ogledalom u njenoj radnji. Mili Hastings, žena vozara teretnih kola, obično je sedela kod kuće, čekajući da se njen muž Ben vrati sa svojih dugih putovanja. Zbog toga je Lusi od nje očekivala čitavo brdo novosti svaki put kada bi Mili došla da je poseti u njenom salonu. Volela

je da proba šešire i kapice, ali nikada nije kupila nijedan. To Lusi nije ni zabrinjavalo ni ljutilo jer je od Mili saznavala sve društvene novosti i zanimljivosti iz života u Brod Kriku. I sada je Mili ćeretala:

– Zamislite, Mami Thompson mi je rekla da je Dok Holidej, čim je čuo šta se desilo i da je mladi Luk Dening uhapšen, odmah osedlao konja i napustio grad s ciljem da goni onog strašnog razbojnika Bida Bejlja do Liliputa ili čak i dalje ako bude potrebno. Veliki je laf taj Dok Holidej! Šta mislite o tome, mis Lusi?

Ne razmišljajući o efektu svojih reči na modiskinju, Mili je upola okrenula glavu da bi proverila kako joj kapica stoji gledano iz drugog ugla. Nije ni primetila da je pri pomenu zapadnjakovog imena Lusi prestala da šije, osetivši kako ju je u grudima nešto steglo. To ju je za trenutak zbunilo, ali je odmah posle toga rekla sebi da je aktivnosti Doka Holideja ne zanimaju.

– I vidite, ispostavilo se kasnije, mis Kar, da je Dok Holidej ne samo našao trag Bida Bejlja i da ga je pratio, nego ga je i savladao i u ovom trenutku tog strašnog čoveka dovodi ovamo i, što je najglavnije, sam, bez ičije pomoći. – Mili se okrenula širom otvorenih očiju. – Zamislite samo kakva je to opasna avantura biti sve vreme potpuno sam s jednim užasnim čovekom kao što je Bejli, u situaciji gde vam niko ne može pomoći. Kažem vam: kad bih ja bila na njegovom mestu ne bih ni trenutka smela da sklopim oči.

Mili Hastings se neko vreme poigravala pantljikom vezanom ispod brade pre nego što je skinula šešir s glave i rukom zagla-

dila obod. Spustila je šeširić na tezgju i uz izvinjavajući osmeh rekla Lusi:

– Ja uvek tako. Nikada ne mogu da se odlučim. Možda će biti bolje da sačekam dok se Ben vrati. On će znati koji mi bolje pristaje. Ne ljutite se?

Prišla je vratima i navukla nagore šal preko svojih košćatih ramena. Stajala je tako dosta dugo, gledajući na ulicu s izrazom ojađenosti na licu, a onda nastavila:

– Mami Thompson mi je još rekla da će Dok Holidej dobiti dve hiljade dolara za hvatanje Bejlja. Zamislite samo, mis Kar, muškarca s njegovim izgledom, izvanrednom naravi i karakterom i s njegovim finim ponašanjem i uz to još i dve hiljade dolara. To je nešto da se svaka žena zamisli zašto je sreća nije navela na njega!

Mili se zakikotala i ispod oka oštro odmerila Lusi, koja je, kako joj se učinilo, malo porumeniela. Onda je, kikoćući se i dalje, zatvorila vrata za sobom i žurno se udaljila trotoarom.

Lusi je znala da ljudi Mili smatraju torokušom i pomalo vetropirkom. Ali vozačeva žena je umela dobro da zapaža stvari, pa tako i osećanja Lusi Kar prema Doku Holideju. Primećivala je poglede koje je Lusi kradomice dobacivala zapadnjaku kada bi se ovaj slučajno našao na ulici u isto vreme kad i ona ili kada bi prolazio ispred njenog modnog salona. Misleći o tome, Mili Hastings je pomislila i na Bena, svog supruga. On je bio grub, namrgođen i jedva da je i govorio s njom izuzev kada je pitao da li je ručak gotov, posle čega je odlazio u salun, odakle bi se obično vraćao kući pijan.

Uzdahnula je duboko. Život je bio težak i komplikovan i nije bilo izgleda da će uskoro postati bolji.

...

Lusi Klar je ustala sa stolice. Telo joj je bilo ukrućeno od sedenja. Pogledala je zatvorena vrata i osetila kako je prožima hladna jeza. Nije htela da razmišlja o nečemu što joj se neodoljivo nametalo, ali je znala da će ipak morati da razmisli. Dve hiljade dolara! Digla je rukom pramenove kose sa čela i spustila na krilo iglu i materijal koji joj je šila, a onda se osvrnula oko sebe i pogledala po maloj prostori, toliko zagrejanom da je mislila da će se ugušiti. Ustala je i užurbano prišla vratima, otvorila ih širom i izašavši na trotoar, naslonila se na stub nadstrešnice.

Dad Beston je pošao u Liliput da tamo uzme dve hiljade dolara koje pre toga nikada nije ni pomenuo. Dok Holidej je privodio uhvaćenog razbojnika u Brod Krik, a taj poduhvat mu je trebalo da donese takođe dve hiljade dolara. Ta podudarnost bila je suviše velika da bi je Lusi mogla tek tako prihvatiti. Zatvorila je oči i pokušala da se seti svake reči koju je Dad izgovorio pre nego što mu je dala dvadeset dolara, ali duh joj je bio smućen mnoštvom drugih uzbuđujućih i onespokojavajućih misli. Shvatila je odjednom da je Dad Beston nameravao da Bida Bejlja preotme od Doka Holideja. Imajući u vidu držanje i sve izjave Ded Bestona, nije postojao nijedan drugi odgovor.

Ali šta je ona tu mogla da učini? Šta bi morala učiniti? To zaista nije znala. Šetala je nemirno gore-dole trotoarom bez nekog određenog cilja. Pomislila je na zapadnjaka i na ono što joj je Dad Beston rekao o njemu i njoj. Bila je to očigle-

dna ludost, rekla je sebi. Dok Holidej nikada nije učinio ništa više od ućtivog, ugladenog dodira prstima o obod šešira u znak pozdrava. Istina, učinilo joj se dva-tri puta da joj se na diskretan način i osmehnuo i da su mu oči u prolazu kresnule, što je, dobro se sećala, u njoj izazvalo drhtavicu i plimu osećanja koju ni tada a ni kasnije nije mogla da definiše. Da, možda je instinktivno u njoj postojalo nešto na šta je njegov pogled delovao jače od pogleda drugih muškaraca. I postojalo je nešto skriveno iza njegovih sivoplavih očiju što ju je uzbuđivalo i na neki neobjašnjiv način izazivalo brže kucanje njenog srca. Posle susreta s njim satima bi sedela i razmišljala o njemu i magnetskoj moći koja je potpuno menjala njeno biće svaki put kada bi se on našao u blizini.

Je li to značilo da je Dad Beston u pravu? Da li joj je Dok Holidej stvarno nešto značio? Je li ona zaista verovala, i sama nedovoljno svesna te nade, da se jednog dana između njih može desiti nešto značajno?

Zastala je u hodu, terajući tu pomisao iz svoga uma. Nikada nije bila toliko uznemirena i zbunjena. Osvrnula se i pogledala grad oko sebe, grad koji u suštini nije volela. Ljudi su se prema njoj odnosili prijateljski i većinom su je bili prihvatili, uprkos izvesnim znacima zahlađenja kada joj se Dad Beston počeo udvarati.

Da li je, možda, napustila Dada u trenutku kada mu je podrška bila potrebna? Da li je bila kukavica što je to učinila? Odmah je razuverila sebe, setivši se da je Dadu Bestonu pomogla više nego što je sebi mogla da dozvoli.

A šta je s Dokom Holidejem? Znala je da je on kockar i avanturista i čula je da je život provodio od danas do sutra, da je sve merio vremenom između dve partije karata i dve avanture. Nije čula da je ikada popio više nego što je smeo niti da je ikome učinio zlo, sem onih koje je otpravio na onaj svet, ali govorilo se da je oružje potezao jedino u samoodbrani.

Izgledalo je da mu, za razliku od Dada Bestona, ljudi uprkos njegovoj reputaciji, žele da budu prijatelji, iako se on nikada nikome nije nametao radi druženja. Je li i to možda bio razlog što je i ona osećala kako ih deli široko prostranstvo zagonetnosti i hladnoće?

Sva ta pitanja ostala su u njenoj glavi otvorena dok je šetala ulicom. I tako se, korak po korak, ona našla u blizini šerifske kancelarije. Vrata su bila otvorena, a svetiljka unutra upaljena. Lusi se popela stepenicama i pogledala unutra. Ejb Postl, šerifov zamenik, sedeo je za pisaćim stolom, glave naslonjene na ruke i gledao je pravo u oči. Pošto je Lusi naprosto stajala, ne pokazujući nameru niti da nešto kaže niti da uđe, Postl je upita:

– Mogu li nešto da učinim za vas, mis Kar?

Devojka dobaci pogled ka ćeliji gde je iza rešetaka stajao Luk Dening, pogleda prikovanog za nju. Lusi je bila iznenađena njegovim prijatnim izgledom, stasitošću i držanjem.

Postl je ustao i prineo joj stolicu. Zahvalivši mu, Lusi je sela, ali tada, nakon što je već bila tamo gde je, nije mogla da se seti zbog čega je došla. Pogledala je Postal s osećanjem nelagodnosti. Kao da

shvata njenu nesigurnost, stari šerifov zamenik reče:

– Maločas sam video da je vaš verenik odjahao iz grada, mis Kar. Je li otišao nekim poslom?

Lusi je sa nesigurnošću neko vreme izdržala njegov pogled, a onda je potvrdno klimnula glavom:

– Kazao je da odlazi poslom.

Postl je zažmireo.

– Ne čini se kao da ste uvereni kako je to istina, mis Kar. Je li to ono što vas brine? Da li vas brine njegov odlazak? Možda se osećate usamljenom.

Lusi odrečno odmahnu glavom:

– Ne, ni govora o tome da sam usamljena! Ako ništa drugo, laknulo mi je od same pomisli da imam vremena koje mogu posvetiti samoj sebi.

– Onda budite otvoreni i recite jasno šta vas muči, madam. Mi smo prijatelji i, kao što znate, ovde ste dobrodošli u svako doba dana i noći. Poznajete Luka Deninga, zar ne?

Lusi pogleda pritvorenog mladića i ozbiljno klimnu glavom: – Da, već smo se negde upoznali.

– Ako je u pitanju neka privatna stvar, mis Kar – javi se Luk – ne obraćajte panju na mene. Ja nikuda neću otići a Postl zna da me može ovde ostaviti bez brige da će me neko ukrasti.

Rekavši to, Luk se osmehnuo tako blago i na neki način toliko slično Doku Holideju da ju je to iznenadilo. Uхватила je sebe u tome da je uhapšeniku uzvratila osmeh. A onda je naglo zapitala:

– Kako se slažu Dad Beston i mister Holidej, šta mislite, Luk?

Mladić je nabrao čelo i neodređeno slegnuo ramenima.

– Meni se čini da su oni potpuno različiti tipovi.

– Da, to znam – odgovori Lusi. – Ali mene više interesuje da li se između takvih ljudi lako može razviti neprijateljstvo.

Luk se zamisli i čvrsto steže gvozdene rešetke. Ni trenutka nije odvajao pogled od njenog lica.

– To ne bih umeo da kažem. Ne sećam se da su Holidej i Beston dolazili u sukob, mis Kar. No, u svakom slučaju, oni su vrlo različiti tipovi i pošto nemaju zajedničkog interesovanja verujem da se nikada neće ozbiljno sukobiti.

Lusi prihvati takvo objašnjenje kratkim klimanjem glave, a onda ustade. Zahvalila se Postlu i spremila se da pođe, ali je sada stari šerifov pomoćnik postao radoznao. Upitao ju je:

– Vi nešto imate na umu, mis Kar, i prema mom mišljenju trebalo bi da to kažete otvoreno. Dok Holidej je otišao iz grada, a pre kratkog vremena to je učinio i Beston. Sada ste vi došli i raspitujete se da li se ta dva čoveka mogu uklopiti. Je li Beston pošao s nekom namerom koju bi trebalo da znam?

Devojka oseti kako joj se vrelina penje uz vrat i obraze. Brzo je odmahнула glavom:

– Ne, ništa se neće desiti. Ili bar je mislim da se ništa neće desiti.

Postl je ustao a u očima mu se videlo probuđeno interesovanje. Prišao je mlađoj ženi i ponovo joj prineo stolicu, a onda ju je lagano posadio na nju. Lusi nije mogla sasvim da priguši negodovanje i uznemirenost ali se povinivala.

– Vidim, mis Kar, da u sebi krijete nešto što vas peče i mislim da bi bilo naj-

bolje da otvorite dušu. Pre svega, kuda je otišao Beston?

– U Liliput – reče devojka. – Ali...

– Nema potrebe da sa mnom razgovarate sa „ali“, mis Kar.

Postaviću vam nekoliko pitanja što je moje pravo kad nanjušim da nešto nije u redu i vi ćete mi na njih odgovoriti. Rekoste: u Liliput. A zbog čega?

– Poslom.

– Ima li on tamo nekih zaključenih ugovora?

– Ne. Otišao je da uzme neki novac, koji je pre izvesnog vremena tamo uložio.

Postl podiže začuđeno obrve:

– Beston uložio novac? Koliko novca?

Lusi uhvati sebe kako na trenutak nije u stanju da na to pitanje odgovori, ali posle kao da je blokada popustila i ona odlučno odgovori, zadovoljna što s nekim može da podeli svoju brigu i strahovanja:

– Dve hiljade dolara.

Postl je zinuo:

– Tačno toliko, madam?

– Da.

Devojka je pogledala u pravcu gde je stajao Luk Dening i primetila kako se duboka bora urezala između njegovih gustih obrva. Ponovo je ustala, nespobna da savlada svoju uzrujanost.

– Isti iznos kao onaj raspisan za Bida Bejlja, živog ili mrtvog – reče Postl. – Isti iznos koji će Dok Holidej dobiti ako preda Bejlja ovdašnjem šerifu. To je, dakle, ono što vas je brinulo, mis Kar, budući da je Beston materijalno propao i da se sada odjednom pojavilo tih dve hiljade dolara koje navodno treba da uzme u Liliputu?

Iz Lusinog lica nestala je i poslednja kap krvi i ruke su joj počele podrhtavati.

To je tačno bilo ono što se sve vreme bojala sama sebi da prizna, mada je sve ukazivalo kako je odlazak Dada Bestona u vezi s očekivanim dolaskom Doka Holideja.

– Nisam rekla ništa protiv Dada Bestona – naglasila je oštro. – Mislim takođe da niko drugi nema prava da kaže ništa protiv njega. Bestona je samo u poslednje vreme progonila nesreća i...

– Boston nije dobar čovek – reče joj Postl ljutito. – On nikada nije bio dobar čovek, niti će to biti. Dodavola, mis Kar, svi su se u ovom gradu čudili i pitali se kada će tako fina osoba kao što ste vi da se osvesti i da se trgne. Jeste li se sada osvestili?

Lusi oseti kako je peče njegov pogled. U suštini blag i prostodušan, stari Ejb se odjednom promenio u vrlo autoritativnu osobu. Shvatila je da je grešila u svom mišljenju o njemu, kao što je grešila u oceni karaktera i vrednosti dosta drugih ljudi.

– Dad Boston i ja više nismo zajedno, ako želite to da znate, mister Postl. Ali to nije razlog što sam došla.

– Vi ste došli, madam, zato što ste časni i poštteni i što niste u stanju da raščistite s nečim što vas muči. A sada sedite tu dok ja razgovaram s Lukom. Znate, stvari paočinju da se komplikuju.

Postl pređe preko odaje do Lukove ćelije:

– Mislim da bi sada mogao da odgovoriš na ono ranije pitanje. Da li će se Boston i Holidej zakačiti, šta misliš?

Luk pogleda Lusi i opazi da je uznemirena. Posle nekoliko trenutaka reče:

– Pa, jednom sam bio prisutan kada je Boston izvalio nekoliko primedbi o tome

kako Holidej pokazuje suviše interesa za mis Kar. Holidej mu je na to rekao da se nosi.

– I on je ustuknuo?

– Ustuknuo je i pritom se lukavo smeju-ljio na Holideja, verovatno zadovoljan što ga ovaj nije gore isprašio, kao što bih ja ne njegovom mestu. Još jednom prilikom se desilo nešto slično, ali u znatno blažoj meri. Tada sam pomislio da će ga Holidej sravniti sa zemljom, ali to nije njegov način postupanja s ljudima i Boston je opet dobro prošao. Mada bi se moglo pomisliti i obrnuto, jer Boston je snažan čovek i verovatno vešt borac, ali ja znam šta Holidej može.

Lusi ga je pogledala otvorenih usta:

– Onda, znači, Dad mrzi Holideja?

Mladić sleže ramenima:

– Ne bih to smeo da tvrdim. Što se mene tiče, Boston nije čovek zbog koga bi trebalo previše brinuti.

– Čak i u slučaju ako je pošao s ciljem da se domogne dve hiljade dolara? – primeti Ejb Postl. Onda uze Lusi za ruku i doprati je do izlaza. – Dobro ste učinili što ste došli ovamo, mis Kar. Od sada pa nadalje ja preuzimam brigu na sebe.

– Brigu za šta? – upita devojka.

– Da Boston dobije ono što zaslužuje. Potražiću šerifa Skinera i ispričaću mu naš razgovor. Može biti da u svemu tome nema ničega, ali ja ipak znam da ime Dada Bestona ne uživa u Liliputu ništa veći ugled nego ovde. Vi ste se, sa svoje strane, srećno otarasili tog tipa. Sledeći put vam savetujem da svog izabranika bolje proverite.

Pošto je izveo Lusi iz zatvorske zgrade, Postl požuri da potraži šerifa. Lusi ga je posmatrala kako se udaljava, mučena

protivrečnim osećanjima. S jedne strane osećala je da je izdala Dada Bestona. No, s druge strane, kao je bilo tačno ono u šta je sumnjala i što sebi nije htela da prizna, nije li takvim postupkom učinila pravu stvar? Dad Beston joj sada ništa nije značio i ako je pribegao tome da učini ono to se bojala da će učiniti...

Odagnala je tu pomisao iz svoje glave. Dad je bio neobuzdan, rdavo raspoložen i ponekad zloboljan, ali nije mogla verovati da bi mogao da bude toliko zao da Doka Holideja dovede u životnu opasnost.

*

– Dobra, pitoma zemlja – rekao je Bid Bejli, zaustavivši konja na rubu brdskog prevoja i bacivši pogled na dolinu obraslu bujnim rastinjem. Holidej je jahao pored njega. Predeo koji se pred njima pružao bio je baš onakav kakav je on voleo: divalj, neistražen i kao stvoren da ga za sebe uzme čovek dovoljno hrabar i odlučan da ga u svom posedu zadrži. Jednoga dana tu dolinu obrađivaće farmeri koji će je iskrčiti od stoletnih stabala i od njih sagraditi kuće u kojima će stanovati. U dolinu će doći porodice naseljenika i malo-pomalo pored kuće izgradiće se škole, a verovatno i crkva i salun.

– Da, zemlja je zaista dobra, Bejli – potvrdi zapadnjak. – Iznenaden sam da si ti uopšte u stanju da zapaziš takve stvari.

Bejli se osmehnuo:

– Zapažam ja mnogo štošta u životu što ljudi i ne slute, Holideje. Kao prvo, mislim da će biti veličanstveno kada nas ovi ljudi, koji nas prate, stignu i ubiju te.

Holidej ga pažljivo pogleda. I on je već od jutra primetio da ih neko prati. Mislio je čak da zna ko su ljudi koji tapkaju njihovim tragom. Jedino ga je pomalo zbunjivalo zašto se Džim Hedon drži na tolikom rastojanju. Već su davno zašli u predeo kao stvoren za zasedu, a Hedon je i dalje samo kaskao za njima. Možda je vrebao trenutak kada će sve prednosti biti na njegovoj strani.

– Ako ubiju mene – odvratio je banditu – ubiće i tebe, Bejli. Jesi li pomislio na to?

Bejli je nastavio da se smejulji. Digao je ruke da bi pokazao zapadnjaku konopac, stegnut oko njegovih zglavaka. – Dabome da znam da će me ubiti. Pored tebe ostaću još neko vreme u životu. Prema tome, ti imaš probleme koje treba da rešiš. Iskreno se nadam da ćeš biti u stanju da s njima izađeš na kraj.

– Izaći ću na kraj s njima – potvrdi Holidej i okrenu se da baci pogled na prostranstvo preko koga su upravo prešli. Teren je još od izlaska sunca bio neravan i ispresecan plicim i dubljim vododerinama i sad, kako se približavalo drugo veče, znao je da konji te noći neće moći da prevale mnogo. Ali i pored toga moraće da ih tera još nekoliko časova i tek onda da se ulogori na mestu gde će imati što pogodniji i sigurniji zaklon. San koji je sebi dopustio toga jutra povratio mu je svu snagu koju je prethodno utrošio, ali napor da u svakom trenutku drži bandita na oku već je počeo da ga zamara. Po doživljenom iskustvu znao je da će mu sledeća tri dana biti možda najteži dani u životu.

– Za moje i tvoje dobro, Holideje, morao bi po svaku cenu da produžiš jahanje –

javi se opet Bejli. – Kada se budemo ulogorili moraćeš sebi da osiguraš dosta prostora za manevrisanje i da uz to zauzmeš mesto odakle ćeš videti put i pred nama i iza nas. Konačno, kada nam priđu blizu, moraćeš da mi daš revolver.

– S tim društvom ja ću se boriti sam, Bejli – zavrte zapadnjak glavom.

– Njih je trojica, Holideje, a u zatvoru u Liliputu video si kakvi su to ljudi. Onaj stari lešinar je opasan kao zvečarka, a njegovi sinovi stoje uz njega kao tupavci koji nisu u stanju ni dva pojma da sastave. To su brđani koje je njihov otac istrenirao da budu pravi lovački psi.

– Sve sam to video, Bejli i kažem ti da me to nimalo ne brine. Ali ako ti je stalo do toga da ostaneš živ, samo goni tvog konja i prestani da vučeš čizme po žbunju oko sebe. Ako ti konj padne bićemo prinuđeni da stanemo. U tom slučaju sukob će se odigrati tamo gde ne želim i moglo bi se desiti da iz njega ne izađemo živi.

Bid Bejli je turobno pogledao svog sproveditelja i osmotrio put iza njih. Ali tri čoveka koje opazio da ih od podneva prate, sada se nisu nazirali na vidiku. Jednostavno su iščezli.

...

– Tata, stigli smo ih!

Ves Hedon je tutnjeći dojurio do malog logora gde su se odmarali njegov otac i brat Kel. Bio je poslan napred da izvidi teren pred njima i vratio se sijajući očima od zadovoljstva.

Džim Hedon diže glavu.

– Šta hoćeš time da kažeš da smo ih stigli, dečko? Zar nas više ne deli tri časa jahanja?

– Video sam ih, tata, i čuo sam ih samo pola milje odavde, u kanjonu. Kreću se s naporom. Kažem ti da smo ih stigli!

Džim Hedon lagano ustade.

– Momče, taj lovac učenjenih nije ni u kom slučaju budala. Celog dana gurao je pred nama, idući pravim putem. Nije se zadržavao da izbriše tragove i nije gubio vreme u odmoru i spavanju. Noćas će se odmoriti, a onda će nastaviti nekim sporednim putem u nadi da će nam umaći. Ali ne verujem da je tako blizu nas kao što kažeš.

Ves pogleda Kela, tražeći od njega podršku, ali njegov brat skrenu pogled u stranu. Nije želeo da natovari sebi na vrat bes svoga oca, kad ovaj misli da je u pravu.

– Ali, tata, kažem ti...

– Možda je to bio neki jelen, momče.

– Dva konjanika, tata, kreću se pred nama i to dosta brzo. Proverio sam trag kojim su došli. Stigli su preko lanca brežuljaka.

Džim Hedon pogleda prema brdima koja su se uzdizala na kraju ravnice. Ispred njih nalazio se uzan kanjon koji se na drugoj strani ponovo otvarao u ravnu preriju. Bio je apsolutno siguran da će Holidej sa svojim zarobljenikom nastojati da uđe što dublje u preriju pre nego što se ponovo ulogori. Za čoveka koji zna da je praćen bio je to jedini razuman potez.

– Pogrešio si nešto, sinko – obratio se Vesu. – Mora biti da si pogrešio.

Ves odmahnu glavom:

– Video sam ih. Dvojicu.

Džim priđe svom konju, povuče ga grubo za uzdu i vinu se u sedlo. Nekoliko trenutaka nameštao se što udobnije, a onda se zagledao u Vesa i rekao:

– To bi mogao biti i neko drugi.

Ves i Kel izmenjaše zabrinute poglede. Njihov otac klimnu glavom:

– Da. Neki pohlepni nitkovi verovatno imaju na umu da uzmu ono što pripada nama. – Usne su mu se iskrivile i on pljunu. Onda je izvadio revolver, proverio da li je pun i dodao: – Dovraga, to bi moglo biti! Da, baš to.

– Dvojica ih je, tata.

– Čuo sam te, momče.

– Idu tim kanjonom, tata. Koliko se sećam, taj kanjon je dugačak četiri milje.

– Četiri i po, dečko. Koliko kažeš da su daleko ispred nas?

Ves se dao u računanje.

– Ne više od deset minuta, tata. Možemo ih dočekati tamo gde su svojevremeno zbrisani oni kopači zlata. To je pogodno mesto za zasedu.

Džim klimnu glavom u znak da se slaže s tim predlogom i iznenađeno pogleda svog sina:

– Konačno si počeo da razmišljaš, dečko!

Ves se stidljivo osmehnuo i oborio pogled.

– Samo sam računao da bi moglo, tata...

– Nemoj preterivati, dečko, da se ne iscrpiš – podrugnu se njegov otac pa se okrenu drugom sinu: – Ti pojaši napred s Vesom. I budite pažljivi. Dodite do onog mesta o kome je Ves maločas govorio. Ja ću poći tragom iza vas. Kada budete videli te nevaljalce zadržite ih ako mo-

žete. Voleo bih da porazgovaram s njima. Može biti da su to samo obične skitnice.

– Skitnice se ne bi zaputile preko ovih brda, tata – reče Ves. – To je suviše naporno. Tim putem ide samo neko ko je u velikoj žurbi.

Džim ga ponovo iznenađeno pogleda, ali ovaj put ne reče ništa. Dao je znak sinovima da pođu napred a onda je i sam poterao konja polako zadržavajući tempo laganog kaskanja. Čim su stigli do ulaza u kanjon, u lice im je dunula struja pojačanog vetra. Ali Džimu Hedonu to nije smetalo. Vetar je prigušivao šumove i topot kopita, pa će zahvaljujući tome stići nadomak tih budala pre nego što budu shvatili da im je neko za petama.

Tako su ujahali u kanjon, a vetar im je sve jače i jače duvao u lice. Posle četiri predene milje Ves je zategao vodice na jednoj oštroj okuci gde im je jedna isturena stena pružala dovoljno bezbedan zaklon od pogleda i omogućavala da, ostajući u sedlu, osmotre put ispred sebe. Kel ga je video kako vadi revolver iz futrole i jedva primetan zadovoljan osmejак zaigrao mu je na stisnutim usnama. Onda je prišao i Džim Hedon, ali je ostao malo iza njih. Pogledao je preko ramena svojih sinova i očni kapci su mu se stisnuli u uzan prorez.

– To su Torp i Džems, tata – reče Ves.

– Vidim, dečko.

– Oni su hteli da se udruže s nama, tata, i ti si im rekao da se nose bestraga. Izgleda da su oni to ozbiljno nameravali i zato su pošli za nama da pokušaju da nam preotmu naš s mukom zarađeni novac, tata.

– Znam, znam, dečko. Sačekajte samo dok skrenu za sledeću krivinu, pa ćemo

im se privući s leđa. Nisam više raspoložen ni za kakav razgovor. Nema razgovora s tim huljama.

– Da ih pobijemo, tata? – upita Ves.

Džim Hedon uzdahnu:

– Dečko, tebi uvek treba reći šta da radiš, zar ne? Dabome da ćemo ih pobiti. Ljude kao što su oni ne treba ostaviti u životu, jer oni jedino znaju da kradu ono što pripada drugom.

Ves obrisa znoj s čela. Kada su Torp i Džems nestali s vidika, on potera konja u brz hod. Kel pođe za njim, a Džim ostade malo pozadi. Na sledećoj krivini braća Hedon se zaustaviše, pa kad su dobili od oca potvrdu da mogu krenuti, poterali su konje u pun trk.

Zik Torp ih je čuo i okrenuo se u sedlu s revolverom u ruci. Džems je pružio ruku da dohvati revolver, ali ga je kuršum iz kolta Kela Hedona pogodio usred čela i izbacio iz sedla. Zik Torp, koji je bio malo odmakao ispred Džemsa, uspeo je da ispali dva matka dok Ves Hedon, ispuštajući ratne pokliče kao Indijanac, nije naleteo na njega. Ves bi izbačen iz sedla udarima zrna od kojih ga je jedno pogodilo u grudi a drugo u vrat. Konj mu se propeo i zbacio ga sa sebe.

Besna psovka slete s usana njegovog brata i on počeo da puca sve dok obarač nije prazno škljocnuo. Torp je, krvareći iz tri rane, poslednji put pritisnuo okidač revolvera i tane se zarilo u Kelovo rame. On se izvi od bola, ali uspeo je da zgrabi Torpa za košulju i da ga povuče na zemlju. Zatim je najašio na njega i počeo obeima pesnicama da ga udara po raskrvavljenom licu.

Džim Hedon se približi. Kada je svetlost sunce zaklonila senka njegovog konja, Kel trže glavu.

– Mrtav je, dečko – reče stari. – Svršio si s njim i nema smisla da ga više udaraš.

Kel obori glavu i duboko uzdahnu. Laktom odgurnu glavu Zika Torpa i ustade. Rana na njegovom ramenu bila je velika i gadna, a odelo mu je bilo umrljano njegovom i Torpovom krvlju. Džim Hedon je bezizrazno pogledao duž kanjona i rekao:

– Odjek pucnjave čuće se daleko. Brzo ćemo sahraniti Vesa i nastavićemo putem kojim smo pošli.

Rekavši to, skinuo je čuturicu s vodom sa sedla i dobacio je Kelu. Zatim je umorno poterao konja, jedva održavajući očne kapke da se ne sklope. Sjahao je, uzeo Vesovo telo i odneo ga pod liticu kanjona. Dok je Kel ispirao ranu stari Džim je počeo da slaže kamenje preko tela svog sina. Bio je već upola završio posao kada mu se Kel pridružio i pomogao mu da ga završi do kraja.

Džim obrisa ruke o pantalone i zagleda se Kelu u oči:

– Dobro si obavio svoj posao, dečko. Ona dvojica su bili hulje i vi ste ih malo olako shvatili. Ni ja nisam znao da Torp ume tako žestoko da se bori. – Zaćuta na tren, a onda potapša sina po ramenu. – Idemo dalje. Od sada nas više niko neće pratiti. Sutra rano ujutru ščepaćemo Holideja.

Kel se ćutke, umorno pope u sedlo i posveti se vezivanju okrvavljenih zavoja načinjenih od Torpove iscepane košulje. Na licu mu se nije video ni trag bola i kada mu je otac rukom dao znak da pođe za njim, on ga ćutke poslušao. Izjahali su iz kanjona na ravnu visiju s koje se pru-

žao pogled na dolinu kroz koju su jedan čas ranije prošli Dok Holidej i Bid Bejli.

...

Sat pre zalaska sunca šerif Monk Vize-man našao je leševe u kanjonu. Pola časa ranije čuo je pucnje i od tada je poterao konja što je brže mogao. U jednom od leševa prepoznao je Zika Torpa, izrešetanog kuršumima. Sjahavši i pretraživši okolinu našao je grob Vesa Hedona. Nije odgrtao kamenje. Zaključio je da je to jedan od Hedonovih sinova jer stari Džim nikada nije jurišao prvi.

Sada je znao da je na pravom putu. Pred njim su bila dvojica Hedona, a ispred njih Holidej je hitao ka Brod Kriku. Vizeman se nadao da će Skinner izjahati u susret Holideju i u tom slučaju on bi morao da se pobrine samo za Hedonove. A stari Džim bi bio dovoljno mudar da ako ne ščepa Holideja izbegne sukob s Vizemanom.

Poterao je konje dalje, žmirkajući od sunca.

...

Stad Skinner je pažljivo slušao Ejba Postla. Kada je ovaj završio, prišao je svom konju i nabacio mu sedlo na leđa. dok je zatezao kolan, Postl ga upita: – Šta ćete preduzeti, šerife?

– Odlazim u preriju.

– Da onemogućite Bestona?

Skinner pogleda u zvezdano nebo. Na horizontu su se skupljali oblaci, pa je zaključio da će do jutra početi kiša. To mu

je odgovaralo jer će na mekoj zemlji Bestonov konj ostavljati jasan trag.

– Pitam se šta je ona fina žena našla na njemu – reče, vinuvši se u sedlo. – Ti motri na Luka Deninga, Ejbe. Ne želim da bude neprilika sa sinovima gradonačelnika. Potraži ih i reci im da Dening ipak nije ubio njihovog oca.

– A gospođica Kar?

– Je li ljuta na Bestona?

– Pre bi se reklo da je zbunjena. Čini mi se da pomalo čezne za Holidejem. To se ne može sakriti. A Partirdž?

Skinner okrenu konja: – Možeš reći Klamu da mi sada nija potreban, ali da bude u sudnici kad dovedem Holideja i Bejlja. I neka ponovo razmisli o svom iskazu i proveriti da se nije možda negde zabunio.

– Hoću, šerife.

– I reci ljudima u gradu da ti ne prave neprilike ili ću nekome razbiti glavu kad se vratim.

...

Dad Beston je jurio kroz noć bezobzirno šibajući kajasima svog konja, koji je u početku odgovarao na njegove podsticaje, ali se brzo umorio i posle četiri časa Beston je morao da uspori trk. Konj više nije reagovao ni na podbadaње mamuzama i Beston, kome se sada činilo da mili, proklinjao je posustalu životinju.

Kada je stigao do vrha brežuljka sjahao je. Mesečina je bila slaba ali mu je ipak pružala jasan pregled terena pred njim. Seo je na jedan kamen i počeo da razmišlja. Holidej je bio dan jahanja od Liliputa a on pola dana daleko od Bord Krika.

Prema tome, ako nijedan ne bude imao nepredviđene smetnje, srešće se kroz dan i po jahanja.

Za Skinera i ostale budale u Brod Kriku već je smislio dovoljno ubedljivu priču: na putu u Liliput, gde je išao poslom, naišao je na Holideja ubijenog s leđa. Pošao je tragom jedinog konja koji je od mesta ubistva vodio u brda i tamo našao iscrpljenog Bejlja, koji je bio naoružan Holidejevim revolverom i on je bio prinuđen da ga ubije. Posle toga vratio se istim putem, zakopao Holideja i doneo Bejljev leš nazad u grad.

Osmehnuo se u sebi. U toj priči nije video nikakvih rupa. Jedino bi mu Lusi možda mogla pokvariti račune, ali ona je bila ćutljiva žena i sumnjao je da će posumnjati u njega. Kada bude naplatio uce-
nu za Bejlja nagovoriće je da pođe s njim u Čejn. Tamo će početi posao sa salunom i kockarnicom.

Posle kratkog odmora konj je počeo da grabi nešto brže, ali je Dad odlučio da ga ipak prištedi.

Nasmejao se glasno, i sam iznenađen kako je lako zadobiti sreću i bogatstvo. Vreme je igralo za njega.

*

Bid Bejli je čuo hice i sedeći naslonjen na stenu, gde ga je zapadnjak namesto, uznemireno se trgao. Zabrinuto je pogledao nazad i video nejasne obrise kanjona kroz koji su prošli. Vratio je pogled na ispruženog zapadnjaka i primetio da je i ovaj čuo pucnje.

– Izgleda da se tuku između sebe – primeti bandit.

Razmislivši, zapadnjak odbaci tu pretpostavku. Stari Hedon je za svoje sinove bio zakon. Ti pucnji su značili nešto drugo. Ali još nije znao šta.

– Krenimo – rekao je.

Bejli ga mrgodno pogleda. Leđa su ga toliko bolela da je sumnjao da će moći ponovo da sedne u sedlo, a da mu to ne pričinu pakleni bol. Sve do sada nije pokazivao da ga to forsirano putovanje umara. Znao je da takvo njegovo držanje brine Holideja, koji je za sve vreme putovanja pazio na svog konja, negovao ga i čuvao, birajući najlakše staze.

– Šta ti je, dođavola, Holideje? – uzviknuo je. – Zar hoćeš da usmrtiš konje?

– Ako se to i desi do Brod Krika nastavićemo pešice.

– Vraga ćemo nastaviti!

Holidej je izvukao revolver. – Ustaj! – naredio je. – Polazimo odavde!

– Na ovoj vrućini i mi ćemo pocrkati.

– I drugima je isto toliko vruće, kao i nama, Bejli. Prestani da kukumavčiš!

Bandit se s naporom digao i Holidej mu razveza noge. Bejli se nekoliko puta proteglio i zacupkao u mestu kako bi pojačao cirkulaciju krvi. Onda je uz Dokovu pomoć pojahao. Uzdahnuo je duboko i očimu zagonetno blesnuše. – Nećemo uspeti – promrmljao je.

Zapadnjak nije ništa odgovorio. U mislima se vratio na nedavnu pucnjavu. To je moglo da znači samo jedno: sem Hedona i njegovih sinova još neko im je bio na tragu. Stari Džim kada je ugledao te druge nije oklevao da ih se otarasi. Pucnjava je trajala dosta dugo i bila žestoka što je značilo da je obračun bio bez milosti. Oni koji su taj sukob preživeli verovatno će produžiti gonjenje ubrzanim

tempom. Otuda se svakog trenutka moglo očekivati da ih gonioci napadnu.

Poslao je Bejlja da jaše napred a onda je i sam na konju sišao s prevoja i zaputio se kroz travnati predeo. Do zalaska sunca delilo ih je još samo nekoliko časova, ali je on svom i Bejljevom konju dao pola sata odmora i za to vreme se i sam odmorio. Osećao je da ima snage za još jednu noć u sedlu. Posle toga ostali bi mu još sutrašnji dan i noć i sledeći dan kada će stići u Brod Krik.

...

– Stižemo ih, dečko – rekao je Džim sinu Kelu pošto je pregledao tragove na tlu. – Onaj čovek je nesumnjivo izdržljiv i da ima posla s običnim ljudima, a ne nama, možda bi i stigao do cilja. Ali mi nismo obični. Po mojim računima mi smo samo pola časa jahanja iza one dvojice koju pratimo. Ako nastavimo da jašemo u toku noći trebalo bi da nagazimo na njihov logor. Cenim da je Holidej potučen.

Kel ne odgovori. Smatrao je da nije vreme za priču. Znao je da mu je otac žalostan zbog Vesa, kao što je bio i on. Čutanje se oteglo. Onda stari Džim progovori:

– Kada ih budemo stigli, momče, neću ni da razgovaram s njima. Odmah ću prepuštiti stvar svojoj desnici i Holideja saseći kuršumima. – Podigao je pogled ka nebu a lice mu se promenilo. – Mada ja, pravo rečeno, protiv tog čoveka nemam ništa jer mi ništa našao nije ni učinio. Jedva da ga i poznajem.

Kel izvadi revolver i proverio je li pun. Otac ga je posmatrao zamišljeno, a onda rekao:

– Kad budemo završili s Holidejem, moraćemo da rešimo šta ćemo uraditi s Bejljem. Poznaješ li njega, dečko?

Kel odmahnu glavom:

– Video sam ga samo ono jednom, tata, kada je stajao u ćeliji s okrvavljenim ramenom.

– Pa, eto, koliko sam čuo, on nije dobar čovek – reče Džim. – U svoje vreme on je poubijao dosta ljudi i to praktično bez ikakvog razloga. S nama stvar stoji nešto drugačije. Mi nikada nismo učinili ništa protivzakonito, koliko mogu da se setim. – Prema tome i njega možemo ubiti, jer poternica glasi: „živ ili mrtav“.

Pred njima se sada pružala prostrana prerija prekrivena tamnim sagom noći. Kel potera konja malo ispred oćevog. Sutra ujutru osvetiće se za Vesovu smrt makar ga to glave koštalo.

– Kada budemo ubili Holideja i Bejlja – nastavi stari Džim – odnećemo telo tog bandita u Brod Krik. Tamo ćemo ga sasvim normalno predati lokalnom šerifu i potpisaćemo zahtev za nagradu. Možda će proći neko vreme pre nego što nagrada stigne i zato ćemo morati da budemo prilično štedljivi. Vremena su postala dosta teška.

– Nije nam ostalo mnogo gotovine, je li, tata?

– Nije, dečko. Danas sve dosta košta, a ne kao u ono doba kada ste vi bili mali. I moram da kažem da uglavnom trošite skupe stvari. I ti i Ves.

– Ves sada više neće trošiti, tata – podseti ga sin.

Iz grudi Džima Hedona otelo se prigušeno stenjanje. Digao je glavu i ponovo pogledao ka nebu.

– Tamo gde se Ves sada nalazi sve je vrlo tiho i mirno, dečko. On će se uklopiti u tu sredinu zato što sam ga ja naučio da bude dobar i smeran. Zato što sam ga pravilno odgajao. Kada dobijemo nagradu za Bejlja možemo otići odavde na jug.

Kel nabra obrve: – Ali mi tamo dole nemamo mnogo prijatelja, tata... Tako si rekao kad smo poslednji put bili tamo.

– Sada će biti drugačije – odvrati Džim. – Sada ćemo imati novca, mnogo novca, a ljudi vole da budu s onima koji imaju novac. Videćeš... grabiće se da stisnu rku Džimu i Kelu Hedonu.

Kel potera konja niz poslednju deonicu padine. Spuštanje je bilo opasno, ali on to, izgleda, nije primećivao. Njegov konj, naviknut na planinske puteljke, gazio je sigurno i bez plašljivog poskakivanja. Kada su stigli do podnožja i kada se pred njima otvorila široka, ravna prerija, Kel pusti oca napred, misleći kako bi voleo da se još jednom osveti nekome za bratovljevu smrt.

...

Šerif Stad Skinner bio je zbunjen. Jahao je dobar deo noći, a i sada već puna četiri časa. Ali, mada je kiše rominjala, nije je bilo dovoljno da razmekša tlo kako bi se na njemu dublje utisnuli tragovi Bestonovog konja. Zato je nastavio da jaše bez čvrstog putokaza, krećući se prema Liliputu i motreći stalno teren pred sobom u nadi da će ipak ugledati trag. Razmišljao je o celoj ovoj zavrzlami s

ubistvom gradonačelnika. Verovao je da je Luk Dening nevin i bilo mu je drago da se Holidej poduhvatio da to i dokaže. I sam je sada želeo da se taj momak izvuče bez senke krivice koja bi ga mogla pratiti. Ali od svega bi najviše voleo kad bi mogao naći čoveka kao što je Holidej i imenovati ga za svog pomoćnika. Holidej je bio čovek kakvog je Skinner oduvek tražio, inteligentan, odlučan i brz na revolveru, ali ne nasilnik koga bi se ljudi plašili, već samo osoba koja uliva poštovanje. To je shvatila i Lusi Kar, za koju je Skinner smatrao ne samo da je lepa, već i fina devojka. Ako bi se desilo da ona više zainteresuje Holideja, bilo bi šanse da ga on privoli za svoju ideju. No to je bilo nešto što treba prepustiti budućnosti.

Nikada nije voleo Bestona. Posebno od onog trenutka kada mu je došla udovica Parker s pritužbom da ju je Beston prevario kad joj je gradio kuću. Najpre je krov počeo da prokišnjava, a onda su stepenice popustile pod malom težinom i ona je skoro slomila nogu.

Stad Skinner odjednom zaustavi konja jer je do njega dopro zvuk različit od uobičajenih šumova u preriji. Nije voleo što je sam u ovom divljem predelu, gde nije bilo ničega sem tišine i usamljenosti...

Oslušnuo je i uskoro je ponovo začuo taj zvuk. Bio je to rezak i zvonak odjek udaraca sekire o deblo drveta. Stad je procenio da odjek dopire s desne strane s udaljenosti od dvesta do trista metara i odmah se uputio u tom pravcu. Prešao je jednu kratku padinu i izbio na vrh gde je ugledao jednog čoveka, golog do pojasa, pored oborenog debla. Čovek je

upravo digao sekiru i zamahnuo. Velika iverka je odletela, odvojivši se od debla. Skinneru se dopala snaga i veština tog čoveka. Prošlo je mnogo meseci, pomislio je, od kako je poslednji put sam uzeo sekiru u ruke.

Tada je taj čovek postao svestan Skinnerovog prisustva i okrenuo se. Neko vreme posmatrali su jedan drugog, a onda je Skinner poterao konja preko neravnog terena. Sunčev zrak blesnuo je na metalnoj zvezdi na njegovoj košulji.

– Nisam znao da je ovaj kraj naseljen, mister – primetio je.

Goroseča je bio čovek širokih ramena i snažnih, dugačkih ruku. Zadržao je sekiru u visini grudi, kao da je bio spreman da jednim zamahom poseče Stada.

– Ja sam čuo da je ova zemlja slobodna za zaposedanje – odgovorio je.

– To je tačno – potvrdi Skinner. – Ja sam šerif Brod Krika, Stad Skinner.

– Vil Hamerton.

Skinner se osvrnu oko sebe, osmatrajući okolinu. Zapazio je da je Hamerton oborio i okresao nekoliko tuceta stabala, pa je bilo jasno kako namerava da na tom mestu podigne brvnaru.

– Idem za jednim čovekom – reče šerif.

– Naočit, krupan snažan i pomalo neodgovarajuće obučen za jahanje po preriji.

Hamerton klimnu glavom: – Video sam ga posle izlaska sunca. – Pošto je Skinner pokazao da je iznenađen, goroseča nastavi: – Tražite li ga zbog nekog zločina?

– Teško je to reći. Preciznije je ako kažem da ga pratim kako bih video šta namerava da učini.

– Onda ne biste pogrešili ako biste pošli na zapad, jer je i on otišao tim pravcem. Naći ćete moju ženu na potoku gde pere

veš i mog dečaka koji ravna teren za podkolibe. Ne bih voleo da se preplaše, pošto smo mi ovde novi i nismo naviknuti na neprijatne odnose i ophođenje.

Šerif ga je shvatio. – Rekoste prema zapadu? – ponovi.

– Da. I kretao se veoma brzo.

– Hvala vam. Učinili ste mi uslugu. Kada dolazite u grad, potražite me. Volim da upoznam nove ljude.

– Doći ćemo kasnije, tokom meseca – obeća Hamerton.

Skinner se zadovoljno udalji. Beston je, dakle, žurio. To je značilo da će mu se konj brzo zamoriti, što je odgovaralo šerifu. Ipak, trebalo je da prođe još najmanje dan i po pre nego što bi po svojoj računici mogao da sretne Holideja. Nije, dakle, bilo nikakvog razloga za žurbu.

Uputio se prema zapadu i naišao na ženu pored potoka, zaokupljenu pranjem, i dečaka od dvanaestak godina, koji je malo dalje odatle grabuljao i ravnao teren. Mahnuo im je rukom u znak pozdrava, ali nije pokušavao da im se približi. Ubrzo zatim naišao je na trag jednog konja i pažljiviji pogled na otiske kopita potvrdio mu je da je Hamerton bio u pravu. Bestonu se jako žurilo.

Stad je poterao konja u trk i zašao u predeo gde je duvao topao vetar. Ali ni sunce ni vetar nisu ga mnogo zabrinjavali. Još nije osećao umor.

Produžio je da jaši i preko podneva, pa i celo dugo popodne. Bilo je već več kada je ugledao Dada Bestona daleko ispred sebe na otvorenoj visoravni. Skinner zategnu vodice, sjaha i pošto je sapeo konja opružio se po travi. Ležeći na leđima, pušio je i zurio u nebo. Iznenadio se što se uopšte ne oseća usamljenim.

...

Kasno popodne Dad Beston je primetio konjanika koji je jahao njegovim tragom. Pitajući se začuđeno ko bi to mogao biti, poterao je brže svog konja. Namerno je skrenuo s glavnog puta za Liliput, znajući da ima mnogo vremena na raspolaganju. Tako se našao na neprohodnoj visoravni kuda nijedan razuman putnik ne bi krenuo. Pa ipak, neki čovek ga je pratio, zastajući s vremena na vreme da proveriti nije li izgubio trag.

Zašavši u niži predeo, ispresecan jarugama i vododerinama, Beston je sjahao, izbrisao tragove i skoro dve milje vodio konje preko tvrdog, kamenitog terena. Tek tada ga je ponovo uzjahao, ali je i dalje nastavio da se drži kamenitog tla. U zalazak sunca znatno je povećao rastojanje između sebe i pratioca. Bio je zadovoljan. Nije želeo da neka radoznala budala pokvari plan od koga je očekivao mnogo. Ostali su mu samo Holidej i Bid Bejli. Ubiće ih obojicu da bi sebi olakšao položaj i dočepao se dve hiljade dolara. Deviza mu je bila: nikakav rizik! Osmehnuo se na tu pomisao.

...

– Ne možeš im pobeći – reče Bejli. – Lud si ako se time zanosiš. Ne vredi ni da pokušavaš.

Zapadnjak se, međutim, već odlučio da pokuša. Tokom celog dana Bejli mu je pravio probleme, namerno, u svakoj prilici, usporavajući njihovo kretanje. Jednom je pao iz sedla, i to na rame, tako da se povredio. Kada mu je Holidej prišao, ban-

dit se nedužno osmehnuo. Doku nije preostalo drugo nego da ga digne i veže za jedno drvo. Zatim je pričvrstio kolan Bejlijevog konja i upozorio bandita da to više ne pokušava.

Ovaj je oćutao, ali je već nešto kasnije, dok je zapadnjak osmatrao put pred njima, odjednom zario mamuze u bokove svog konja i pokušao da pobegne. No, Dok ga je stigao i uhvatio pre nego što je odmakao pedesetak metara. Njihovo jahanje produžilo se u znaku neprekidnih Bejlijevih podvala. Sada su im dvojica gonilaca bili mnogo bliže.

Zapadnjak skrenu s puta u jednu dolju i pažljivo osmotri okolinu. Za ono što je smerao više bi mu odgovaralo mesto s boljim zaklonom, ali nije bilo dovoljno vremena da takvo mesto traži. Svukao je Bejlja iz sedla i gurnuo ga između dve stene. Zatim je sakrio konje u gustom žbunju, ostavljajući ih s dosta bujne trave kojom će se zabaviti. Vrativši se do zarobljenika zatekao ga je kako se upinje da smakne veze s ruku.

Holidej mu se preteći obrati:

– Bejli, nemoj mi praviti neprilike. Potreban si mi živ, ali tako mi bog pomogao, neće biti tragično i ako u tome ne uspem. A ako ja ne uspem, ti ćeš uspeti još manje. Zato budi miran.

– Ti si jedna prokleta budala, Holideje – namršti se bandit. – O Hedonovima traba da vodiš računa, a ne o meni.

– Ako nešto žele, oni moraju doći ovamo, a ne ja k njima. Ako samo pisneš, to će ti biti poslednji glas koji si pustio.

Bejlijevo lice se zgrčilo. Osećao je da su mu ruke ukrućene i da ga noge bole sve do krsta. A ramena su mu već davno utrнула.

Zapadnjak je legao potrbuške i osmotrio okolinu. Mogao je da vidi put do sto metara daleko. Kogod želi da mu pride, moraće prići tim putem, pa je Dok imao dosta vremena da ga opomene, a ako ovaj ne posluša i smakne. Ležao je u očekivanju onog što će doći, napet i umoran. Nekoliko puta je protrljao oči da bi ostao budan. Vreme se lenjo vuklo i čekao je dosta dok se pred njim nisu pojavile dve siluete na konjima. Zastavili su se i Dok je video kako su povadili revolvere iz futrola. To je dakle to. On sam jahao je naporno i brzo ali to nije bilo dovoljno. Odjednom je shvatio kakvim je životom živeo Bid Bejli. Počeo je da ga sažaljeva jer je to bio život večitog begunca i prognanika, život gori od onoga od koa je sam neprekidno bežao.

...

– Ovi tragovi mi kažu sve što želim da znam – reče Džim Hedon, zatežući vođice. Njegov sin jahao je pored njega i kada je otac stao on je pogledao prema napred a ne tragove pred sobom. Uzdao se u oca, koji će smisliti sve što treba činiti i izdati mu zapovest. Naređenje, makar i surovo, bilo je sve što je Kel želeo.

– Ovi tragovi mi pre svega govore – nastavi Džim Hedon – kojim je pravcem Holidej pošao, a i to da su njihovi konji toliko umorni da ih više neće moći daleko odneti. Ako uz to pomisliš koje je doba dana i kakve su mogućnosti za pronalaženje dobrog skrovišta, prirodno ćeš zaključiti da će se Holidej uskoro ulogoriti, dečko. Možda se već i ulogorio.

Kel je izvadio revolver i proverio ga. Zadržao ga je u ruci pruženoj pored butine i istovremeno i dalje gledao napred. – Tamo ispred nas, tata – rekao je – ima jedno pogodno mesto. Odličan zaklon i nema mnogo prostora za kretanje, pa ćemo morati da krenemo pravo tamo.

Džim pogleda za sinovljevom rukom i složi se s njim. – Ti sve bolje razmišljaš – pohvali ga. – Onda ti pojaši dole, ali sasvim polako. Kada ih budeš video, znaćeš šta ti valja činiti.

– Ti ne ideš sa mnom, tata?

Džim se pogladi pobradi.

– Znaš, razmišljam o tome da je tvoj brat nedavno poginuo i da na ovaj ili onaj način jedan od nas dvojice mora da sredi te hulje.

– Razume se, tata – složi se Kel i potera konja napred.

Ali otac ga zadrža na čas i reče mu tiho:

– Dečko, sada dobro pazi, čuješ li me? Nas dvojica treba da se dočepamo tog novca, a ja taj novac želim isto toliko za mog dečaka kao i za sebe. Jesi li me razumeo?

Kel je klimnuo glavom. Na njegovom licu nije bilo ni traga zabrinutosti. Umrno je slegnuo ramenima i pustio konja da sam izabere vijugavi put niz stepenastu padinu, motreći netremice na skupinu stena s desne strane tog puteljka. Ako prođe pored tog kritičnog mesta, prostor pred njim biće opet otvoren. Budući da se približavala noć, moraće da čeka ju i da nastave po tragu tek sutra ujutro. Kel Hedon to nije želo. Hteo je da se gonjenje završi što pre. Nalazio se na desetak metara od Holideja kada mu je ovaj doviknuo:

– Stigli ste dokle je trebalo i ni koraka dalje!

Kel je zategao vodice. Nije mogao da čuje da li otac dolazi za njim, ali je znao da nije daleko. Ako dođe do nevolje on će svakako biti blizu i priskoćiće mu u pomoć.

– Holideje, hoćemo tog zlikovca – odvrati.

– Ne možete ga dobiti. Okreni se i vrati se svojim putem!

Kel odmahnu glavom: – Otac i ja pratimo te već dugo vremena i nećemo dozvoliti da nam neko otme ono što nam pripada. Savetujem ti, Holideje, da ustaneš, odbaciš revolver i da se predaš. Mi ćemo onda uzeti Bejlja. Nije nam namera da ti učinimo neko zlo sem ako se budeš ponašao nerazumno.

– Gubi se odavde! – odbrusi preteći zapadnjak.

Bol zgrči Kelovo lice. – Nećeš nas sprečiti da uradimo ono što smo započeli – promrmljao je.

– U ovom trenutku, Hedone, ja držim zapet revolver u ruci. Uperen je u tebe. Ako načiniš još samo jedan korak ja ću te pokosti. Ne želim da to uradim zato što protiv tebe nemam ništa, ali smaknuću te ako budem morao.

– Njih dvojica su ubili moga brata – glasio je odgovor Kela Hedona, izgovoren promuklim glasom. – Tamo u kanjonu ubili su Vesa. Da nije bilo tebe i tog prokletog bandita za koga hoćeš da naplatiš ucenu. Zbog toga ti kažem da ustaneš i da nam više ne praviš neprilike.

Holidej je čvrsto stegao dršku revolvera. Zavládala je tišina, koju je poremetio bat čizama koji se začuo u žbunju s desne strane od mesta gde je zapadnjak

stajao. On okrenu revolver u tom pravcu, Kel Hedon pokrenu svog konja i potera ga s puta. Kad su se pred njegovim grudima otvorile grane žbunja, on se baci iz sedla. Pao je na tle i otkotrljao se u stranu, a Holidej opali hitac iz revolvera. Kel je osetio da mu se kuršum zario u već ranjeno rame, ali, začudo, nije osetio nikakav bol. Zakotrljao se još jednom i ustao s revolverom u ruci. Prodornim pogledom osmotrio je prostor ispred sebe. U kotrljanju je izgubio iz vida dve stene i da bi ih ponovo ugledao morao se okrenuti. U tom vide siluetu nekog čoveka zgrčenog iza sebe i učinilo mu se da u ruci tog čoveka vidi revolver.

Jurnuo je prema stenama, pucajući iz revolvera. Dok se spustio na zemlju i tanad su bezopasno preletela iznad njega. Kada je pucnjava prestala i kada se bat koraka čuo sasvim blizu, on skoči na noge.

Zverski užagrenih očiju i kose koja mu je lepršala oko lica, Kel Hedon se baci na njega. Tada je u zapadnjakovo desnici planuo kolt. Bilo je „ubiti ili biti ubijen“. Kuršumi iz njegovog oružja pogodili su Kela, razarajući mu grudi. Mladi Hedon je bolno zaurao i posrćući pošao napred. Stigao je do stena i rukama kao kandžama zgrabio hladni kamen. Ostao je da leži tako oslonjen na stenu, podrhtavajući celim telom pre nego što je kliznuo niz glatku površinu i uklještio se između dva kamena.

Holidej je ustuknuo nekoliko koraka. Pucnjava s njegove desne strane je prestala. Ukopao je pete u tle i počeo da čeka. Bio je siguran da tako, kako stoji, ne predstavlja jasnu metu za starca koji ga je vrebao iz žbunova i zahvaljujući svom

položaju bio u prednosti. Zapadnjak nije znao šta će biti njegov sledeći potez, ali je hteo da nastavi borbu. Pomislio je na mladog Luka, zaključanog u ćeliji i na vešala koja su mu pretila i čvršće stisnu dršku kolta. Možda mu se nikada neće pružiti prilika da oseti užitak zagrljaja Lusi Kar, ali u ovom trenutku to mu i nije bilo od velikog značaja.

Ovo je bio obračun na život i smrt između dva čoveka rešena na sve. Između čoveka koji se borio za nečiji život i onog drugog, iskusnog i bezobzirnog ubice, koji je žudio za novcem. Okršaj na život i smrt između zapadnjaka i razljućenog starog nitkova kome su sada oba sina ležali mrtvi. Dok je znao da u tom okršaju neće biti odstupanja.

*

S jednog od poslednjih brda u lancu brežuljaka šerif Monk Vizeman je čuo pucnje. Zategao je vođice i zabrinuto nabrao čelo. Pucnjave je bilo toliko da je po tome zaključio kako je cilj zbog kojeg je pucnjava otpočela nesumnjivo dostignut. Ili su Holidej i Bejli bili mrtvi ili su bili mrtvi Džim Hedon i njegov preostali sin. Vizeman proverio revolver, pritegnu maramu oko crnog, naboranog vrata i potera konja u trk.

Put je iznenada skretao nadesno prema ravnom terenu i on opet uspori svog konja, zaključivši da mora biti oprezna. Sasvim iznenada pucnjava je ponovo počela. To je Vizemana iznenadilo jer je značilo da sudar protivnika još nije okončan.

...

Probivši se kroz žbunje, Džim Hedon je izbio na čistinu s plamtećim revolverom u ruci. Preskočio je preko tela svog sina Kela i iz grudi mu se ote uzdah nalik na ječanje. Pucao je nasumce po proplanku sve dok nije uleteo u žbunje na drugoj strani. Bid Bejli ga je prestravljeno gledao, ali sedokosi bradati starac u brzini nije priemetio bandita. Bejli je prilegao, skoro se pripivši uz tle i tako reći zadržao dah.

Holidej se borio dobro i vešto, bolje i veštije nego što je Bejli ikada nekoga video da se bori. Iz toga je zaključio da je upravo takav borac kao što se o njemu pričalo širom Zapada. Ali to je takođe značilo da će Holidej uz malo sreće stići do Brod Krika. U tom slučaju on, Bejli, biće obešen.

Zapadnjak je legao na tle pored Bejlja i puneći revolver osmotrio žbunje iza koga je nestao Džim Hedon. S tog dela proplanka nije se čuo nikakav šum i Dok je po tome znao da je starac zastao da povрати dah i da ponovo napuni revolver. Ali sumanuta hrabrost kojom je on jurišao potvrdila je zapadnjakovu slutnju da će starac ponovo nasrnuti i da će jurišati sve dok jedan od njih dvojice ne bude mrtav.

Munuo je Bejlja laktom i prinevši cev revolvera banditu do čela, rekao mu tiho:

– Ustani i pođi prema konjima. Trudi se da ne načiniš nikakav šum ili ću te ubiti!

Bejli se nije usprotivio. Bez reči je ustao. Bio je uplašen i nije se stideo da to prizna. Nije bio sposoban da razmišl-

ja logično. S punim revolverom u ruci sve bi bilo drugačije ali nije video načina kako da se oružja domogne. Holidej je bio suviše oprezan.

Dok gurnu Bejlja pred sobom. Baš kad su stigli do konja Monk Vizeman je doviknuo:

– Ko je tamo dole? Holideje, jeste li čitavi?

Bejli opsova. – Vizeman! – procedi.

Zapadnjak oseti kako ga obuzima plima olakšanja. No znao je da bi odgovor otkrio njegov položaj. Umesto toga bocnuo je revolverom Bejlja, terajući ga da se popne na konja, a onda se i sam vinuo u sedlo. Nagnuvši se prema banditu, šapnu:

– Jaši pravo napred i ovaj put neće mi smetati ma koliko brzo jurio!

– Stari lešinar nas čeka i vreba! – opirao se Bejli.

– Nije važno, Bejli. Napred!

Bandit obliza usne, uplašeno proguta vazduh, a onda potera svog konja malo ispred Holidejevog. Pažljivo je osmatrao put ispred njih i primetio kako se ovaj odjednom otvara u prostranu, široku ravan. Na tom putu nije primećivao ništa opasno, ali je Džim Hedon bez sumnje bio tamo i čekao ih.

Holidej pljensnu šakom Bejljevog konja po sapima i petama podbode svog konja u trk. Oba konja jurnuše putem kao jedan. Prošli su pored logora i već su skrenuli ka ulazu u proplanak kada je na njih s jednog malog uzvišenja osuta paljba. Holidej nastavi trku, ne zadržavajući se da uzvрати, sve dok nije stigao neposredno ispod mesta odakle je pucano. Tada podiže kolt i isprazni magacin u tom pravcu. Još nekoliko hitaca planulo je na njega i jedan kuršum ga je

okrznuo po levoj podlaktici. Dok je prenebregnuo kratak bol i gurnuo je Bejlja napred. – Samo jaši! – viknuo je.

Bandit nastavi trk, jer je od toga zavisió njegov život.

...

Monk Vizeman je bio u nedoumici šta da preduzme. Mogao je poći za Dokom Holidejem i pridružiti mu se, ali mogao je i ostati tu gde je i sačekati da stari planinski vuk izađe iz svog zaklona. No jedno je bilo izvesno: Bejli i Holidej još su bili živi, a još jedan iz klana Hedonovih bio je mrtav.

Još se nije bio odlučio šta da radi kada je ugledao da se na proplanku na kojem je Dok Holidej bio podigao logor, uspravlja nečija silueta. Monk uperi revolver na siluetu i sačeka. Tek kada je Džim Hedon zakoračio na čistinu, Monk potera svog konja prema njemu. Prigušen zvuk konjskih kopita naterao je Džima Hedona da se trgne. Čak i pri oskudnoj svetlosti Monk Vizeman je mogao da vidi izraz besa na starčevom licu.

Proplankom je odjeknuo Vizemanov zapovednički glas:

– Dosta si pravio budalaštine, Džime! Baci taj revolver!

– Nosi se u pakao, Vizemane! Ne mešaj se!

– Već sam umešan, Džime. Tamo, u kanjonu našao sam Torpovo i Džemsovo telo i mislim da ste ih vi pobili. Našao sam takođe grob jednog od tvojih sinova. Sada je i drugi sraunjen sa zemljom. Zar ti to nije dovoljno?

Džim Hedon ga je i dalje posmatrao iskolačenih očiju. A onda je odjednom podigao revolver, nanišanio i opalio. Vize- man oseti kako mu je usijano tane pro- letelo tik pored vrata. Opsovao je i pri- tisnuo okidač. Džim Hedon se zgrčio, ali odmah zatim se ispravio, ispalio dva hica i nestao s vidika.

Vizeman je sjahao, ljut na samog sebe što je starom lešinaru dozvolio mogućno- st da puca. No i to je imalo dobru stranu jer mu je Hedonov postupak dokazao da je starac kriv za ubistvo za koje ga je on sumnjičio. Džim je znao da je to Monku jasno i više je voleo da pogine nego da bude uhapšen. Šerif krenu vodeći konja i čekajući priliku da starog bandita obori hicem iz pištolja. Ali prošlo je dosta vre- mena pre nego što je topot kopita u trku poremetio noćnu tišinu. Od Holideja i Bejlja iz prerije nije se čuo nikakav šum. Vizeman se sapleo o nečije telo i kleknuo. Kresnuo je šibicu i sa zemlje su u njega buljile prazne oči Kela Hedona. Monk ustade, ugasi palidrvce i vinu se u sedlo. Morao je da stigne Holideja i pomogne mu koliko može.

...

– U redu, to će biti dovoljno. Ovde ćemo ga sačekati.

Rekavši to zapadnjak se zagleda prema istoku u rano jutarnje sivilo. Neposredno pored puta dizala se skupina krupnog kamenja i stenja, dovoljno velika da beguncima i njihovim konjima pruži sa- vršeni zaklon. Sjahao je s konja i povu- kao Bejlja na zemlju. Nije mu ni na kraj pameti padalo da u takvim trenucima bu-

de blag prema tom zločincu. Tokom no- ćnog jahanja Bejli mu je bio na velikoj smetnji, jer je triput pokušavao da pobeg- ne. Konačno ga je Dok udario pesnicom u lice i smirio ga.

Bejli ga je, oboren, besno pogledao, ali nije rekao ništa. Holidej se popeo na vrh jedne stene i bacio pogled unazad na pre- deo kroz koji su upravo prošli. Svetlost je uskoro postala jača i vidik širi, ali dokle god mu je oko dopiralo ništa se nije micalo. Sišao je sa stene i uzeo čuturicu. Oprao je ogrebotinu od kuršuma i omo- tao je maramicom. Zatim se naslonio na stenu.

– Prešli smo pola puta, Bejli, a preći ćemo i ostatak.

– Možda – promrmlja bandit. – Ali oči su ti umorne i ne verujem da ćeš još dugo ostati budan. Kad zaspiš, Hedon će te srediti.

– I Vizeman je u blizini – podseti ga zapadnjak, ljut na sebe što ga ta okolnost ohrabruje. Ovo je bila njegova borba, on ju je započeo i hteo je da je sam i okonča. Sa Vizemanom u blizini Džim Hedon će morati da pazi i na njega. Moraće da rizi- kuje. A kada se to desi, onda će ga on, Dok, ukloniti s puta, iako, u stvari, nije želeo da ubije starca koji je već dosta pre- trpeo izgubivši oba sina.

Holidej se tako odmarao otvorenih očiju, ne usuđujući se da ih sklopi. Posle nekog vremena ponovo se popeo na stenu i ostao tamo da leži, izlažući telo toplom jutarnjem suncu. Bio je pospan, ali se bo- rio protiv sna.

Posle pola sata u ravnici se pojavio je- dan konj. Dok je protrljao oči i koncen- trisao pažnju na jahača. Kada se konjanik našao na samo sto metara rastojanja pre-

poznao je sedokosog Džima Hedona. Osvrnuo se da proveriti Bejlja. Bejli je spavao.

Podigao je revolver i uperio ga na starca. Hedon je nastavio da se približava, čak i ne pokušavajući da skrene s jasnog traga koji su Holidej i Bejli ostavili za sobom. Dolazio je pravo, pognut u sedlu, pogleda uprtog u glavu konja, očito nesvestan vremena i mesta gde se nalazi.

Zapadnjak povika:

– Ne želim da te ubijem, Hedone. Dovoljno si već pogođen.

Starac podiže glavu. Lice mu je bilo sivo i Dok opazi mrlju krvi na njegovoj košulji i drugu na butini. Posmatrao je zapadnjaka dugo staklastim očima, a onda rekao:

– Sa mnom je svršeno, Holideje. Dobio si bitku. Moji sinovi su mrtvi.

– Onda se vrati tamo odalke si došao.

Džim Hedon se bolno osmehnu:

– Holideje, moji dečaci su mrtvi. Ništa mi više nije preostalo. Prihvati to kao istinu: među nama nema mržnje.

Nastavio je da se približava i Dok ga je pažljivo motrio. U jednom trenutku Hedon je izvukao revolver i bacio ga daleko od sebe. Onda je promrmljao:

– Treba mi odmor i malo vode. Zatim odlazim dalje. Vešt si, Holideje, i vraški hrabar...

– Ne želim da prideš ovamo, stari – odvratio je Dok. Čuo je kako se Bejli meškolji i pogledao ga, opominjući ga da bude tih. Bandit mu uzvрати pogled i reče:

– Ne veruj mu, Holideje. On je hulja.

Hedon ponovo podiže glavu: – Je li to Bejli, razbojnik koji je ucenjen?

Zapadnjak potvrdno klimnu glavom.

– Uspeo si, dakle, da predeš s njim pola puta. Nemaš još mnogo pred sobom i čini mi se da si pošteno zaradio te dolare, koje smo ja i moji sinovi želeli. Meni taj novac više ne treba.

– Gde je Vizeman? – upita Dok, držeći starca i dalje na nišanu.

– Vizeman? Nisam video Vizemana.

– Morao si ga videti.

Hedon odmahnu glavom: – Bio sam suviše obuzet tugom, Holideje. Mrzeo sam te i želeo sam da te ubijem. A onda sam ponovo razmislio o svemu. Vratću se u stari kraj da živim s prijateljima. Meni sada ne treba mnogo a to će mi oni dati.

Govoreći to, stigao je do podnožja stene. Dok mu nije verovao ali je očajnički zgrčena spodoba ipak pobudila simpatije u njemu.

– Sjaši i veži konja tu negde – reče mu Dok.

Hedon klimnu glavom i grčeci lice sjaha. Leva noga mu je klecnula, ali se on prihvatio za sedlo i ponovo ispravio. Zatim je izvukao konopac iz bisaga i privezao konja za žbun. Polako, oborene glave, pošao je pored podnožja stene. Bez konja nije mogao otići nikuda. Dok je kliznuo niz stenu i sačekao da Hedon prođe pored njega. Starac ponovo diže glavu i pogleda Bejlja neprijateljski:

– Nemam ja ništa protiv Holideja, mister, nego protiv tebe. Da ti nisi došao u ovu pokrajinu i napravio gužvu, moji dečaci i ja ne bismo poželeli da se dočepamo ucene za tvoju glavu.

Bejli ga je prestravljeno gledao, obraćivši se zapadnjaku:

– Drži ga dalje od mene, Holideje. On će me ubiti, znam to!

Holidej nije ni nameravao da se opusti. Držao je revolver neprekidno uperen u Hedona.

– Mogu li dobiti malo vode? – upita starac.

Holidej pruži ruku da dohvati čaturicu i u tom trenutku u preriji odjeknu topot konja. Pružio je čaturicu Hedonu i rekao:

– Čekaj ovde.

Obišavši na drugu stranu stene, Dok ugleda Vizemana koji se u punom trku približavao. Opazivši Hedonovog konja, naglo je usporio. Holidej mu mahne da priđe, a onda se ponovo okrenu ka starcu. Za to vreme Hedon je prišao do Bejlja i kada je pogledao zapadnjaka, ovaj je opazio kako starčeve oči imaju sasvim drugačiji sjaj. Bola i jada je nestalo. Hedon reče:

– Holideje, sve dosad si dobro vodio ovu trku. Ali, kao što sam mojim sinovima govorio, svaki čovek ima svoju slabost, a tvoja je što si mi poverovao. Imam revolver i nameravam da ubijem ovoga, a onda tebe.

Mada je još uvek držao Hedona na nišanu, Dok se trže. Starac mu se zlobno osmehnuo i pružio ruku iza leđa.

– Pusti to – reče mu Dok, znajući šta će uslediti.

Hedon odmahnu glavom i izvuče revolver iza leđa.

– Prvo ću ubiti njega – reče a onda tebe. Zatim ću naplatiti nagradu za ovu hulju.

– Nećeš me pogoditi, starče. Ja ću opaliti pre nego što pritisneš okidač.

Hedon odrečno odmahnu glavom, munjevito se okrenu i pritisnu cev revolvera na Bejljevu glavu. Onda ispali hitac. Bejljeva glava polete nazad i udari o

stenu upola razneta metkom. U tom trenutku na čistini se pojavio Vizeman i ispali dva metka u Hedona.

Starac pade na kolena, a onda se skljo-ka. Dok mu priđe i uze mu revolver iz ruke. Gledao je kako se starčeve oči sklappaju i gase.

Vizeman priđe i pošto se uverio da je Hedon mrtav, okrenu se prema zapadnjaku. Ovaj je skinuo veze s Bejljevih ruku i nogu i prebacio mrtvog bandita preko sedla njegovog konja. Zatim je ras-
edlao Hedonovog konja i pustio ga u preriju. Pojahavši, pogleda Vizemana.

– Vaš sam dužnik – reče – mada nisam želeo da ovo učinite.

– Morao sam i ovaj stari nevaljalac je to znao. Znao je da ćete ga vi ubiti ako on ubije Bejlja i želo je to, jer bez sinova život nije imao značaja za njega.

Holidej nije verovao u to, ali je bio suviše umoran da bi se raspravljao. Mahnuo je Vizemanu rukom u znak pozdrava i pošao. Monk Vizeman je odvuкао telo Džima Hedona do šumarka i tamo ga sahranio u plitak grob.

...

Šerif Skinner pratio je Bestonov trag još jedan dan i jednu noć. Baš kada je prelazio jednu krivinu na putu, umoran da mu se činilo kako će pasti iz sedla, hitac ispaljen iz zasede probušio mu je obod šešira. Bacio se iz sedla i dočekaо na levi lakat, jauknuvši od bola. Drugi hitac zvi-
znuo je kroz žbunje u blizini i on se ot-
kotrljao dalje od opasnog mesta. Ostao je nepomičan neko vreme, a onda se, pu-
zeći, dovukao do ruba žbunja i ugledao

konjanika koji se s visoravni spuštao ka ravnoj preriji. Iako ga je sunce zasenilo, Skinner je u konjaniku prepoznao Bestona.

Sada je znao sve. Beston je postupao kao očajnik i cilj mu je bio da ubije Holideja i dočepa se dve hiljade dolara. Skinner ustade i uzjaha. Još ceo sat sledio je Bestonov trag.

Sledeće noći putovao je veoma oprezno, zastajući često da bi oslušnuo. Bio je besan što mu je Beston usporio kretanje i što je pucao na njega. Samo kad ga uhvati...

Ujutro se obreo duboko u otvorenoj preriji. Konj se umorno spoticao pod njim. Uputio se prema visiji gde se nadao da će naići na svež trag, a možda čak i ugledati Bestona. U svakom slučaju, nije namećao da se još jednom izloži opasnosti. Izbivši na jedan kameniti prevoj naglo je trgao vođice. Pred njim, u ravnici, kretala su se dva konja, a na prednjem sedeo je jahač koji se kruto držao u sedlu. Na drugom je preko sedla bilo prebačeno mlitavo telo. Većje hteo da podbode konja i potera ga u susret konjaniku kad je ugledao Bestona opruženog u zasedi iza zaklona od stena i žbunja. Skinner izvuče revolver i pođe napred pešice da bi mu zašao iza leđa. Beston nije čuo njegovo približavanje, jer je računao da je šerifa ostavio daleko pozadi. Skinner mu priđe na domašaj hica i viknu:

– Da se nisi maknuo, Bestone! Stoj gde si!

Beston iznenađeno diže glavu: – Skiner!

– Da, Bestone – klimnu glavom šerif. – Tvoja verenica te je dobro opisala kada je rekla da si podli ubica iz zasede. Pokušao si i mene da ubiješ.

Beston žustro odmahnu glavom: – Hteo sam samo da te zadržim. Bojao sam se da me neko prati s nepoštenim namerama.

– Pucao si iz velike blizine i morao si me prepoznati.

– Nisam. Vidljivost je bila slaba, a ni drugi hitac nisam ispalio s bližeg rastojanja. Posle toga sam pobegao.

– Zašto?

– Išao sam... u Liliput, gde je trebalo da zaključim ugovor i dobijem neki avans.

– A šta radiš tu? Čekaš da ti se približi Dok Holidej?

Beston se ugrize za usnu, pa odmahnu glavom:

– Nigovora! Zašto bih ja čekao Holideja?

– Zbog nagrade koju treba da dobije.

Beston se uzvrpoljio, ali Skinner zateže obarač revolvera: – Rekao sam ti da se ne mičeš. – Bacio je pogled u pravcu iz koga se približavao zapadnjak. Sada više nije bio udaljen više od pedesetak metara i bez obzira na njegovu uobičajenu opreznost, nije ni slutio kakva ga opasnost vreba.

– Kako ja vidim ovu stvar, Bestone – nastavi Skinner – ti si pokušao da me ubiješ iz zasede, a sada si uhvatio busiju s namerom da to učiniš i s Holidejem.

– Varaš se! Jahao sam dugo i naporno, pa sam se umorio. Konj mi je krajnje iscrpljen, a i meni je potreban odmor. Zato sam ovde.

– Ustaj! – doviknu mu Skinner.

Beston polako ustade, držeći revolver uz telo. Skinner mu ga uze iz ruke, isprazni ga i zadenu sebi za pojas. Onda se udalji nekoliko koraka. Sve se to odigravalo u trenutku kada se zapadnjak promolio iza

ruha žbunja. Videvši ih, zategao je vođice i začuđeno nabrao čelo.

– Ne dajući nikakvo objašnjenje za svoje prisustvo, Skinner upita: – Je li Bejli mrtav?

Dok klimnu glavom: – Džim Hedon ga je ubio.

– Prema tome, neće moći da svedoči.

– Ne.

– Svejedno. Mislim da neću imati mnogo teškoća da ubedim Partridža i ostale građane da je vaš prijatelj Luk ipak video Bejlja u gradonačelnikovo kancelariji. Možete mi zbog toga predati leš i ja ću ga dopremiti do grada.

Zapadnjak se nije usprotivio. Uspeo je u onome što je hteo i sada je žudeo samo za odmorom. Činilo mu se da nikada neće stići do kreveta. Ali Skinner još nije završio priču: – Kada je Brod Krikom počeo da kruži glas kako se vraćate s uhapšenim Bejljem, većina građana je došla do zaključka da Luk nije ubio Listona. Mnogo se pričalo o nagradi koju treba da dobijete i čini mi se da je Beston žarko želeo da se nje dočepa.

Holidej se mršteći okrenuo prema Bestonu, koji se potmulim glasom počeo braniti: – To je presna laž, Skinere! Lud si ako si tako nešto poverovao!

Ne obraćajući pažnju na njegove reči, šerif nastavi:

– Mis Kar je došla kod mene i rekla mi da se Beston uputio u Liliput sa objašnjenjem kako tamo odlazi da uzme dve hiljade dolara, a ona je znala da se vi vraćate iz Liliputa. Ona nam je rekla da je Beston otišao iz grada, a ostalo sam sam zaključio. Ali ipak ne bih bio siguran u svoju teoriju da Beston nije pokušao da me ubije. Kao što sam već kazao, ništa

od ovoga što sam rekao ne mogu da dokazem, ali znam da sam u pravu i tvrdim vam da se taj čovek više neće pojaviti u mom gradu. S tim je svršeno. Šta ćete vi učiniti s čovekom koji je pokušao da vas ubije iz zasede i da posle toga naplati nagradu za zlikovca koga ste uhvatili, to je vaša stvar. Ja sada odlazim, a vi kako znate.

Beston počeo da cvili pred zapadnjakom:

– Bio sam umoran i konj mi je posustao pa sam stao da se malo odmorim!

– Kako sam ja video njegovu poziciju, namere su mu bile sasvim drugačije – reče Skinner Doku. – Tome možete dodati i da je Lusi Kar rekla Bestonu neposredno pre njegovog polaska iz Brod Krika kako je među njima sve svršeno. On s tim nije mogao da se pomiri i pretpostavljam da je verovao kako iza te njene odluke stojite vi, pa će, ako vas ukloni, opet sve biti po starom. Premda tome... – Skinner slegnu ramenima i okrete se.

Holidej priđe Bestonu, uhvati ga za košulju i udari ga nadlanicom po licu, a onda ga odgurnu od sebe. Onda mu, dok se ovaj uvijao kao crv, pripreti: – Ako te još jednom budem video u Brod Kriku, znaj da ću te ubiti! Jesi li me čuo?

Beston nervozno liznu usne i žustro potvrdi glavom:

– Čuo sam vas, Holideje. Ali Skinner je lažov.

– Reci to još jednom, nevaljalče, pa ćeš i od mene dobiti porciju batina, ali pravih – zapreti mu šerif, okrenut leđima.

Bestonovo uporno laganje razbesnelo je zapadnjaka. Došlo mu je da ga propisno izdeveta, ali je ovaj tako cmizdrio da ga je trebalo žaliti. Savladao je gnev, okrenuo mu leđa i vinuo se u sedlo.

Skiner ga je čekao malo dalje. Kada ga je Holidej stigao i pojahao uporedo s njim, Skiner mu reče:

– Bez obzira što ste uspjeli da uhvatite Bejlja i bez obzira šta se sve desilo na ovom putovanju i kroz kakve ste sve opasnosti uspjeli da se provučete... vi ste ipak, budala, Holideje. Da, jeste, zato što niste u stanju da vidite najobičnije stvari. Od drveća ne vidite šumu.

Holidej ga ćutke, začuđeno pogleda.

– U pitanju je ona devojka.. Lusi Kar – objasni Skiner. – Da se njoj nije smučilo pri pomisli kako bi vas Dad Beston mogao ubiti, najverovatnije da bi se to i desilo. Ja ne bih znao ništa o svemu ovome i ne bih pošao u susret da vam pomognem. Rezultat bi bio vaša smrt, jer ne bih stigao na vreme da sprečim zasedu koju vam je Beston postavio. Ta budala je pokušala i mene da ubije. Pomisao na dve hiljade dolara može u čovekovo glavi mnogo šta da izmeni i da ga navede čak i na ubistvo.

Zapadnjak se seti Hedonovih, Torpa i Džemsa i steže vilice. Da, taj novac je već prouzrokovao smrt pet osoba, a i smrt onoga koji je bio uzrok svemu: Bida Bejlja. Taj novac biće pomalo gorak i njemu kad ga dobije. Ipak, bio je zahvalan Monku Vizemanu, a sada i Stadu Skinneru.

Spasli su mu život koji je za svako ljudsko biće najveća dragocenost. Mada... da li su mu učini najbolje? Za Doka je život ponekad bio neizdržljivo mučenje.

Onda su mu misli odjednom poletele napred ka ženi koju je zapamtio po krišom mu upućenim pogledima na ulici. Ona je sada verovatno sedela u svojoj radnji, ali on ju je u svojim mislima video drugačije: negde na nekom neodređenom mestu, odevenu u ukusno krojenu haljinu, živahnu, lepu, s osmehom koji je obećavao mnogo više od prikrivenih simpatija.

Taj osmeh nagoveštavao mu je da im predstoje dani nesputane radosti, dani koje su oboje potajno nestrpljivo očekivali i priželjkivali. Ko zna? Možda će ta radost potrajati dugo. Možda će trajati sedmicama, mesecima... Bilo koliko, svakako dugo čoveku kome se život sastojao od mozaika trenutaka merenih treptajem oka.

Poteravši konja u brži trk, izbio je ispred šerifa Stada Skinnera. Umor kao da je od lepih misli i nada u budućnost pustio. Na licu više nije osećao vrelinu sunčevih zraka.

Grudi mu je grejalo probuđeno divno toplo osećanje prema ženi koja ga je u Brod Kriku čekala.

KRAJ

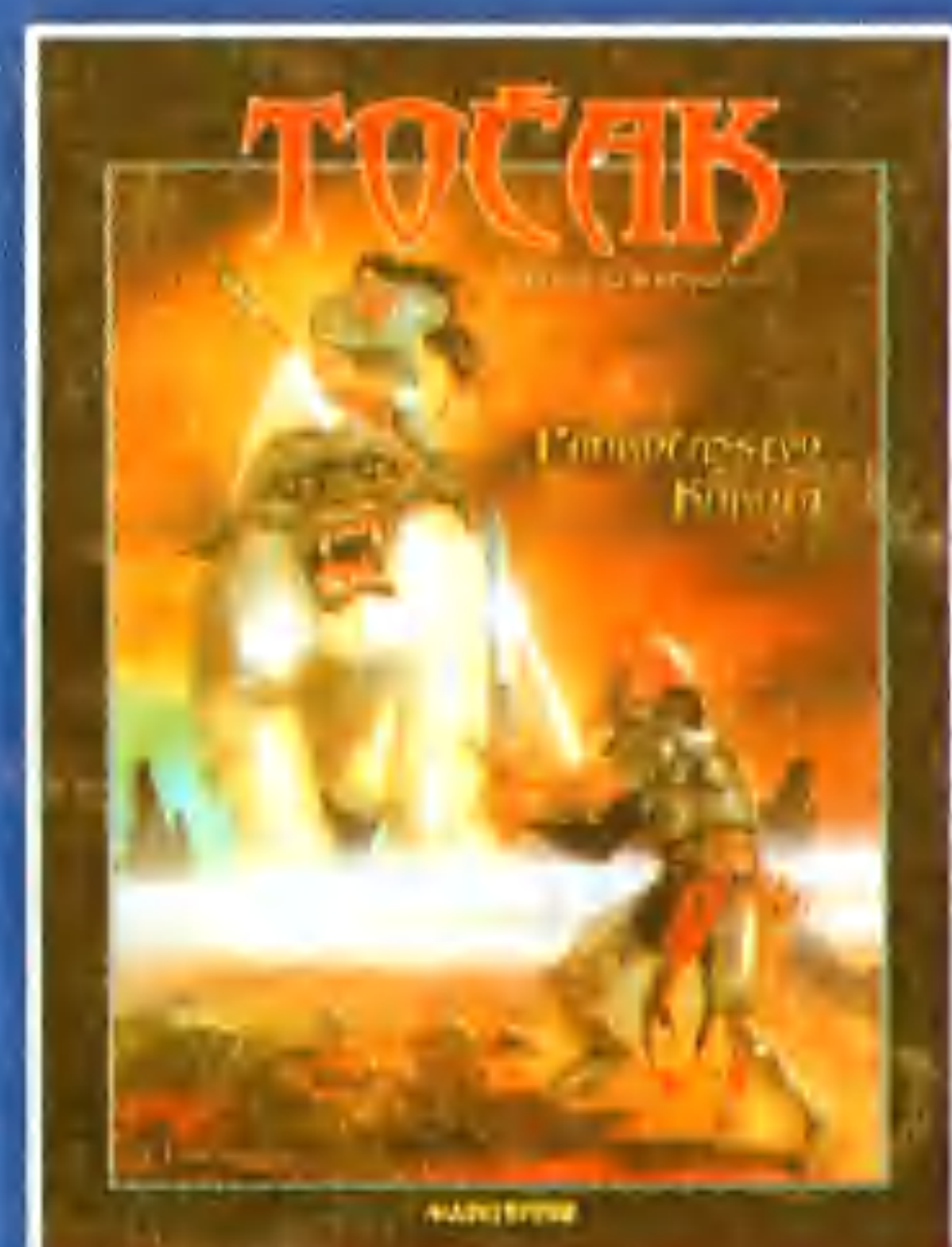
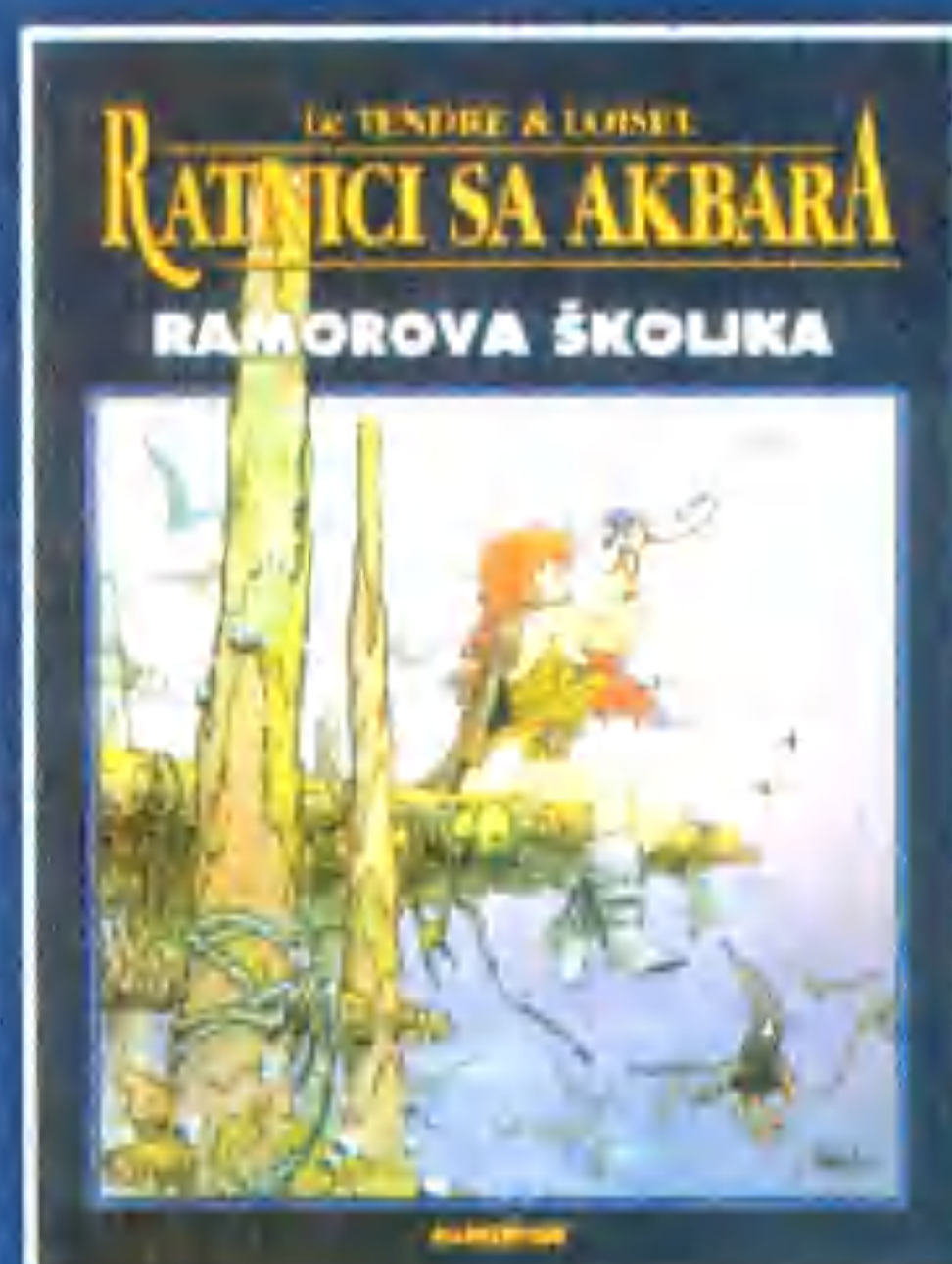
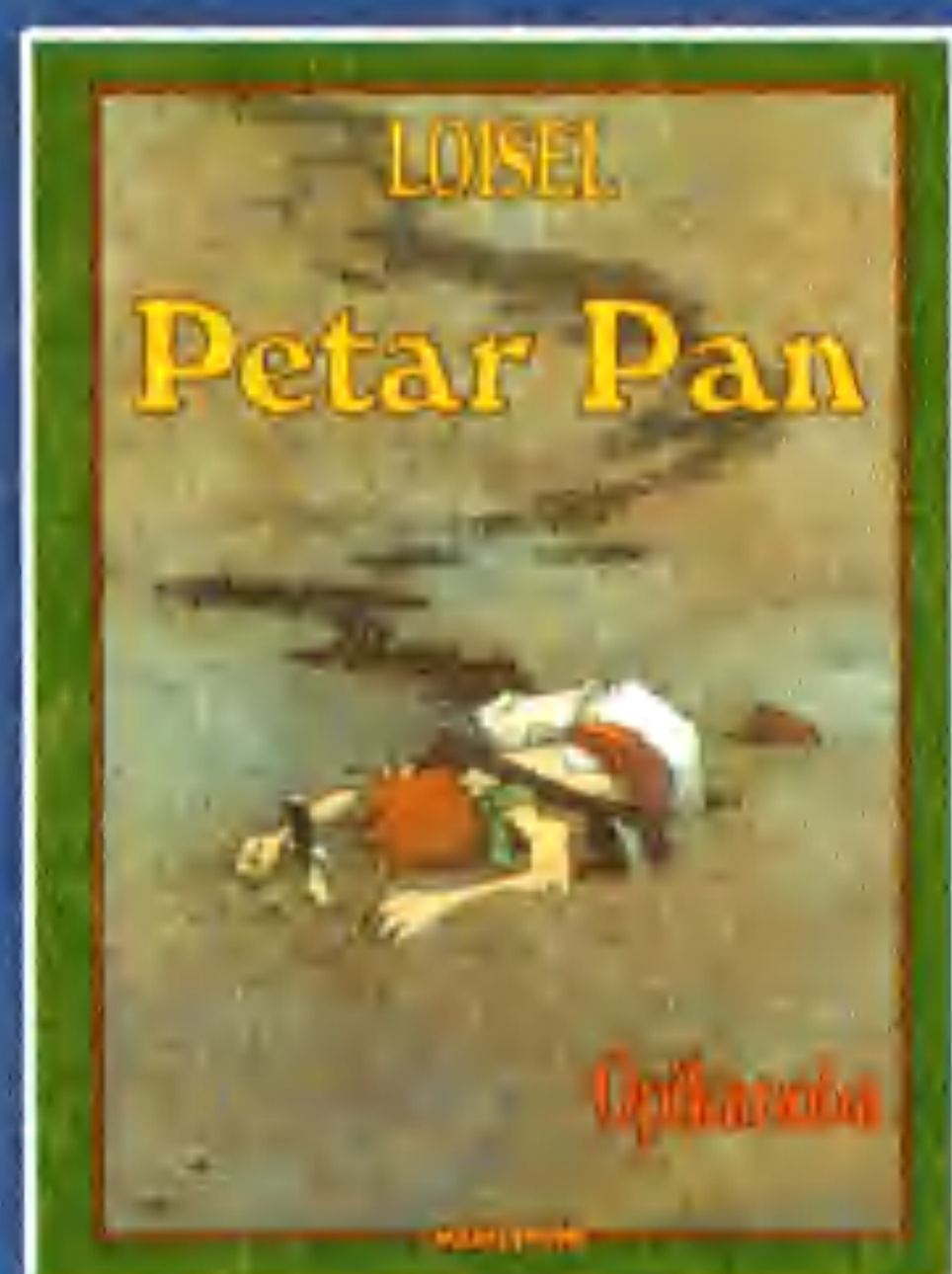
POTRAŽITE NAŠA REDOVNA STRIP IZDANJA

početkom meseca



sredinom meseca

VELIKI IZBOR STRIP ALBUMA



INFORMACIJE
NA TELEFON:
021 614 300

MARKETPRINT

YU ISSN 0353-0000



9 770353 000002

00339

